

THE JOKER

26 NIEUWE VERHALEN VAN CHRISTIAN DETERINK

➔ Inhoudsopgave

1	The Joker	pagina	3
2	Tessa's kus	pagina	15
3	Een wens (Monologen van een onsterfelijke 1)	pagina	21
4	Orkanen	pagina	29
5	Een droomwereld (Droomwerelden 1)	pagina	33
6	Doppelgänger	pagina	41
7	Schemering (Anco en de Ruimers 1)	pagina	53
8	De rit naar het dodenhuis	pagina	61
9	De dood (Monologen van een onsterfelijke 2)	pagina	67
10	Slush Pile	pagina	79
11	Een moord (Droomwerelden 2)	pagina	85
12	Tom, Rob, Céline	pagina	93
13	Nacht (Anco en de Ruimers 2)	pagina	101
14	De stad	pagina	109
15	Het leven (Monologen van een onsterfelijke 3)	pagina	113
16	Iconoclast	pagina	121
17	Femme Fatale (Droomwerelden 3)	pagina	131
18	Grover	pagina	139
19	Ochtendgloren (Anco en de Ruimers 3)	pagina	147
20	Thuis	pagina	157
21	De laatste wens (Monologen van een onsterfelijke 4)	pagina	169
22	De muziek van de sferen	pagina	179
23	De Vierde Werkelijkheid (Droomwerelden 3)	pagina	185
24	Christoffelsen	pagina	193
25	Beagle 2	pagina	201
26	Lieve Brawne	pagina	203

➔ The Joker

I.

Tony Janson keek vanuit zijn hottub omhoog naar de vrouw die, gehuld in slechts een badjas, over het terras van zijn villa naar hem kwam toe lopen. Ze had twee hoge glazen in haar handen, gevuld met een gelig goedje en beide voorzien van een schijfje citroen. Het was bijna perfect, bedacht Tony zich wrang, als je maar niet je blik hoger liet gaan als haar zeer acceptabele paar borsten. Want dan zag je een gezicht dat helaas al geheel verminkt was door één van die sadisten die hier in Hollywood en omgeving door het leven gingen als 'plastisch chirurg'. Haar lippen waren nog meer opgepompt dan die van Angelina Jolie en hoe strak haar net niet helemaal natuurlijk ogende appelwangetjes ook waren getrokken, het kon niet verhullen dat deze dame al ver in de dertig was. Haar gezicht straalde bijna iets treurigs of wanhopigs uit: ze was er overduidelijk nooit in geslaagd het leger wannebe-actrices te ontstijgen.

"Je daiquiri, schat", zei ze toen ze bij hem kwam. Ze bukte om hem het glas aan te reiken. "Dank je, Trina", zei Tony, zijn blik nog steeds weinig subtiel gericht op de nu wel erg ruim opvallende badjas. Terwijl Trina zich oprichtte gleed het kledingstuk geheel van haar af. Het onthulde een stevig, redelijk goed gebouwd lijf.

"Oeps", giechelde Trina gemaakt. Tony's hoofd bevond zich ongeveer op dezelfde hoogte als haar intiemste delen, die vakkundig van elk beharing waren ontdaan, zoals de recentste mode voorschreef. Hij snoof luidruchtig. Je kon hem blijer maken met een stevige begroeiing. Het ongehinderd zicht op de eveneens chirurgisch strakgetrokken schaamlippen, gaf hem een licht ongemakkelijk gevoel.

"Kom erin", nodigde hij haar uit.

Dat liet Trina zich geen twee keer zeggen. Ze deed haar best zo sierlijk en bevallig mogelijk in de hottub te stappen, maar dat ging haar door haar onhandigheid slecht af. Ze had al een deel van de inhoud van haar glas gemorst, voor ze zich eindelijk naast hem in het hete water had laten zakken.

Tony zuchtte vermoeid, "Zo, dus jij wil graag de hoofdrol in mijn nieuwe film?", informeerde hij. Zijn ironische toon ontging Trina, die zich naar hem toedraaide en met haar negerlippen pruilde, "Laten we het toch niet over zaken hebben, Tony, ontspan toch..." De hand die Tony's kruis even later door de dunne stof van zijn zwembroek kneedde, gaf aan wat zij

bedoelde met 'ontspannen'. Ze drukte zich tegen hem aan en Tony's blikveld werd even geheel gevuld door haar zwaar wiegende tieten. Niet bepaald reclame voor het métier van de plastische chirurgie, concludeerde hij. Vooral omdat ze niet precies even groot waren. En er was iets geks aan de hand met één van haar tepels.

Hij werd uit zijn beoordeling van Trina's cosmetische imperfecties verstoord, toen zij haar mond op de zijne zette en haar tong naar binnen probeerde te drukken. Ze maakte kreunende geluidjes. Tony had hier in zijn hottub maar al te vaak goede seks gehad, ook al vaker met actrices die graag een rolletje in één van zijn films wilden, maar hij bemerkte nu bij zichzelf geen enkele opwindning. Hij drukte Trina's hoofd van zich weg en wurmde zich onder haar vandaan.

"Doe geen moeite!"

Trina keek hem gekwetst aan, "Maar schatje...", bracht ze uit.

"Laat ik eerlijk zijn, er is geen haar op mijn hoofd die er aan denkt jou die rol te geven..." – Tony moest bijna glimlachen om zijn eigen woordkeuze: hij was al jaren praktisch kaal – "En ik denk dat het beter is dat je gaat..."

Trina deinsde van hem weg alsof hij opeens was veranderd in een afzichtelijk monster en bracht een verontwaardigd kreetje uit. Toen verhardde haar blik en richtte ze zich op uit het bad. Het dampende water stroomde van haar gebronsde naakte lijf en Tony bemerkte zowaar iets van opwindning bij zichzelf. Maar nu was het natuurlijk al te laat.

"Je zou blij moeten zijn als je mij kon krijgen voor je film", snauwde ze hem toe, "Misschien was je dan nog te redden, pruts-regisseurtje!" Ze gooide de resterende inhoud van haar glas naar hem toe. Gelukkig miste ze grotendeels: Tony wist uit ervaring hoe erg sterke drank in je ogen kon branden. Hij zweeg en keek onbewogen toe hoe Trina uit de hottub stapte, met bruuske bewegingen haar badjas aandeed en woest weg beende. Toen nam hij onaangedaan een slok van zijn daiquiri en knorde tevreden. Toegegeven, Trina was geen totale mislukking: ze wist hoe ze een cocktail moest maken!

II.

Het was later die avond. Trina had allang -met meer dan voldoende misbaar- zijn villa verlaten en Tony liep met een dienblad in de handen zijn studeerkamer binnen. Het was misschien wel het pronkstuk van zijn villa: het prototype weelderige bibliotheek met een enorm slagschip van een bureau voor de grote franse deuren naar de tuin, waarop een wanordelijke stapel met papieren lag. De zoldering was hoog en op de vloer lag parket van donker hout. De wanden waren geheel gevuld met tot het plafond reikende boekenkasten, die zo vol stonden met boeken dat een argeloze bezoeker wel eens zou kunnen concluderen dat de eigenaar een belezen man moest zijn. Maar Tony wist wel beter: hij wist dat de

kasten voor het grootste deel waren gevuld met rijen nepboeken: restanten van rekvisieten uit één van zijn eerste films.

Midden in de kamer stonden op een dik donkerrood tapijt twee riante fauteuils in een hoek van negentig graden ten opzichte van elkaar, met een bijzettafeltje ertussenin. Eén van de fauteuils werd meer dan gevuld met het enorme lichaam van Roger de Camorano. Zijn al even enorme gezicht werd grotendeels bedekt door een slecht onderhouden grijzende baard en zoals altijd droeg hij zijn onafscheidelijke cowboyhoed en zonnebril. Tony vroeg zich af wat de man eigenlijk nog kon zien, in het gedempte licht van de studeerkamer.

“Maar om terug te komen op wat je daarnet zei: volgens mij is succes nog altijd het resultaat van hard werken, visie en talent”, klonk de zware stem van Roger. Hij boog zich voorover om een glas cognac en een sigaar van het dienblad te pakken.

Tony zette het dienblad op het bijzettafeltje neer en liet zich in de vrije fauteuil zakken. Hij nam zijn vakbroeder in zich op en bemerkte bij zichzelf hoezeer hij hem eigenlijk verachtte. Daar zat hij, die opgeblazen pad: lurkend aan zijn drankje, niet beseffend hoezeer hij zichzelf met wat hij zonet had gezegd degradeerde. Want als het waar was wat hij zei, was hij een talentloze nietsnut zonder visie.

“En hoe verklaar je dan je eigen gebrek aan... succes?”, glimlachte Tony vilein.

Roger keek hem met droevige ogen aan, “Domme pech, een samenloop van omstandigheden... En misschien is Hollywood nog niet klaar voor mijn films.”

Tony glimlachte: als Hollywood ooit klaar zou zijn voor de gedachten van De Camorano, wist hij één ding zeker: dan zou hij weg zijn. Alsof Roger zijn gedachten kon raden, vroeg die met een venijnige toon: “En jij dan, hoe verklaar je jouw reeks flops?”

Tony hief zijn handen op in verweer: “Ik zeg ook niet zoals jij dat je succes aan jezelf te danken hebt. Het is vaak gewoon... toeval! Of iets wat daarop lijkt...”

“Hoezo”, gromde Roger.

“Nou, neem nu Harry Potter. Een enorm succes, ook als boek al. Maar wist je dat er een paar jaar eerder al een Engelsman een andere boekenserie over een tovenaarsleerling heeft geschreven? Deed toen helemaal niets...”

Roger knorde weinig overtuigd.

“En ‘The Crow’ dan, objectief natuurlijk een misbaksel, met dat irritante zoontje van Bruce Lee. Totdat die knuppel op de set stierf, toen werd het opeens een cult-hit!”

Roger knikte nadenkend.

“Of neem nu ... die laatste Batman-film, The Dark Knight”, ging Tony door, terwijl hij puffend leven schonk aan zijn sigaar, “Natuurlijk, best goed gemaakt, maar was die film echt zo’n kaskraker geworden als niet toevallig de hoofdrolspeler zo dom was een overdosis slaappillen te nemen?”

“Heath Ledger”, zuchtte Roger hoofdschuddend. *Net iets voor zo’n oude nicht als Roger, dacht Tony, om verliefd te worden op één van de hoofdrolspelers in ‘Brokeback Mountain’.*

“Dat is dé weg naar een mythische status”, ging hij door, “vroeg sterven! Dat hoef ik jou toch ook niet te vertellen? Kurt Cobain, JFK, John Lennon! Verdomme, zelfs Jezus Christus!” Roger knikte, “Maar je hebt weinig aan die wetenschap. Christopher Nolan had ook echt niet gepland dat Heath -bewust of onbewust- zelfmoord zou plegen...”

“Echt niet?”, vroeg Tony met een vileine lach, terwijl hij van zijn cognac nipte, “Maar wat nou als hij dat wel gedaan heeft? Willens en wetens?”

Roger keek Tony verbijsterd aan. De gedachte dat iemand moedwillig Heath Ledger zou ombrengen, was blijkbaar teveel voor hem.

Tony ging er eens goed voor zitten, “Stel nu eens dat Heath klaagde bij Chris over slaapproblemen. En stel nu eens dat Chris hem een paar doosjes met extra zware slaappillen heeft meegegeven? Met de goede raad om er misschien zelfs een paar meer te nemen dan de voorgeschreven maximale dosering, als het echt niet ging? Nee sterker nog, wat nou als Chris moedwillig hem veel zwaardere pillen had meegegeven dan Heath zelf door had? Zou dat eigenlijk zo gek zijn? Iedereen weet hoe ambitieus Christopher Nolan is!”

“Belachelijk”, bracht Roger zwaar ademend uit, “Het idee alleen al...”

Tony zakte tevreden met zichzelf achterover in de fauteuil en nam nog eens een lange teug van zijn sigaar, “Hetgeen me brengt bij mijn eigen laatste project...”

Roger keek hem nieuwsgierig aan, zoals concurrenten altijd gespitst zijn op elkaars verrichtingen, “een nieuwe film?”

“Ja, naar een script van mezelf. Ik begin binnenkort met draaien.”

“Hoe heet het?”

Tony draaide zijn hoofd lachend naar De Camorano toe, “The Joker!”

III.

“Action”, riep Tony, gezeten op een kruk direct naast zijn ‘director of photography’ Carlos en diens camera.

Op de goed uitgelichte set vloog de deur open en sprong Tyler Jackson, Tony’s hoofdrolspeler, tevoorschijn. Terwijl hij de deur achter zich dicht gooide, riep hij “Héhéhé!” Met zijn grasgroene kostuum, parmantige rode vlinderstrik, de wilde bos geel haar en vooral de clownskop met de uitgelopen schmink, was het meteen duidelijk wie Tyler moest voorstellen.

De aanwezigen in de kamer keken verschrikt naar hem op. Het waren de andere vijanden van *Birdman*: een bijzonder spichtige vrouw in een zwart pakje met een stel kek vormgegeven zilveren vleugels op de rug die *Moth Woman* heette en een stevig gebouwde en schaars geklede man, die door de grimeurs in geheel in een zandkleur was geschilderd en *Golem Schmolem* heette.

“Wat doe jij hier?”, vroeg Moth Woman met uitgestreken stem.

“Kom, kom, niet zo onvriendelijk!” Een bos bloemen verscheen uit de mouw van The Joker, die echter, zo gauw die Moth Woman werd voorgehouden, meteen verwelkte. Tony glimlachte: een leuk stukje trucage, vond hij.

“Hou eens op met die geintjes”, klonk de gruisige stem van Golem Schmolem, “we zijn met serieuze zaken bezig”.

De waanzinnige lach van The Joker klonk. Niet helemaal geslaagd, vond Tony, maar dat kon later in de geluidsstudio nog wel hersteld worden, als de geluidsband zou worden geredubt.

“Waar zijn we in *Goddamn City* als zelfs de criminelen al serieus gaan doen?” The Joker maakte een paar bokkensprongen en griste de kaart van tafel waar Golem Schmolem en Moth Woman over gebukt hadden gestaan, “Plannen, schema’s, strategieën, wat moeten we ermee?”, riep The Joker met steeds schrillere en hardere stem uit, “Dat klinkt toch veel te veel naar orde. Maar wat we nodig hebben is chaos, chaos, CHAOS!!” Zijn laatste zin ging naadloos over in een diabolische lach, terwijl de kaart, die hij boven zich hield, schijnbaar spontaan in vlammen opging. Een mooi staaltje van de pyrotechnicus, vond Tony.

“Ik zal je!”, brulde Golem Schmolem woedend, maar voor hij de kans kreeg The Joker aan te vliegen, begon dezelfde deur als waardoor The Joker zijn entree had gemaakt, te trillen in zijn hengels. Bevroren in hun bewegingen zagen ze hoe door de kieren fel licht priemde. De trillingen werden steeds heviger, tot de deur met een knal naar binnen toe werd open geblazen. Tony zag dat Moth Woman, uit haar rol, verschrikt een stap achteruit zette, maar besloot de scène nog niet stil te leggen.

In de rook die door de deuropening de kamer binnen walmde, werd een gestalte zichtbaar. Toen de rook wegtrok, bleek het een figuur te zijn die zo uit de eerste de beste superheldenstrip leek te zijn weggelopen: hij was gekleed in een strakke groene maillot, met hier overheen een zwarte onderbroek. Hij droeg verder een zwarte cape en had een masker op, met hierop een stel parmantige puntoortjes, die Tony nog steeds belachelijk voorkwam. Maar wat maakte het uit, had hij zich al eerder bedacht, zijn film was ook als parodie bedoeld! En dit was nu eenmaal het afgezaagde kostuum wat door zijn medewerkers was bedacht voor de superheld.

“Birdman!”, brachten de drie slechteriken in koor uit, gedrieën in een theatrale pose gedraaid richting de verschijning in de deuropening. Birdman deed een paar stappen naar voren en monsterde langzaam zijn opponenten. Toen hief hij één arm op en priemde een behandschoende vinger in hun richting.

“Nu heb ik jullie, gespuis!”, bracht hij grommend uit. Tony glimlachte tevreden. Zoals afgesproken sprak hij met dezelfde gemaakt lage stem als de *Batman* van Christian Bale. En de belegen uitspraak sloot precies aan bij hoe hij het karakter van Birdman in de film wilde neerzetten: als een intens saaie braverik.

“Pak me maar”, brulde Golem Schmolem. The Joker liet een hoge lach horen, toen de *Joodse Wreker* een stoel oppakte en naar de Birdman toe gooide. Helaas was het niet de

geprepareerde stoel van zacht kunststof, maar een echte van metaal en hout. Birdman sloeg, zoals in het script stond, het ding van zich af, maar moest dat meteen bekopen. Hij slaakte een gepijnigde kreet en zakte ineen, zijn pijnlijke arm in de andere wiegend. Toen had ook hij de fout van Golem Schmolem door en hij sprong op om hem aan te vliegen. "Jij verdomde sukkel", brulde hij, geheel off character. Enkele toneelknechten sprongen al tussenbeide, voor de zaak echt zou escaleren.

"Cut", brulde Tony boven alles uit.

Het leek of meteen de mystieke spanning van de draaiende camera's weg viel, alsof alles inzakte. Op de hevig gesticulerende Birdman en de zich verontschuldigende Golem Schmolem na dan, die tot bedaren gebracht werden door de toneelknechten. Intussen stak Moth Woman onaangedaan een sigaret op en begon een praatje met de geluidsman, die zijn microfoonhengel had weggezet en water dronk uit een flesje Chaudfontaine. Een paar technici begonnen te prutsen aan de rookinstallatie en iemand ruimde de resten van de verbrande kaart op. Tony liep ondertussen naar Tyler toe, die maar wat schutterig bleef rondhangen.

"Goed gedaan, knul", zei hij tevreden. Tyler glimlachte, wat er met zijn schmink meteen een beetje eng uit zag, "De Joker-rol vind ik ook makkelijker dan die van Cliff Raston", zei hij, alsof hij zijn regisseur een verklaring schuldig was.

Tony knikte: dat had hij eerder die dag al gemerkt. In de scene waar Tyler op doelde zat Cliff Raston in zijn woonkamer voorovergebogen over de salontafel een lijntje coke weg te snuiven, toen zijn vriendin Kate binnenkwam. Er ontstond een heftige ruzie, met als hoogtepunt een scene waarin Kate het spiegeltje met de overgebleven cocaïne oppakte en het haar verbijsterde vriend in het gezicht blies. Hysterisch schreeuwde ze naar Cliff dat hij zichzelf te gronde richtte en dat hij moest stoppen met de opnamen van die vreselijke film, die veel te veel van hem eiste. Toen keerde ze hem de rug toe en liep weg, haar aftocht gepaste luister bijzettend door de voordeur met een ziedende klap achter zich dicht te gooien.

De scene had een keer of tien over gemoeten, voor Tony tevreden was.

IV.

"The Joker?", vroeg De Camorano, één van grote wenkbrauwen optrekkend.

"Juist ja", zei Tony, nippend aan zijn cognac, "een parodie van Batman. Maar eigenlijk gaat het bij mij over de film zelf."

"Hoe bedoel je?"

Tony voelde zich in zijn element toen hij begon met zijn uitleg. Hij was nog steeds ingenomen met het feit dat hij zelf het concept van de film bedacht had. Het deed hem denken aan de cover van het Pink Floyd album *Ummagumma*, die bestond uit een tafereel dat verkleind in datzelfde tafereel te zien was, en in dat kleine tafereel nog een keer en nog een keer, enzovoort. Net zoals de verpakking van die chocolaatjes die hij wel eens van zijn oudtante uit Nederland toegezonden kreeg; Droste Flikken, heetten die.

"Ik bedoel: Het is een film óver de film The Joker. Zoiets als *Tropic Thunder*, zeg maar, maar dan zonder die vreselijke Ben Stiller" -Tony lachte- "Al had ik natuurlijk graag Robert Downey Jr. in mijn film gehad!"

"Wie niet?", zuchtte Roger mismoedig.

"Maar om terug te komen op mijn film. De crux is dat The Joker een enorm succes wordt nadat de hoofdrolspeler, Cliff Raston, vlak na de opnames sterft aan een overdosis drugs. Het moet een parodie zijn. Een satirische blik op Hollywood zelf."

"Hmmm", knorde Roger nadenkend, "Interessant. Maar: Cliff Raston, Heathcliff Ledger ligt dat er niet erg dik bovenop?"

"So let them sue me!", grijnsde Tony als de Cheshire Cat uit *Alice in Wonderland*, "Ik wens ze succes! Zolang ik maar niets rechtstreeks jat, kan er heel veel! En ik heb het immers niet over Heath, maar over Cliff, niet over Gotham, maar over Goddamn City en niet over Batman, maar Birdman. Golem Schmolem is zelfs helemaal mijn eigen vinding... met enige hulp natuurlijk van rabbi Löw", liet Tony er met een dun lachje op volgen.

"Op *The Joker* zelf na dan...", zei Roger.

"Klopt", zei Tony, "maar als parodie kom ik ook daar mee weg."

"Ik help het je hopen", zei Roger voorzichtig, "ik hoop dat je je niet vertilt aan dit project."

"Wees daar maar niet bang voor!"

Niet veel later liet Tony De Camorano uit. Hij had de klink van de massieve voordeur al in zijn hand, toen Roger zich peinzend omdraaide en vroeg: "Zeg, had jij op dat tafeltje daar niet zo'n peperdure Chinese vaas staan? Dat is me bij het binnenkomen helemaal niet opgevallen, maar ik herinner het me omdat ik altijd al bang was dat kreng om te stoten..."

"Je hebt helemaal gelijk", zei Tony, die meteen de woede weer in zichzelf voelde opborrelen toen hij eraan werd herinnerd, "Die is eerder vandaag gesneuveld. Eén of ander atricetje was op haar teentjes getrapt en vond het blijkbaar nodig me een blijvend aandenken aan haar verblijf te geven."

Roger stiet een verbaasde kreet uit, "Maar die vaas was onbetaalbaar!"

Dat was inderdaad bijna waar: Tony durfde niet eens te denken aan het aantal cijfers van de waarde ervan in dollars, "Oh, reken maar dat ik het haar nog betaald zal zetten, onze Trina Sway!", beet hij Roger toe, "Oh ja, reken maar! Ik zorg er persoonlijk voor dat die hoer nergens meer aan de bak komt!" Tony had zelf niet eens gemerkt dat hij was begonnen te schreeuwen, tot Roger een hand op zijn arm legde, "Het zit je echt diep merk ik..."

“Nou en of!”, zei Tony die zijn kalmte herwon, “Trina en ik zijn nog niet klaar met elkaar...!”

V.

Toen Tony de trailer binnenstapte waarin zich de keuken bevond, alsmede de toiletten waarnaar hij op zoek was, trof hij daar een eenzame Tyler Jackson aan, die met zijn armen zwaar op het werkblad steunde en zijn hoofd in een bedroefde pose liet hangen.

“Tyler, jongen, gaat het wel goed?”, vroeg Tony bezorgd. Op het persoonlijke vlak was hij niet al te begaan met de jonge acteur, maar hij was des te meer begaan met zijn budget: als zijn hoofdrolspeler ziek zou worden, kon dat de planning dramatisch vertragen.

Tyler draaide zich naar hem om, “Buikpijn”, bracht hij moeizaam uit en de acteur in hem beeldde het meteen uit door over zijn maagstreek te wrijven.

“Toch niets ernstigs?”, vroeg Tony.

“Zal wel weer overgaan...”, zuchtte Tyler moeizaam.

“Zal ik er de dokter bij halen?”, vroeg Tony.

Tyler schudde zijn hoofd.

“Misschien moet je een pijnstillertje nemen, dat kan nooit kwaad”, zei Tony, die de zakken in zijn jas begon af te tasten. Hij had altijd een doosje pijnstillers bij zich, die hij slikte als hij weer eens een plotseling opkomende migraine-aanval kreeg.

Inderdaad vond hij het doosje in een binnenzak en hij opende het en drukte één pil uit de plastic strip.

“Hé, Tyler”, zei iemand die net uit het toilet kwam. Tony keek op en zag dat het één van de meisjes van de grime was. Haar glimlach verraadde dat ze wel eens verliefd kon zijn op de acteur. Tyler sloeg verlegen zijn ogen neer. *Echte verlegenheid, of behoort dit tot zijn act?*, vroeg Tony zich af.

“Hier”, zei hij en hij wierp Tyler de pil toe.

“Dank je”, glimlachte Tyler bleekjes. Hij mikte de pil bedreven achterin zijn keel.

Nadat Tony zijn behoeften had gedaan, liep hij terug naar het kantoor van zijn producer, Rick Jones. Bij het binnenkomen viel hij midden in een gesprek tussen Rick en een hotemetoot van de filmmaatschappij. Tot Tony's plezier hadden ze het erover hoe er zeer confronterende sekstapes naar buiten gekomen waren met in de hoofdrol de net een beetje bekend wordende actrice Catrina Sway.

“Ik bedoel, zeg nou zelf”, zei de hotemetoot, “een pot ruige seks is nog daar aan toe, wat zieke spelletjes ook, maar ik vraag je, dat páárd...?”

Rick haalde zijn schouders op alsof hij het ook niet begreep.

“Nou, ik kan je wel één ding zeggen”, ging de hotemetoot door, “en dat is dat die lieve mevrouw Sway nooit meer aan de bak komt. Het beste wat ze nog kan doen is koppen koffie inschenken in een diner. Dat, of de latrine-dienst...”

Tony kon zich niet inhouden en begon te lachen. Hij bedacht zich dat die techneut die de filmpjes voor hem had gefabriceerd, elke cent waard was geweest.

“Wat heb jij?”, vroeg Rick verbaasd, “zo grappig is dat toch niet?”

“Latrine-dienst, hoe kom je erop...”, hikte Tony van het lachen.

Een uur later begonnen ze met de opnames van een belangrijke scene uit de film, die de ware toedracht van de dood van de acteur Cliff Raston moest laten zien.

Ze waren inmiddels klaar met het filmen van de zogenaamde ‘Joker’-film, de kleine Matroesjka-pop in de grotere, zogezegd. Natuurlijk was die beëindigd met een ultieme confrontatie tussen Birdman en zijn slecht geschminkte vijand. Birdman had op dat moment zijn andere twee opponenten inmiddels vernietigd. Golem Schmolem was na een lang gevecht uiteindelijk -net als Tony’s Chinese vaas- in duizend kleine stukjes uiteen gebarsten, toen Birdman hem te lijf was gegaan met een mansgrote sloophamer. En Moth Woman was verzengd in het vuur van een affakkelpijp op een Texaans olieveld, als de mot die in het kaarslicht vliegt.

Tony was tevreden over de laatste scene waarin uiteindelijk ook The Joker het onderspit dolf. Het vond plaats in de moderne kathedraal van de Amerikaanse burger, de shopping mall. The Joker was uiteindelijk door Birdman te grazen genomen in een kelder, waar hij, doordat een hele verdiepingsvloer tot ontploffing was gebracht, door een enorme hoop consumptieartikelen uit het bovengelegen magazijn was vermorzeld. Tony vond het wel een passend einde: The Joker, gesloopt door de overdaad van consumptiemaatschappij.

De scene die ze moesten filmen zou helemaal aan het einde van de film komen. Inmiddels was Cliff Raston al gestorven en had de film *The Joker*, juist daardoor, een enorme cultstatus verworven. Een regen van lof was over de film neergedaald, met als absolute culminatiepunt een scene waarin de regisseur, Joe Wanders, een emotionele speech hield na zojuist een Oscar te hebben ontvangen. Tony wilde in de montage door het hoogtepunt van de roem van Wanders, de scène snijden die de ware toedracht van Raston’s dood liet zien. “Actie”, brulde Tony.

De acteurs kwamen tot leven. Opnieuw was de woning van Cliff Raston het decor. Diens vriendin was afwezig, maar wie wel aanwezig was, was Wanders. Tyler, als Raston, keek liggend vanaf de bank apathisch toe hoe zijn regisseur op hem toe kwam lopen.

“Ik voel me zo beroerd”, kreunde Raston.

Wanders trok een stoel naderbij en ging zitten, “Ik heb je nodig, Cliff. De komende dagen staan de laatste scènes gepland!”

“Ik kan niet meer...”

Wanders klopte Raston vaderlijk op zijn arm, “Koest maar jongen. Misschien moet je gewoon even een shotje nemen. Dan voel je je vast beter!” Wanders hield de spuit omhoog waarvan de kijker eerder had gezien dat deze was gevuld met een onverantwoordelijk hoge dosis heroïne.

Raston knikte droevig, alsof hij wist dat dit de enige weg was, werkte zich overeind en stroopte langzaam zijn overhemd op. Wanders reikte hem hulpvaardig de spuit aan en knikte zijn hoofdrolspeler bemoedigend toe. Met een dunne glimlach keek hij toe hoe Raston de spuit in zijn arm plaatste.

“Imzoomen, inzoomen”, siste Tony naar zijn cameramannen. Hij wilde in deze scene afwisselend een close-up op de spuit in Raston’s arm en op de raadselachtige grijs op het gezicht van Wanders.

Raston begon te hijgen en zakte achterover op de bank. Toen begonnen zijn ogen te draaien en leek hij het bewustzijn te verliezen. Wanders glimlachte nog steeds en hij stond langzaam op. Hij rechtte zijn jasje en klopte wat denkbeeldige stof van zijn broek, voor hij zich voor de laatste keer omdraaide en de kamer stilletjes uitliep en het appartement verliet. Hij zag niet meer dat er zich wat schuim had gevormd tussen de lippen van Raston.

“Cut!”, riep Tony geestdriftig. De scene stond er prima op!

VI.

Tony werd uit zijn slaap gewekt door een aanhoudend gebons en lawaai. Zich nog ontworstelend uit de nevelen van een reeds vergeten droom, besepte hij dat afwisselend op de deurbel gedrukt en op de voordeur gebonsd werd. Hij keek op zijn wekkerradio, die 4:51 als huidige tijd aangaf. Niet bepaald een uur voor bezoek. Tony kreunde. Hij had net een paar uur geslapen, en voelde de paar flessen wijn van de voorgaande nacht nog stevig nadreunen in zijn hoofd. Een feestje met zijn hele crew en cast, ter ere van de afronding van de film, was de aanleiding geweest.

Het bonzen en bellen zette door. Tony drukte zijn handen op zijn oren en kreunde nogmaals. Welke gek was dit? Op dit tijdstip van de dag! De woede die in hem opborrelde gaf hem de kracht om het dekbed van zich af te gooien en op te staan. Hij strompelde de slaapkamer uit en de trap af terwijl het lawaai maar bleef voortduren. “Jaja”, gromde Tony boos, “Ik kom al!”

Eindelijk in de hal aangekomen, vergat hij zelfs door het kijkgaatje te kijken, hetgeen, gezien het tijdstip, niet onverstandig was geweest, maar hij gooide meteen de deur open. Die onthulde een man in donkere regenjas, geflankeerd door twee politie-agenten. Tony vergat verbaasd even adem te halen.

“Meneer Tony Janson?”, vroeg de man in regenjas, die een geopende portefeuille omhoog hield. In het schaarse licht kon de inhoud net zo goed een politiepenning als een abonnement voor het zwembad zijn, maar Tony's slaapdrongen brein begon al wel te vermoeden dat de regenjas wel eens een rechercheur kon bevatten. Hij bracht iets uit, dat zijn bezoekers blijkbaar als een ‘ja’ interpreteerden, want de rechercheur deelde hem vervolgens met kordate stem mee: “Hierbij arresteer ik je de moord op Tyler Jackson.” Hij stapte naar voren en klikte een uit het niets opduikende handboei om één van Tony's polsen. Tony beseftte nog steeds niet wat er gebeurde, zelfs niet toen de rechercheur hem omdraaide om zijn armen achter zijn rug te boeien en ondertussen vroeg tegen klaarblijkelijk één van zijn geüniformeerde kompanen: “Dick, lees jij hem zijn rechten voor?”

In zijn effen oranje outfit slofte Tony langs de verschillende loket-achtige hokjes, waarin andere, gelijk geklede mannen zaten en de hoorn van een telefoon tegen hun oor gedrukt hielden, hierdoor pratend met de personen aan de andere zijde van het gewapende glas dat hun scheidde. De forse zwarte gevangenebewaarder, die Tony begeleidde, drukte hem met dwingende hand naar een nog onbemand hokje en gaf hem met de bankschroevige greep weinig andere keus te gaan zitten op de stoel. Tot zijn verbazing zag Tony aan de andere zijde van het glas zijn collega zitten, Roger de Camorano. Het smalle hokje kon zijn imposante verschijning maar nauwelijks bevatten en het zweet op zijn voorhoofd leek aan te geven dat hij zich niet bepaald op zijn gemak voelde.

Tony pakte de hoorn op.

“Hi, hoe gaat het?”, klonk Roger's stem.

Tony haalde zijn schouders op, “Zo goed als het kan in deze omstandigheden...”

“Ik heb goed en slecht nieuws”, zei Roger, “waarmee zal ik beginnen?”

Tony zuchtte en hief een wenkende hand op, “Begin maar met het slechte. Laat maar komen...”

“NoU”, zei Roger opeens ongemakkelijk, “De zaak ziet er slecht voor je uit... Ik heb net heel vervelend nieuws gehoord...”

Tony fronste, “Wat voor nieuws bedoel je?” Hij kon zich nauwelijks voorstellen dat de situatie nog beroerder kon worden. Hier zat hij, in voorarrest: als verdachte van de moord op Tyler Jackson, de acteur die dood in zijn appartement gevonden was en klaarblijkelijk was gestorven door een overdosis pijnstillers. De pijnstillers die Tony al een tijdje op recept kreeg voor zijn migraine-aanvallen. Op het doosje dat was gevonden, had zelfs nog het stickertje gezeten met zijn naam.

“Ik heb gehoord dat ene Lorna een verklaring heeft afgelegd bij de politie. Ze werkte op je grime-afdeling en heeft gezien hoe je Tyler pillen gaf.”

Tony voelde de verontwaardiging in zich opkomen, “Maar dat was één keer één pilletje! Ik zou hem nooit een heel doosje meegeven! Ik heb toch gezegd dat ik denk dat hij het een keer op de set moet hebben achterover gedrukt!”

Roger keek Tony droevig aan vanachter zijn donkere brillenglazen, "Natuurlijk geloof ik je. Maar dat is nog niet het ergste, Tony..."

"Wat nu weer?", vroeg Tony vertwijfeld, die nu wanhopig zijn handen ophief. Veel erger kon het toch niet worden? Ergens moest deze nachtmerrie toch zeker wel eindigen?

"Een andere vrouw heeft ook een getuigenis afgelegd, Tony. Je kent haar. Ze woont in hetzelfde complex als Tyler. Ze zegt dat ze heeft gezien dat je Tyler die nacht nog hebt bezocht. Rond drieën in de nacht heeft ze je met grote haast zien wegrijden. Precies de geschatte tijd van Tyler's dood!"

"Wat een onzin!", schreeuwde Tony vertwijfeld in de hoorn. Hij merkte er wat speeksel spatte op de ruit die tussen hem en Roger in zat, "Wie was dat?"

"Catrina Sway..."

Tony had opeens de ervaring alsof hij werd opgeslokt door de diepste krotten van de aarde. Alles leek opeens te bewegen, alsof hij in een op hol geslagen draaimolen zat. Trina Sway! Natuurlijk was ze uit op wraak, dat begreep hij. Maar door een of ander stom toeval was ze dus een buurvrouw van Tyler Jackson en moest ze beseft hebben dat ze de ideale mogelijkheid in de schoot geworpen had gekregen om op wel heel nare wijze wraak te nemen...

"Je zit diep in de penarie, pal", zei Roger geheel overbodig.

Tony kon het nog steeds niet bevatten. Zijn hele onschuldige idee om een parodie op het succes van *The Dark Knight* te maken, was op een wel heel akelige op hem teruggeketst. Iedereen in showbiz-land was, zo begreep hij uit de kranten, er al van overtuigd dat hij het centrale idee van zijn film op een zieke manier nog in de praktijk had gebracht ook. "Dit soort crazy shit kan alleen in Hollywood", had een commentator geschreven. Waanzin! Maar nu, met de getuigenis van Trina Sway was alles opeens anders en zou zelfs de rechter het verhaal geloven! Tony moest denken aan de Droste flikken en Ummagumma en begreep opeens dat hij zelf de centrale persoon was in zo'n soort tafereel. De regisseur die zijn acteur vlak na de opname van zijn film de dood indrijft, de regisseur die de film regisseert over de acteur die vlak na de filmopnames door de regisseur de dood in wordt gedreven, de regisseur die de acteur de dood in drijft die de acteur speelt die de acteur speelt die... Tony voelde zich opeens heel misselijk worden en liet zijn hoofd moedeloos zakken.

Roger verbrak de ongemakkelijke stilte tenslotte, "Voor wat het waard is, wil je nog weten wat het goede nieuws was?"

Tony hief zijn hoofd net ver genoeg op om Roger te zien, "Vertel", fluisterde hij.

"Je film, *The Joker*. Je weet dat die aanvankelijk helemaal niets deed in de bioscopen. Maar nu..." -Tony wist al wat er ging komen en kreunde- "is de film opeens een enorm succes geworden!"

➔ Tessa's kus

I.

'Ping'

Gabriel schoot overeind van de bank waarop hij moest zijn ingedommeld. Zijn hoofd draaide zich razendsnel naar zijn iCom dat een blauwig licht verspreidde in zijn schemerige kamer. Hij wist dat de op een klavecimbel aangeslagen fis-noot en het oplichtende scherm maar één ding konden betekenen en sprong op.

Nog voor hij goed en wel zat, bewoog hij zijn vinger op het touchscreen al richting 'Inbox'. Eén nieuw bericht. Nog een snelle vingerbeweging en toen kwam in een animatie van een zich openende envelop de brief tevoorschijn waarop hij alweer zo lang gewacht had. 'Afzender: Didier', stond er boven het bericht dat Gabriel ademloos begon te lezen.

Drie jaar geleden was het alweer, dat Didier was uitverkozen voor de expeditie. Gabriel wist nog hoe hij zich voelde toen het nieuws hem bereikte. Maar goed beschouwd was dat ook niet zo lastig te raden: afgunst, dat had hij gevoeld, zoals zo vaak eigenlijk als het ging over zijn broer. Niet dat hij het zijn broer misgunde, hij hield echt van hem, maar toch was er die steek in zijn buik bij het besef dat hij zich wederom de succesvolste toonde. Een rode reus die een miserabel zonnetje dreigt op te slokken, een monumentale eik die een sprietig boompje in de schaduw zet, zoiets. In alles: sport, school, meisjes, vrienden, had Didier zich altijd al de beste getoond. En nu ook nog dit: gekozen worden voor de Mars-expeditie. 'De klootzak', was dan ook het eerste dat Gabriel zei toen zijn vriendin het nieuw hem vertelde.

De Mars-expeditie. Al jarenlang gonsde het overal op aarde over deze ambitieuze nieuwe stap in het ruimteprogramma van ENA, de mondiale organisatie waarin onder meer NASA en ESA op waren gegaan. Sinds vijftien jaar geleden de maan succesvol was gekoloniseerd en enorm lucratief was gebleken, met name door de opbrengsten van de zeldzame metalen die daar werden gedolven, leek opeens alles mogelijk. En natuurlijk was de blik van de ruimteconquistadores gevallen op Mars, als planeet van de oorlogsgod die overwonnen moest worden.

Tien jaar voorbereiding ging eraan vooraf en drie keer werd Mars in verkenningmissies bezocht. De eerste keer was een mondiale gebeurtenis gebleken waarbij 1969 verbleekte, ondanks het feit dat de eerste stap van een mens op Mars-bodem gespeend bleef van een monumentale zin als 'A small step for man...' die rechtstreeks de geschiedenisboeken in kon. Al voor afloop van de derde missie werd begonnen met het kolossale ruimteschip dat ruimte had voor in totaal bijna tweehonderd kolonisten en voldoende materialen om op Mars een eerste basis te kunnen starten. De 'Alexander' werd het schip gedoopt, natuurlijk naar de Macedonische koning die een voor die tijd fabelachtige veroveringstocht ondernomen had in tot dan toe onbekend terrein om pas te stoppen aan de oevers van de Indus.

Alle waarschuwingen van de ENA ten spijt (zware omstandigheden, kans op terugkeer op Aarde nihil, enorme risico's) gaven miljoenen mensen zich op als Mars-kolonist. Onder hen natuurlijk vooral veel jonge idealisten, avonturiers en opportunisten. Mensen die om wat voor reden dan ook bereid waren hun hele aardse leven, hun familie en vrienden, op te geven voor iets nieuws, het ongewisse. Onder hen bevonden zich zowel Gabriel als Didier. Ze hadden zich natuurlijk om heel verschillende redenen opgegeven. Gabriel's motieven lagen op het gebied van wetenschap, hij was astronoom en altijd al gefascineerd geweest door de kosmos, 'The Final Frontier', zoals Patrick Stewart dat zo mooi zei. Didier's beweegredenen waren onduidelijker. Was het zijn winnaarsmentaliteit en zag hij dit als weer een uitdaging om zijn competitiedrift op te botvieren? Gabriel had er nooit de vinger achter kunnen leggen, alhoewel de gedachte dat Didier dit als kans zag om zijn broer weer een keer de loef af te steken, nooit ver weg was.

Ook had Gabriel nooit weten te doorgronden of Didier nou doorhad of niet dat hij hem enorm had gegriefd met die hele uitverkiezing. In de maanden die de aanloop vormden tot de Mars-expeditie probeerde hij zich groot te houden en blij te zijn voor zijn broer, maar hij kon zijn echte gevoelens van wrok nauwelijks verbergen. En om het alleen maar erger te maken, bleef Didier steeds maar zeggen hoe gaaf het was geweest als ze allebei gekozen waren en hoe jammer hij het voor hem vond. Maar had ooit beseft dat hij Gabriel's droom aan het leven was? Want was het immers niet Didier, maar hij geweest die als kind sciencefiction verhalen en wetenschappelijke boeken over de ruimte verslond... Het was gekmakend geweest en Gabriel had zich opgelucht gevoeld toen het eindelijk zover was en hij afscheid van zijn broer genomen had.

'Hoi broertje, alles goed daar op je miserabele patjepeeërplaneetje? Haha, geintje hoor, alhoewel: als je hier in de ruimte een blik werpt op die blauwe knikker, dan krijg je denk ik wel een beter gevoel voor verhoudingen. Maar dat hoeft ik jou natuurlijk niet uit te leggen. Met jou alles goed? Ook met Ella? Ik ben benieuwd naar die perikelen op je universiteit, ik hoorde over die bezuinigingen. Ben jij al weggesaneerd? Ik zie het zo voor me: een vrachtauto die voorrijdt, onduidelijke bruine vegen op het roestige witte metaal. Een

grijparm die naar buiten zwaait, richting het stapeltje overtallige wetenschappers dat daar al klaar ligt. De klauwen die onbarmhartig een hap in je vlees zetten...

Ik ben je weer aan het plagen, sorry hoor... De ruimte hier doet gekke dingen met je geest, het maakt je wat filosofisch soms, wat zweveriger, haha. Ik hoop natuurlijk dat het je goed gaat. Hoe is het eigenlijk afgelopen met die publicatie van je?

Bij mij niets nieuws aan het front. De ijzeren dagelijkse routine, je kent het. Dezelfde nog net binnen te houden substantie die hier doorgaat voor eten. En tja, de vrouwen hè?

Vrijlopend wild voor mij natuurlijk, maar ach, ze zijn niet je van het; er zitten wat akela's tussen zal ik je vertellen, brrr... Ik moest zowaar weer denken aan mijn aardse vriendinnetjes... Melanie, Iris en Yvette dus. En natuurlijk Tessa, mijn liefste vriendin; een kus van haar zou ik hier goed kunnen gebruiken!

Nou ja, nog een half jaar voor we die verrekte rode kloot bereiken. Ik kan niet wachten! Vooralsnog is het buiten inktzwart, echt zwart bedoel ik, een kleur die je daar op je groene, blauwe, felverlichte planeetje niet eens kent! Je moest eens weten, als je niet oppast wordt je er door opgeslokt...'

II.

Het was al donker toen Gabriel die avond thuis kwam. Het onstuimige herfstweer kreeg vat op de panden van zijn jas en doopte hem weldadig met hemelwater. Haastig stapte hij naar binnen toen de iCom hem eindelijk had herkend en de deur voor hem opende. Zijn hoofd bonkte, misschien wel protesterend tegen de stormen die er de afgelopen dagen in hadden gewoed. De perikelen op de universiteit, waar hij danwel niet was ontslagen maar wel een pijnlijke reorganisatie moest doorstaan, de recente relationele strubbelingen met Ella. Maar dat was nog niet eens niet het enige...

Over een uur zou zijn vriendin er weer zijn en Gabriel was blij met het moment voor zichzelf. Zuchtend plofte hij neer op de bank en schopte zijn schoenen uit. Hij wreef in zijn ogen tot een zachte maar veelzeggende 'ping' zijn aandacht vroeg. Zijn hart sloeg een slag over. Hij sprong op en liep opgewonden naar zijn werktafel. Zou het? Al drie weken had hij niets van zijn broer gehoord, onwaarschijnlijk lang. Normaliter kreeg hij wekelijks bericht en kon hij even vaak zelf een bericht terug sturen, precies het quotum dat de marsreizigers hadden. Maximaal één briefwisseling het thuisfront per week; ze leken wel gevangenen. Maar meer was gewoon niet mogelijk, had ENA altijd gezegd, gezien de astronomische kosten van het leggen van een dataverbinding.

In de praktijk leidde dat er toe dat vrijwel alle marsreizigers één contactpersoon onderhielden op aarde. Gabriel had zich vereerd gevoeld toen Didier hem had opgegeven als contactpersoon, maar wist aan de andere kant dat hij eigenlijk ook gewoon de meest

aangewezen persoon was. Na de voortijdige dood van hun ouders bestonden de armetierige restanten van hun familie immers uit een krankzinnige oom in een gesticht een verre Australische oudtante. Een vaste relatie had Didier had evenmin gehad. Juist het gebrek aan familiebanden had bijgedragen aan zijn uitverkiezing, besepte Gabriel maar al te goed. De ENA had letterlijk gezegd dat ze, ter bescherming van de geestelijke gezondheid van de kolonisten, vooral vrije en onafhankelijke zielen, niet bezwaard door te sterke familie- of vriendenbanden, hadden gekozen.

Met een hart kloppend in zijn keel opende Gabriel zijn inbox. Hij kreeg te zien wat hij hoopte; het oplichtende envelopje: '1 nieuw bericht'. Hij merkte hoe zijn vingers enigszins trilden toen hij ze over het scherm bewoog. En toen de nieuwe email van Didier werd geopend, werd het even wazig voor zijn ogen. Hij moest er weer aan denken hoe geëmotioneerd hij was na Didier's laatste mailtje. Zoals altijd moest je bij zijn broertje door de oppervlakte heen prikken, maar ergens onder de dikke lagen plagerijen en de bravoure vond je dan altijd zijn kwetsbare kant. En die was in zijn laatste mailtje wel heel duidelijk naar boven gekomen, als een vulkaan die op uitbarsten staat. Die laatste zin... In de weken erna had Gabriel zich voor het eerst afgevraagd of Didier wel echt de gelukkige van hun tweeën was.

'Hé broertje, hoe gaat ie? Met mij alles goed hoor! Ik was alleen zo druk dat ik vergeten was je te mailen. Of nee, ik wilde voor me zien hoe bezorgd je zou zijn. Ik zie je al zitten, bedrukt op je bank met Ella. Wat zou er toch gebeurd zijn? Snik, snik, huil, huil. Terwijl ik hier de tijd van mijn leven heb, haha, lachen toch? Nee, serieus, door technische probleempjes was het contact gewoon een tijdje verbroken. Er waren wat strubbelingen inderdaad, daar heb je vast wel van gehoord, maar alles gaat nu weer perfect! Recht op ons doel af, die rode ploert van een Mars, we zullen hem te grazen nemen, haha.'

Gabriel slaakte een zucht van verlichting. Goddank, alles was goed... Hij was er nog, inclusief zijn vervelende grapjes. Hij besepte nu pas hoeveel zorgen hij zich had gemaakt. Ruim twee weken geleden waren de geruchten op internet steeds verder aangezwollen over dat de Alexander was vergaan. Een Titanic-achtig einde waarbij je de ijsberg en het binnendringende zeewater alleen maar hoefde te vervangen door ruimtegruis en vacuüm. Aanvankelijk had Gabriel er niet eens zoveel op uit gedaan: sinds de conceptie van de Alexander had zich immers een leger sceptici geroerd in de periferie van het internet. Het verontrustende was echter dat het rumoer zich als een olievlek steeds meer richting de serieuze nieuwssites had verspreid.

Vanaf het begin had de ENA alles ontkend en afgegeven op al die negatieve doemdenkers die de ENA altijd al hadden beticht van megalomane Icarus-neigingen. Enkele dagen geleden had de ENA echter wel moeten bekennen dat de Alexander technische moeilijkheden had ondervonden en dat er een tijd geen contact meer was geweest, maar de ENA had zich

gehaast erbij te melden dat de problemen inmiddels weer waren opgelost; het 'Houston we have a problem'-momentje was overwonnen, meldde de woordvoerder met een trotse glimlach.

Gabriel beseftte dat hij eigenlijk met die geruststellende berichten en dit teken van leven van Didier gerustgesteld was. Maar toch knaagde er een restje twijfel, zonder dat hij goed wist waarom. Hij las snel verder:

'Ik las in je laatste berichtje dat je de reorganisatie bij de universiteit hebt overleefd. Geen ruiming dus voor jou, haha. Maar zonder dollen mooi voor je, je slaat je er vast wel doorheen! Ook alles goed met Ella?

Met mij gaat het prima. De sfeer aan boord is uitstekend en ik heb nog meer goed nieuws: ik heb een nieuwe scharrel, jaja, hoe kan het ook anders met mijn bijna goddelijke aantrekkingskracht, haha. Jola heet ze en ik ben echt dol op haar, moet je geloven. Je zult de komende tijd vast nog veel meer van haar horen.

Wat me meteen brengt bij het slechte nieuws, want helaas zullen we minder frequent contact kunnen houden. We moeten die goeie ouwe Alex wat meer sparen, ben ik bang. Eén berichtje in de zeven à acht weken, meer zit er helaas niet in. Alhoewel, ik ben wel blij dat ik niet elke week je kleinzielige geleuter hoef aan te horen! Grapje...'

Een steek van teleurstelling trok door Gabriel heen. Nog maar één in de twee maanden bericht! Dat betekende nog maar twee of drie keer een teken van leven voor hij Mars zou bereiken. En hoe zou het zijn als ze straks eenmaal hun kolonie stichtten? Gabriel voelde opeens maar al te erg hoeveel lichtjaren hem en zijn broer van elkaar scheidden en mistte hem opeens heel erg... Met brandende ogen las hij de laatste regels:

'Doe in ieder geval de groetjes van me aan iedereen, broer. Hou moed, dat doe ik ook met Jola aan mijn zijde. Met haar wordt de leegte van de ruimte draaglijk, weet je, en sterker nog, vergeet ik zelfs Tessa! Als ik haar kus, dan vergeet ik Tessa's kus en als ik haar spreek, dan vergeet ik Tessa's stem! – Groet, je broer Didier.'

Het duurde misschien wel een eeuwigheid voor Gabriel beseftte hoe hij telkens weer de laatste zin overlas. Het leek alsof het in de kamer opeens tien graden kouder was geworden, alsof hij hier al uren zat en de thermostaat uit was geslagen en koude rillingen trokken over zijn lijf. Hij knipperde met zijn ogen en keek opnieuw op het scherm. Het stond er nog steeds: *Als ik haar kus, dan vergeet ik Tessa's kus en als ik haar spreek, dan vergeet ik Tessa's stem.* Gedachten schoten door zijn hoofd. Kon Didier het gekscherend bedoeld hebben? Maar het sloeg nergens op, echt nergens op!

Beelden schoten op voor zijn ogen. Beelden van hun gezinsleven vroeger, voor het tragische ongeluk van hun ouders. De warme woonkamer en het bijkamertje met de oude bank. Hoe

vaak was het niet geweest dat Gabriel naar beneden kwam uit zijn slaapkamer voor het avondeten, waar hij uren had besteed met het lezen van sciencefiction, en dat Didier daar op die bank lag, met zijn hond knus tegen hem aan gevleid. Iedereen in hun gezin had van die hond gehouden, om de levenslustigheid, het zachte karakter en het onvoorwaardelijke vertrouwen dat het dier in je stelde, maar Didier onmiskenbaar nog het meest. Ze waren onverbreekelijk en toen die dag kwam dat de hond, inmiddels bejaard en aangetast door ziekte, ten slotte een spuitje kreeg, stond in Gabriel's geheugen gegrift als één van die weinige momenten dat hij niet jaloers was op zijn broertje.

Gabriel had door de tranen in zijn ogen moeite om nog een keer scherp te stellen op die ene zin. *'Tessa's kus'*, stond er, net zoals in de vorige email. Het was een begrip geweest in hun gezin: hoe Didier zijn hond had geleerd op het commando 'kus' haar snuit kort tegen diens mond drukte, een nonchalante maar veelbetekenende blijk van genegenheid tussen Didier en zijn hond Tessa.

'Tessa's stem', het was belachelijk. Een koud vermoeden zwol op in zijn brein. Koortsachtig las het hele bericht nog eens door. Er vielen hem opeens veel meer dingen op: *'...daar heb je vast wel van gehoord...'* las hij nog eens. Hoe kon Didier eigenlijk raden wat er op aarde gebeurde? En de grapjes die werden gemaakt, niets origineels, alleen maar wat hij ook al eerder had gezegd... Het klopte gewoon niet! Het voelde niet als hem...

Hij opende een webbrowser en ging het internet op. Hij had maar een paar minuten nodig om zijn vermoedens nog verder aan te wakkeren. Het wemelde er van de berichten over hoe de ENA alles deed om het fiasco met de Alexander toe te dekken en de boel te bedriegen. In wat voor bochten ze zich wrongen om goed weer te blijven spelen, het stond er allemaal... Hij bleef hij maar rondsurfen, en hoe meer hij las, hoe radelozer hij werd.

Zijn concentratie werd pas verbroken toe hij een hand op zijn schouder voelde. Hij schrok op, draaide zich om en merkte dat Ella achter hem stond, de jas nog aan en met een bezorgde vragende blik in de ogen.

"Het is mijn broer", wist Gabriel uit te brengen met krakende stem terwijl hij rillend opstond, schokkerig als een slecht bestuurde marionet, "Hij, hij is..." Het beeld van een vrolijk lachende Didier verscheen voor zijn netvlies, zijn succesvolle broer, zijn... ongelukkige broer... Het besef hoe belachelijk zijn eeuwige jaloezie op hem was stak hem als een bij en hij barstte in tranen uit. Ella opende haar armen.

"...dood", bracht hij nog uit, maar het woord werd gesmoord in Ella's jas.

➔ Een wens

Monologen van een onsterfelijke 1

"The first step to eternal life, is you have to die."
Chuck Palahniuk

Heb je dat ook wel eens gehad, dat je een wens mocht doen? Nee, ik bedoel niet zoiets als het doen van een wens als je alle kaarsjes van je verjaardagstaart in één keer hebt uitgeblazen. En ik bedoel al helemaal niet het doen van eens wens als je een vallende ster ziet. Je weet zelf ook maar al te goed dat zoiets mal bijgeloof is. Nee, ik bedoel dat je een wens mocht doen die ook echt uitkwam. Waarvan je echt wist dat die zou uitkomen...

Laat ook maar zitten. Ik neem mijn vraag terug. Natuurlijk heb je dat nooit meegemaakt! Hoe zou ik dat ook ooit kunnen denken? Tenslotte ben ik altijd ook maar in mijn uppie geweest. Nog nooit heb ik een lotgenoot gezien, in al die jaren. Nog nooit heb ik iemand gezien die net als mij de kans heeft gehad een wens te doen en datgene heeft gewenst wat we allemaal eigenlijk het meeste begeren. Het eeuwige leven...

Ik voel je bijna denken. Bedoelt hij nu echt dat hij zichzelf onsterfelijk heeft gewenst? Ja, dat is dus precies wat ik je probeer duidelijk te maken. Ik ben onsterfelijk. Straks in maart 2005 heb ik een feestje te vieren, kom je ook? Dan leef ik namelijk precies 750 jaar. Dat worden een hoop kaarsjes om uit te blazen! Maar even zonder gekheid, ik meen het echt. Nog maar tweehonderd jaartjes en een beetje en ik kan mijn eerste millennium feestje vieren. Zeven en een halve eeuw, kun je je voorstellen hoe lang dat is? Ach, natuurlijk niet... Jullie stervelingen zijn al blij als jullie één eeuw overleefd hebben. Niets meer dan een ademtucht... Een vluchtige rimpeling op het oppervlak van een vijver... Hoe kan je dan verwachten dat je begrijpt wat het is om al acht keer een nieuwe eeuw te zijn ingegaan?

Ik voel de vragen in je opborrelen. Ik heb je nieuwsgierig gemaakt, merk ik. Vertel meer!, schreeuw je uit. Oké, vooruit dan. Ik probeer het uit te leggen. Zal ik maar beginnen met het begin?

Ik ben dus geboren in het jaar 1255 aD.. De Middeleeuwen. Maar dat had je zelf na een snelle rekensom natuurlijk ook al begrepen. Mijn jeugd was vrees ik weinig bijzonder. Ik was het kind van een armzalig keuterboertje, ergens op het platteland van Sudetenland, van wat tegenwoordig Tsjechië is. Ik groeide op in omstandigheden die je tegenwoordig bijna mensonwaardig zou noemen. In lompen kruipend door de drek, dat is wat me van die tijd is bijgebleven. God, wat een armetierige toestanden waren het. We leefden ergens in een klein boerderijtje en wisten op de een of andere manier te overleven van de karige opbrengsten van het land. En wat een onwetendheid: we waren al blij dat we wisten wat voor was en wat achter.

Ikzelf was in die tijd ook maar een arme sukkel. In die zin was het niet zo gek, dat ik, toen ik 25 jaar oud was, in mijn jeugdige overmoed en naïviteit, met een groepje vrienden besloot een patrouille te overvallen van graaf Oldrich, die de streek in een ijzeren greep hield. Wat een vergissing... We waren geen partij voor die getrainde huurlingen en het duurde niet lang voor al mijn kompanen werden gedood. Ik wist op de een of andere wijze nog te ontkomen en vluchtte de bossen in. Maar mijn positie was hopeloos, natuurlijk. Oldrich's huurlingen maakten jacht op me als een stuk wild, en ik was zwaar gewond aan een been.

Ik weet zeker dat ik op die vroegdonkere, grauwe avond, de dood, de echte dood, zou hebben gevonden, als ik niet op dat moment een visioen had. Nou ja, visioen, je kunt het ook een droom noemen. Of een zinsbegoocheling. Het maakt ook niet uit. Ik ervoer in ieder geval dat ik me opeens niet meer in dat bos bevond, maar ergens anders. In het absolute, inktzwarte niets...

Ik was nog niet bekomen van de verbazing toen er een stem in mijn hoofd klonk. Of nee, geen stem, het was eerder alsof er een gedachte direct in mijn hoofd werd geplaatst.

“Doe een wens.”

Ik was te perplex om ook maar iets te doen. Onsamenhangende gedachten (“Waar ben ik?”, “Wat gebeurt er?”, “Waarom voel ik opeens geen pijn mee?”) schoten door mijn hoofd.

Opnieuw: “Doe een wens.”

Ik probeerde mijn gedachten te verzamelen. Was dat echt iemand die tegen me praatte? Of was dit een god die tot me sprak en was ik al dood? De angst van die wanhopige vlucht schoot weer door mijn hoofd en ik riep in een opwelling: “Leven, ik wil leven.” De dagdromen die ik thuis in mijn dorp altijd had gehad kwamen weer in mij op. Hoe ik ervan droomde te zien hoe de wereld er buiten de grauwe werkelijkheid van mijn eigen Sudetenland er uit zag. Steden, waarvan ik de magische namen wel eens over mijn tong had laten rollen: Rome, Venetië. Ik besepte hoeveel tijd dit allemaal zou kosten en riep haastig: “Eeuwig. Ik wil nooit dood gaan!”

Het was een tijd stil. Toen klonk het, weer meteen in mijn hoofd, “Zo zij het!”

De woorden waren nog niet uitgedalmd in mijn hoofd, of het absolute duister om me heen begon alweer lichter te worden. Een moment later voelde ik de druk van de zwaartekracht

en merkte ik dat ik terug was in het bos. Ik ging weer door op het punt waar ik gebleven was, begreep ik al snel. Alsof ik in een film leefde die gewoon even was stil gezet. Plaspauze, of zoiets.

Ik sleepte me voort op mijn ellebogen, aangezien mijn benen me inmiddels beide niet meer wilden dragen. De lucht sneed in mijn longen, net als de doodsangst die me opnieuw beheerste. Ik hoorde achter me iemand roepen. Nee, niet Oldrich's soldaten!, dacht ik nog. Maar ze waren het natuurlijk wel. Het duurde maar even voor ik iemand hoorde naderen en ik aan mijn haren overeind werd gehesen. Ik werd omgedraaid en keek in het grijnzende gelaat van een huurling. Hij zag er angstaanjagend uit, met die glimmende helm op zijn hoofd. De man beet me iets onverstaanbaars toe, maar het was duidelijk dat het niet vriendelijk bedoeld was. Toen zag ik hoe hij een glimmend mes uit de schede aan zijn riem trok.

“Nee”, dacht ik met dichtgeknepen ogen, “niet dat! Dit is het einde...” De wil om te vechten vloeide uit me weg, net zoals je ziet bij een in een hoek gedreven prooi vlak voor die in de bek van de leeuw wordt genomen. Alsof die al berust in de dood. Maar ik berustte er niet in! Nee, ik voelde me verontwaardigd over wie het ook was die me het leven had beloofd. Het eeuwige leven zelfs. Wat een leugen! De dood was mijn lot. Nu, hier, in dit nachtelijke bos... Alle andere gedachten werden naar de achtergrond gedrukt toen het mes mijn keel in één haal open reet. Het deed niet eens pijn, maar ik voelde hoe het warme bloed uit me begon weg te gutsen. Binnen een seconde waren mijn kleren ervan doorweekt. De soldaat liet me los en ik viel krachteloos op mijn knieën. Ik probeerde nog op te kijken naar mijn moordenaar, maar de kracht verliet mijn lijf even snel als het bloed. Ik zakte op de grond en zag alleen nog de zwarte aarde, glimmend in het schaarse licht van mijn eigen bloed. Toen werd alles zwart.

Dat was dus het begin van mijn leven. Niet echt glorieus of vreugdevol, dat geef ik toe, maar ik kan je zeggen dat ik, toen ik de volgende ochtend bijkwam al snel een stuk beter gemutst was. Ik voelde me verkwikt en fris, zoals je wel eens hebt als je heel goed hebt geslapen. Ik weet nog hoe het prille licht door het bladerdak prikte en wat voor een intense blijdschap dit bij me teweeg bracht. Ik leefde! Ik was niet dood! De Naamloze, zoals ik hem zou gaan noemen, had helemaal niet gelogen!

Ik bevoelde mijn lijf. Mijn hals voelde glad en onbeschadigd, net als mijn been. Geen wonden meer. Ik bevoelde mijn arm en merkte zelfs dat een al jaren oud litteken was verdwenen. Ik was zo ongerept als een kind!

Het was een ontzettend onwerkelijk gevoel. Opeens leek de vorige nacht wel een boze droom. Ik liet mijn hoofd in mijn armen zakken en huilde. Huilde van blijdschap...

Ik voel je denken. Jezus, gaat hij in dit tempo nog eens ruim 700 jaar van zijn leven verslaan? Dan zijn we nog wel even bezig... Koest maar, zo ver zal ik niet gaan. Ik vertel dit

alleen maar om je duidelijk te maken hoe intens gelukkig ik was met mijn nieuw geschonken leven. Als contrastpunt met nu zeg maar, omdat ik het leven nu zo verfoei.

Want daar gaat het natuurlijk uiteindelijk allemaal om. Mijn 750-jarige jubileum is er één die ik eigenlijk niet eens meer wil mee maken. Waarom niet? Heel simpel. Ik ben moe. Ik ben het zat. Ik heb er geen zin meer aan. Het is genoeg geweest...

Waarom? Je lijkt wel een zeurend kind: Waarom, waarom, waarom? Wanneer stoppen de vragen? Al die onbeantwoorde vragen. Nee, Miksa, niet nijdig worden nu. Rustig blijven. Tot tien tellen...

Goed dan, ik zal het proberen uit te leggen.

De essentie is gewoon dat ik te lang heb geleefd. Ik bedoel, de eerste eeuwen had ik, ondanks alles, nooit willen missen. Alles is in het begin immers nog nieuw en spannend. Maar toen...

Ach, die begintijd! Ik weet nog goed die verwondering die ik in de eerste eeuwen ervoer. Mijn vertrek uit Sudetenland. Het rijke leven in Venetië, Florence en Rome. De ontdekking van kunst en literatuur. Mijn eerste grote liefde. De reizen naar Spanje en Frankrijk. Egypte. Het fantastische bestaan dat ik had onder de Arabieren. Daarna de Chinezen. Elke keer was er wel weer wat nieuws. Het leven was zo meeslepend en rijk!

Ergens in het begin van de veertiende eeuw vergaarde ik een enorm vermogen, en sindsdien heb ik nooit meer hoeven werken. Moet je eens voorstellen! En overal verbleef ik niet meer dan tien, hoogstens vijftien jaar. Tot het op begon te vallen dat ik zichtbaar niet verouderde. Dat ik maar die kwieke twintiger bleef... Tot mensen vragen begonnen te stellen. Dat was het moment om te vertrekken. Ach, hoe makkelijk het nog was, die tijd, om ergens anders een nieuw leven te beginnen.

Tja, ik heb mijn goede tijden zeker gehad. Maar met die goede tijden ook de downs. Cili, Leia, Maria, Serafina, Bhavini, Li Pen, Fatima... Moet ik een lijst maken met alle vrouwen die ik heb liefgehad? Alle vrouwen met wie ik lief en leed heb gedeeld en die ik heb zien wegwijnen en heb zien doodgaan aan ziekte, rampspoed of gewoon ouderdom? Ach. Het leed dat ik heb meegemaakt! Oorlogen, natuurrampen, geweld. Als ik één ding heb geleerd in al die eeuwen is dat als het goede, de liefde, een natuurkracht zou zijn, het slechte dit net zo goed is. God, wat ik allemaal heb meegemaakt.... Zo veel leed en pijn en geweld. Dat zou je geen mens willen aandoen...

Ik merk dat je nog vol met vragen zit. Of die onsterfelijkheid ook betekent dat ik nooit ziek kan zijn, of gewond. Dat klopt allemaal. Ik herstel vele malen sneller dan gewone stervelingen. Niet dat ik merkbaar fysiek sterker ben, maar dodelijke ziektes of zelfs maar

een vervelend verkoudheidje zijn voor mij gewoon ondenkbaar. Ik ben altijd mijn kerngezonde ik, al ruim 7 eeuwen lang. Ik hoef zelfs niet te slapen! Steeds vaker tot mijn spijt moet ik zeggen, maar hoe vaak ik het ook heb geprobeerd, gewoon de ogen te sluiten en even de wereld om me heen te vergeten, om weg te drijven in de vergetelheid, het is me nog nooit gelukt.

Je vraagt je natuurlijk af of ik geen gebruik maakte van mijn bijzondere gave om niet te hoeven sterven. Het antwoord is nee. Alhoewel... Natuurlijk heb ik ook mijn zwakke momenten gehad. Mijn God-complex, zeg maar. Het gebeurde toen ik leefde in een kleine Indiase gemeenschap en men mij zag sterven en weer herrijzen. Ik werd opeens vereerd als een godheid door die mensen, een rol die ik ook uiteindelijk maar aannam. Het was een vergissing. Uiteindelijk stortte ik die arme zielen in het onheil. Als het al ergens goed voor was, is het dat ik toen in ieder geval had afgeleerd mijn onsterfelijkheid ten behoeve van mezelf te gebruiken. Vanaf dat moment heb ik altijd geprobeerd het goede te doen, mensen te helpen en zelf onopgemerkt te blijven.

Je wilt nu natuurlijk ook nog vragen hoe het nu eigenlijk kàn dat ik nooit dood ga. Wat nou, zou je bijvoorbeeld kunnen vragen, als je in een allesverzengende brand om komt en tot niets meer dan een hoopje as vergaat? Hoe kom je dan weer tot leven?

De crux is, dat het allemaal niet uitmaakt. Normaliter herrijs ik gewoon weer in het lichaam dat ik voor ik stierf ook bezat. Mocht dit niet mogelijk zijn, bijvoorbeeld omdat het lijf te zwaar beschadigd is, of zich in een situatie bevindt waarin ik weer meteen zou sterven, dan neem ik gewoon een ander lijf in bezit dat zich toevallig ergens in de buurt bezit. Klinkt dat creepy? Afschuwelijk? Ongeloofwaardig? Klopt allemaal, want dat is het ook, maar toch is het de waarheid.

Voorbeeld. Ergens in het eind van de vijftiende eeuw stierf ik omdat het schip, waarop ik mee voer als scheepsarts, zonk in een storm. Ongelukkigerwijs raakte ik onderdeks bekneld en stierf een nare verdrinkingsdood. Als ik op dat moment, op de bodem van de oceaan, weer in mijn eigen lijf weet tot leven was gekomen, zou ik meteen opnieuw zijn gestorven. Ik zat immers nog steeds bekneld. Precies daarom gebeurde het ook niet. Vraag me niet wie of wat dit allemaal bestiert, maar ik kwam om die reden tot leven in het lijf van één van de overlevenden van het schip, die zich samen met twee andere matrozen hadden vastgeklampt aan het wrakhout.

Toen we later door een ander schip werden gered, geloofde gelukkig niemand het verhaal dat de twee matrozen hun kompaan voor hun ogen zagen veranderen in hun scheepsarts, maar een vervelende gewaarwording was het natuurlijk wel. In al die eeuwen had ik in totaal twee mensen, onder onfortuinlijke omstandigheden, gedood en ik had gehoopt het nooit opnieuw te hoeven doen. Dat ik nu op deze wijze buiten mezelf om, alsnog een onschuldige sterveling vermoordde, ging me dan ook na aan het hart. Sindsdien probeerde

ik dan ook om voorzichtiger te zijn, zodat ik niet opnieuw iemand anders lijf zou moeten lenen.

Zijn hiermee je vragen voldoende beantwoord? Ik hoor het al: nee. Maar, wauwel je nu, als een verwend kind dat nooit tevreden is. Maar... ben je er ooit achter gekomen waaróm je onsterfelijk bent geworden? Ach, daar gaan we weer: waarom. Het is de vraag die de mensen altijd zo heeft bezig gehouden. Altijd wilden de mensen alles uitzoeken, ontrafelen, begrijpen. Waarom gaat iets zoals het gaat? Wat is de reden ervan?

In al die eeuwen hebben de mensen al uitgevonden dat we op een planeet leven, die rondjes draait rond een ster in een onmetelijk heelal met miljarden sterren, dat we van de apen afstammen, dat we bestaan uit moleculen en dat dinosaurussen uitgestorven zijn. Om maar iets te noemen. Maar is het genoeg, vraag ik je? Nee, het zal nooit genoeg zijn. Het gezeur zal altijd blijven klinken. Waarom? Waarom? Waarom...? Waarom zijn we aarde? Wat is ons doel?

Vraag je nu aan mij of ik die vragen kan beantwoorden? Laat ik daar duidelijk over zijn, dat kan ik niet. En wel om de simpele redenen dat vragen die beginnen met waarom eenvoudigweg niet deugen. Een waarom veronderstelt een richting, een doel in deze wereld. Orde in de chaos. Kortweg een reden. En die is er gewoon niet... Waarom er zo veel leed is? Omdat het gebeurt. Waarom er kwaad in de wereld bestaat. Omdat het er is... Dingen gebeuren, het ene is de oorzaak van het andere. Zo gaat het, en zal het altijd gaan. Waarom wij er zijn? Omdat we er zijn... Ik kan het niet anders zeggen.

En precies hetzelfde geldt ook voor mij. Ik ben gewoon onsterfelijk omdat ik het ben. Ach ja, je kunt theorie'tjes opperen. Misschien was het wel een God, die me bijna 750 jaar opdroeg een wens te doen. Misschien ook niet. Misschien was het een of ander wezen dat een geintje wil uithalen. Misschien ook niet. Wat maakt het uit? Misschien zat er een diepere bedoeling achter, dat ik bijvoorbeeld de mensheid moest helpen, maar wat dan nog. Ik heb in al die eeuwen misschien wel honderden mensenlevens gered, maar heb er ook even zovele zien sterven. Wat maakt het voor een verschil? Er zijn nog steeds oorlogen, net als 8 eeuwen geleden, en er zullen altijd oorlogen blijven.

Misschien vind je me onverschillig, gevoelloos, zelfs blasé. Ik kan het alleen maar met je eens zijn. En dat is ook de kern van wat ik je wil meegeven en wat ik al eerder heb gezegd: ik heb te lang geleefd. Het leven is mooi geweest, vol met mooie maar ook minder mooie dingen. Maar, zeker de laatste eeuw, is het alsof er een grauwe sluier over de werkelijkheid ligt.

Ik weet nog de dag van het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog. Iedereen was in rep in roer. Jonge mannen zagen vol strijdlust en goede moed uit naar de gewapende strijd. We zouden hun een lesje leren. De wereld stond op haar kop. Ik kon het alleen maar moedeloos aanzien. De opwinding, het jeugdige overmoed en optimisme, de zelfoverschatting. Je zag

het altijd bij het aanbreken van een oorlog. Net zoals ik die vreselijke loopgravenoorlog die volgde (en die ik van dichtbij meemaakte) in een soort lethargie onderging. Wezenloos, ongericht, gruwelijk geweld? Ach, ik had het allemaal al zo vaak gezien... Het leek wel alsof de geschiedenis rondjes draaide. En daarmee ook ik zelf.

Het moet ook ergens in die tijd zijn geweest dat ik begon te beseffen dat ik het leven begon te haten. Ik weet nog goed hoe ik tijdens de volgende oorlog in de lange, oneindige keten (de Tweede Wereldoorlog) een jonge soldaat vasthield, die in mijn armen stierf. De laatste momenten van zijn leven voelde ik zo 'n vrede in hem... Hij verwelkomde de dood. Hij liet met graagte de wrede wereld achter zich en was op weg naar een betere. En toen stierf hij. Maar het had niets weg van een einde, eerder een begin... Wat ik voelde, toen ik de verstilde glimlach op zijn dode gezicht zag, was een voor mij ongewone emotie: jaloezie. Die jongen was een uitweg geboden die ik zelf nooit kon nemen. Op dat moment had ik, liever dan wat dan ook, met hem geruild...

Je gelooft me niet hè? Zelf heb je, ergens diep in je, altijd de hoop gehad het eeuwige leven te zullen krijgen. Daarom vind je het nu zo vreemd. Hebben alle stervelingen niet die wens? Ik vind het niet eens vreemd. Maar geloof me, ik verfoei het leven inmiddels! Ik verfoei die wens die ik ooit heb gedaan!

Of ik niet heb geprobeerd mezelf voor eeuwig van het leven te beroven? Hallo? Heb je eigenlijk wel geluisterd? Wat zei ik nou net over de aard van mijn onsterfelijkheid? Ik kan niet sterven, hoe erg ik het ook zou proberen...

Maar ik kan niet zeggen dat ik het niet geprobeerd heb. In mijn wanhopige momenten heb ik zelfs mijn hoofd naar de hemel geheven en de Naamloze die mijn wens in vervulling bracht aangeroepen. Hem gesmeekt de onsterfelijkheid van me af te nemen. Wat er gebeurde, wil je weten? Niets, natuurlijk. Die ervaring, 8 eeuwen geleden in het Sudeetse bos, was eenmalig. Nooit heb ik de Naamloze nog gehoord, gezien of gevoeld.

Kun je je voorstellen hoe wreed hij eigenlijk was? De Naamloze, bedoel ik. Hoe vreselijk het kan zijn dat een wens vervuld wordt? Ik voel me soms Midas, die mythische koning die wenste dat alles dat hij zou aanraken in goud zou veranderen. Hij stierf van de honger. Nou, zal ik je zeggen, op een zelfde manier sterf ik ook. Van binnen. Want de eenvoudige waarheid is: een mens kan het eeuwige leven gewoon niet aan. Het is te veel, veel te veel. Niemand is er geestelijk op toegerust zo veel mee te maken. Uiteindelijk ga je gewoon kapot. Ooit moet er verlossing zijn, ook voor mij. Een verlossing die je als sterveling bereikt als je sterft. Want zo denk ik dat de dood zal zijn: de eeuwige vergetelheid, het niets. De verlossing...

Heb je dat ook wel eens gedaan?, vroeg ik je in het begin. Heb je wel eens een wens gedaan? Ik vraag het je nog een keer, maar nu met meer aandrang. Want wat ik hier eigenlijk probeer te doen, begrijp ik nu ook zelf, is je waarschuwen. Je te waarschuwen dat je niet dezelfde fout maakt als ik. Dat je in al je onwetendheid iets wenst waar je later spijt van krijgt.

Van mij mag je alles vergeten wat ik je hier tegen je heb gezegd. Van mijn idee over de zin van leven, de natuurkrachten van het van kwade en het goede. Laat het maar ontsnappen uit je hoofd, want het zijn dingen waar je ooit zelf ook wel achter zult komen. Maar ik wil één ding aan je meegeven, waarvan ik wel graag wil dat je die onthoudt. En laat dit die ene wijze les zijn: als je ergens voor op moet passen, is dat het doen van een wens.

➔ Orkanen

De klap waarmee de celdeur achter haar dicht werd gegooid, had voor haar iets heel definitiefs. Terwijl ze hoorde hoe het zware slot werd omgedraaid, bedacht ze dat het haar deed denken aan een boek dat wordt dichtgeslagen. In dit geval het boek van haar eigen leven...

Het besef van wat ze had verloren, zoog opeens alle kracht uit haar benen en ze klapte hard voorover op de koude betonvloer van de cel. Ze hijgde van de scherpe pijn die door haar knieën trok, steunde zwaar op haar handen en hield haar hoofd gebogen. Zo gezeten had ze waarschijnlijk wel iets weg van een marathonloopster die net de finish is gepasseerd. Maar zij hijgde niet van de vermoeidheid en eigenlijk ook niet van enige fysieke pijn. De enige overeenkomst was dat ook zij een eindstreep had gepasseerd.

Moeizaam kwam ze overeind en sleepte zich naar de harde houten brits. Ze ging erop zitten met opgetrokken benen en sloeg haar armen daar om heen, ineengekrompen als een bedreigd dier. Maar dat was ze natuurlijk ook. Ze merkte dat ze klappertandde en besepte dat dat onmogelijk kon komen van de kou. Niet in dit land, niet in deze brandende hel. Ze probeerde na te denken over wat er gebeurd was. Maar de beelden die maar voor haar ogen bleven zweven, waren die van het idyllische campusterrein waar ze enkele zomers geleden geweest was. Statige classicistische bouwwerken te midden van weelderige parken met enorme eiken. Drommen jonge mensen die met boeken en kladblokken onder de arm zich een weg zochten, van college naar college. Ze had zichzelf er zo tussen gezien. Een enthousiaste jonge vrouw, nee, een meisje eigenlijk nog, dat hongerde naar kennis en die het voorrecht had zich te verdiepen in een vakgebied dat haar interesseerde. Ze zou een kamer hebben in één van die dorms, studentenhuizen, gezellig en meisjesachtig ingericht. Misschien zelfs wel met een paar van die My Little Pony-spulletjes die ze toen ze jong was verzameld had, als persoonlijke noot. Met haar huisgenootjes zou het een vrolijke boel zijn, eindeloos lachen en babbelen en roddelen over de leukste jongens. Ze zou bij een fraternity, een studentenvereniging, gaan en volop opgaan in de vele feesten. Ze wist zeker dat ze zou passen in dit plaatje. En tot nu toe had ze ook al gedacht dat dit haar voorland was. Maar inmiddels wist ze dat dit niet meer het geval was. Daarvoor was er te veel gebeurd. Veel te veel...

Ze huiverde weer en kroop nog verder ineen. Wanhopig probeerde ze niet te denken aan alles wat er de laatste dag gebeurd was, en al helemaal niet wat er die maanden daarvoor

voorgevallen was. In plaats daarvan probeerde ze weer terug te denken aan vroeger, toen alles nog goed was. Niet dat het toen altijd makkelijk was geweest, nee, verre van zelfs. Maar tenminste had ze toen nog een stralende toekomst in het vooruitzicht gehad. Ze had het allemaal zo goed uitgedacht voor zichzelf. Ze wilde studeren en daarvoor was geld nodig. Maar helaas kon haar moeder haar niet mee helpen, die kon zichzelf nauwelijks redden. En zelfs als haar vader haar zou kunnen steunen, zou ze van die klootzak nooit iets aannemen. Ze was dus op zichzelf aangewezen om haar eigen mogelijkheden te scheppen: ze moest haar eigen geld verdienen. En waar kon je als zeventienjarig meisje het meeste verdienen? Ze had baantjes als fabrieksarbeider of serveerster overwogen. Weinig interessante opties, want het zou jaren duren voor ze voldoende kon sparen. En toen kwam het idee op om bij het leger te gaan. Daar kon je zo veel meer verdienen en nog iets leren ook. De beslissing was toen snel genomen en een paar weken later schreef ze zich in als reserviste.

Ze schrok op door een bonk ergens in het gebouw en beseftte dat ze aan de toppen van haar zenuwen zat. Alhoewel ze er min of meer vertrouwen in had dat ze niet zou worden gemarteld, wist ze dat de urenlange ondervragingen die de komende dagen zonder twijfel zouden volgen, niettemin zouden aanvoelen als een marteling. Niet eens zozeer door de loodzware mentale en fysieke druk, maar vooral omdat ze zou worden gedwongen zich zaken te herinneren die ze het liefste wilde vergeten.

Wanhopig probeerde ze de pijnlijke gedachten uit haar hoofd te weren door weer aan vroeger te denken. Ze herinnerde zich hoe ze op een prachtige zomerdag languit in het gras had gelegen en omhoog keek naar de hemel. Tegen een azuurblauwe achtergrond dreven de wolken langzaam voorbij, eeuwig in beweging en voortdurend veranderend van vorm. Soms kon je er vormen in herkennen, soms ook niet. De veranderlijkheid en totale onvoorspelbaarheid ervan had haar aangesproken. Te vaak had ze het idee gehad dat alles in het leven al vast stond en dat er niets veranderde. De armoede, haar gewelddadige vader, hun RV in het trailerpark, het leek soms zo uitzichtloos... Maar die wolken gaven haar het idee dat alles kon gebeuren, dat alles mogelijk was.

Ze herinnerde zich nog hoe later op de dag opeens een dreigend donker wolkendek was ontstaan en hoe van het een op het andere moment het zwoele zomerweer overging in een razend noodweer. Een razende regenbui met druppels zo groot als knikkers en die even hard leken in te slaan. De woedende wind, die de bomen een stevige aframmeling gaf. De krakende bliksemschichten van een vertoornde dondergod. Staand onder een afdakje had ze het gefascineerd bekeken, nee ondergaan. En op die dag, wist ze, was haar interesse gewekt voor het vak meteorologie.

Meteorologie, de studie van het weer en de condities van de atmosfeer, vond ze juist zo interessant omdat het zo veel verschilde van de andere wetenschap. Wetenschap die precies kon bepalen welke erfelijke eigenschap in welk genoom vastgelegd was en met grote zekerheid het getal pi tot in triljoenen cijfers achter de komma kon berekenen. Hoe anders

was meteorologie, de leer van het onvoorspelbare. Want hoe goed de meetapparatuur en rekenmodellen ook werden, met het weer wist je het nooit zeker.

Ze had zelfs al nagedacht over in welke richting ze zich wilde ontwikkelen: de atmosferische storingen. Ze wilde zich bezig houden met orkanen en de vraag hoe het kon dat de atmosfeer, of beter gezegd: de troposfeer, die dunne levengevende schil van maar tien kilometer dik om de aarde, soms zo tekeer kon gaan. Welke factoren zorgden voor dat zo'n orkaan ontstond?

Het zou een vraag die ze nooit zou kunnen proberen te beantwoorden, want meteorologie zou ze nooit meer studeren, besepte ze. En nog niet eens omdat ze daar de komende jaren geen gelegenheid voor zou krijgen, maar ze realiseerde zich ook dat het onderwerp haar niet meer zou kunnen interesseren. Ze wreef zich met haar vuisten over haar ogen en voelde hoe de hoofdpijn haar slapen geselde. Sinds ze zich had ingeschreven als reserviste waren er maar vijf jaren voorbijgegaan, maar toch voelde ze zich een ander mens. Ze begreep nu dat ze vooral meteorologie had willen studeren omdat ze zich dan zo min mogelijk hoefde bezig te houden met mensen en hun dagelijkse werkelijkheid. Want die riepen in haar afkeer op. Als kind had ze geleerd dat er niets wezenlijks kon veranderen: haar slappe en naïeve moeder en gefrustreerde en machteloze vader; ze zouden net zomin veranderen als zij zelf: het vrolijke kleine meisje dat geen mens kwaad kon doen. En zo zou er evenmin iets veranderen aan hun leven aan de onderkant van de maatschappij. Alles stond vast. In meteorologische termen zou het voor altijd een grijze bewolkte dag zijn, waarin de zon nauwelijks de kans kreeg door te breken.

Ze begreep nu pas hoe fout ze het had gehad en het was een harde les geweest. Alles kon veranderen... Na alles wat er was gebeurd, had ze eindelijk ontdekt dat niet alleen er in de atmosfeer storingen konden ontstaan en orkanen konden opsteken, de mensen zelf waren net zo veranderlijk. Zij was net zo veranderlijk. Ze besepte dat orkanen haar nooit meer zouden kunnen boeien, om de eenvoudige reden dat ze al nooit zou begrijpen welke factoren er nu toe hadden geleid dat haar eigen leven, haar eigen persoon, was terecht gekomen in een atmosferische storing, een orkaan.

Ze kneep haar ogen stijf dicht toen ze zich bedacht hoe vaak ze de komende maanden, jaren zou worden geconfronteerd met die vraag. Hoe kon het toch gebeuren dat een op het oog zo'n lief meisje zich laat fotograferen in een Iraakse gevangenis met in haar hand een hondenriem. Een riem die is vastgemaakt aan de nek van een naakte op de grond liggende gevangene. Hoe kan het dat zo'n lief meisje breed grijnzend en met opgestoken duim samen met har vriend poseert achter een piramide van vernederde naakte Irakezen? Hoe kon het zijn dat zo'n lief meisje meedeed met de meest brute folteringen?

Toch was het gebeurd, ze kon het niet ontkennen; en tegelijk kon ze het zelf niet verklaren. Natuurlijk kon ze allerlei factoren noemen, zoals de druk waaronder ze hadden moeten werken, de constante angst, de woede en frustratie, de helse hitte, de groepsdruk om mee te doen met de anderen, de slechte invloed die haar vriend Charles op iedereen had

uitgeoefend. Misschien zelfs wel de afwezigheid van controle in hun afgelegen gevangeniscomplex. Maar het was hetzelfde als meteorologen die zonder moeite allerlei redenen kunnen opnoemen van een orkaan: opwarmend zeewater, een lagedrukgebied, tropische convectie, dat soort zaken. Maar wat níemand kon was verklaren waarom in het ene geval bij die bepaalde factoren wel het ondenkbare kon gebeuren en soms niet. En dat zou ook zij nooit kunnen.

Ze wist dat het enige wat ze nog kon proberen, was om op de een of andere manier met zichzelf in het reine te komen. En dat kon alleen door onder ogen te zien dat elke mens het slechte en goede in zich heeft. Het deed aan denken aan iets wat ze ergens had gelezen: "Er bestaan geen moordenaars; er zijn alleen bakkers, kantoorklerken en bouwvakkers die moorden plegen". In dezelfde trand zou men van haar en haar metgezellen in Abu Graib zou zeggen: "Er bestaan geen folteraars; er zijn alleen pizza-restaurantmedewerkers, winkelcassières en aankomende studentes meteorologie die folteren..." Op de een of andere manier voelde ze zich beter bij deze gedachte.

Ze schrok op van het harde geluid van het luikje op haar celdeur dat werd opengeschoven. "Ga staan tegen de achterwand", zei een man die ze door het getraliede luikje nauwelijks kon zien. Ze probeerde zich rustig te houden toen ze opstond, maar voelde haar hart pompen. Ze hoorde hoe er een sleutel werd omgedraaid in de celdeur en een moment later vloog de deur open.

"Lynndie England", zei de militair die de cel binnenstapte, "Je wordt als soldaat van de Verenigde Staten beschuldigd voor foltering en misbruik van gevangenen."

Toen de militair haar benaderde en haar armen achter haar rug boeide, sloeg Lynndie haar ogen niet neer. Ze besepte dat ze moest vasthouden aan haar laatste gedachte. Ze moest geen schuld bekennen, wilde ze niet ten onder gaan. Ze moest zich verweren en haar hoofd overeind houden. En nu wist ze hoe dat kon. Ze moest haar eigen gedrag in Abu Graib gewoon benaderen als atmosferische storingen die nu eenmaal soms voorkomen. Orkanen...

➔ Een droomwereld

Droomwerelden 1

Marc voelde zich die ochtend niet zo fit toen hij zich in een miezige regen, die de wereld grijs en wazig maakte, over straat spoedde. Hij had hoofdpijn en had het gevoel alsof zijn vermoeide brein moeite had om zich aan te passen aan de snelheid van de stad: de om hem heen razende auto's, de lawaaiige scholieren op hun glimmende fietsen, de in oliejas geklede vrouw waar hij bijna tegenaan liep.

Hij was blij toen hij eindelijk het kantoor bereikte van het reclame-buro waar hij werkte. Haastig opende hij de deur en stapte naar binnen. Maar Marc was te gejaagd want hij struikelde bijna over de drempel. Verbouwereerd viel hij bijna tegen de directeur aan die juist kwam aanlopen. Marc bromde een verontschuldiging en wilde verder wankelen, toen de directeur, een beweeglijke man met wild haar en een even wild gekleurd jasje, hem vroeg: "Zo, weer opgeknapt?"

"Wa-waarvan?", vroeg Marc verbaasd.

De directeur keek Marc vreemd aan. "Van je vrije dag natuurlijk!"

Marc reageerde behoedzaam. Enerzijds wist hij zeker dat hij helemaal geen vrije dag had gehad. Aan de andere kant wilde hij de directeur niet voor het hoofd stoten.

"Oh ja, go-goed ja", zei hij dan ook snel. De directeur knikte tevreden en liep haastig door (zoals het goede directeurs betaamt). Marc draaide zich om en stommelde in gedachten verder. Waar had die man het over gehad? Gewoon een vergissing, of was het meer? Hij wist het gewoon niet. Maar ergens in zijn achterhoofd bleef de gedachte dat het wel eens meer zou zijn hardnekkig hangen. Want was het niet te toevallig dat dit eerder was gebeurd? Nog geen week geleden had iemand ook al geïnformeerde waarom hij weg was geweest. Ook toen was hij gewoon elke werkdag op het buro gekomen... Was hij gek, of werd de wereld om hem heen het?

Marc schudde zijn hoofd om de gedachte van zich af te zetten en liep snel verder. Hij was blij toen hij eindelijk achter zijn bureau kon neervallen en zijn slapen voorzichtig kon masseren.

Marc probeerde diep en rustig adem te halen om weer bij te komen, maar hij bleef zich slecht voelen. Zijn hoofd leek wel volgegoten met agressieve lijm. Het ergste was dat hij wist waarom hij zich zo slecht voelde. De reden van zijn onwelbevinden was, zoals altijd, zijn slechte nachtrust.

Marc droomde.

Nu deden dat wel meer mensen, maar de dromen van Marc leken intenser, levendiger en... ongetwijfeld vermoeiender.

Een tel rust was hem blijkbaar niet gegund. Hij had zijn computer nog niet opgestart of Mandy stormde breed lachend op hem af.

"Marc. Goed nieuws!", hijgde ze, "De directie heeft gisteren de campagne goedgekeurd."

Voordat hij het wist was hij door Mandy omhoog getrokken en op beide wangen twee keer gezoend. "Ge...fe...li...ci...teerd!" wist zijn collega ondertussen uit te brengen.

"Da-da's fantastisch", stamelde Marc nog voordat het nieuws feitelijk tot hem doordrong.

Toen pas begreep hij dat het om de "Fresher-snoepjes" reclame moest gaan. Deze campagne had als thema "Altijd en overal onmisbaar" en illustreerde dat iedereen het mondverfrissende muntsnoepje in elke situatie nodig had. Het nieuwe tv-spotje, dat door hem was bedacht, had als setting een ogenschijnlijk hyper-modern verre-toekomst ruimtestation in een asteroïde waar -aan de ruimte aangepaste- mensen rondzweven. In het verhaaltje dat werd uitgebeeld vroeg een man aan een voorbijganger een Fresher omdat hij een afspraakje had. In het laatste shot zag je hem richting een afgeleken tentakel in de ruimte zweven, waar een vrouw ongeduldig op hem wachtte...

Dus blijkbaar was ook de directie nu doordrongen van de kracht van het spotje...

Marc kreeg nog meer felicitaties en schouderklopjes van de andere collega's, voor hij zich weer in zijn stoel kon laten zakken. Mandy complimenteerde hem met het originele idee. Dat viel wel mee bedacht hij, zijn idee kwam rechtstreeks uit zijn dromen, die zich altijd in een vergelijkbare omgeving afspeelden.

Maar dat zei hij niet.

Na een lange en saaie dag kwam Marc afgepeigerd thuis. Hij warmde een kiekje op, probeerde een tijdje tv te kijken en legde zich vervolgens op zijn bed neer met een boek. Tenslotte viel hij in slaap.

Vlok Metuxic was in rep en roer. Reden van de commotie was een losgeslagen stuk hagel vanuit de richting van het Lokis- continuüm. De hagelkorrel was naar verhouding erg klein, maar nog steeds enorm genoeg om een serieuze bedreiging voor Metuxic's voortbestaan te kunnen vormen. En dat leek het geval, want het verdoemde ding lag op ramkoers.

Marc bewoog zich behendig voort met behulp van zijn vier lange ledematen. Hij slingerde zich sierlijk langs de zachte en in alle kleuren doorschijnende takken van het imposante lichaam van de vlok. Metuxic was relatief een jonge vlok van slechts enkele honderden rondes oud. Haar takken omvatten een levenssfeer waarin ruimte was voor 3 miljoen menselijke en niet-menselijke zielen. De verschillende wezens en de Vlok leefden in symbiose; de wezens werden gevoed en belucht door de vlok, de wezens zorgde op hun

beurt middels afvalstoffen, de toevoer van biotische materialen en de gezamenlijke id-energie voor goede groei-omstandigheden van de Vlok.

Marc was ontboden bij de Isak. Dit was de persoon die door de mensen als teken van vriendschap was aangeboden om de persona van Metuxic te herbergen. Hij was de tastbare afgezant van Metuxic, de bestuurder van de Vlok. Maar eigenlijk wàs hij natuurlijk ook gewoon Metuxic. In mensjaren was de Isak nu acht jaar oud.

Toen Marc de geheel in rode kleuren uitgevoerde centrale leefruimte van de Isak Metuxic betrad, sprong deze hard en onverwacht tegen het aan. Hij hamerde met zijn vuistjes op zijn rug en sloeg in zijn gezicht.

"Hou dat ding tegen, vernietig het, vernietig het!" krijste hij. Marc glimlachte, voor zover de situatie dat toeliet. Metuxic was een echte zenuwpees. Hij klopte de Isak geruststellend op de schouder. "Beschouw het als gedaan", zei hij. Met die woorden keerde hij om en liep weer naar buiten.

Weer buiten gekomen liep hij tegen Ythor aan. Geen toeval. Ythor voelde altijd aan wanneer hij hem nodig had. Nu dus, bijvoorbeeld. Misschien was hij wel empathisch.

"Tijd voor wat actie, jij afzichtelijke klodder vlees." Dat was niet eens zo'n inaccuraat beschrijving; Ythor wàs een homp groenig massa op het eerste oog. Maar Marc wist intussen dat dit niet-menselijke wezen veel krachten had en bovendien bijzonder hoffelijk en bescheiden was.

"U bent te vriendelijk", antwoordde Ythor schuchter.

Marc klopte hem amicaal op zijn flanken en samen werkten ze zich richting de propulsiesystemen. Beiden beseften ze dat ze alleen een kans maakten tegen het stuk hagel als ze haar koers konden veranderen. En aangezien Metuxic geen raketsystemen of iets vergelijkbaars had, konden ze het stuk hagel alleen met één van hun solitaire drijvers (oké, schepen) proberen te raken om het uit haar koers te krijgen.

Marc stapte in het eerste de beste toestel. Het ding zag eruit als een chaotische berg afval dat in fluoriserende chemische vloeistoffen was gegoten. Ondanks haar uitbundige vormgeving bestond het ding uit dezelfde doorzichtige massa als de Vlok zelf. Sterker nog, het had zelfs direct verbinding met haar persona.

"Marc!", klonk dan ook weinig verrassend de dringende stem van de Isak Metuxic, "wat ben je van plan?"

Terwijl Ythor zich vormde tussen de tentakels van het voertuig, grijnsde Marc: "Gewoon, deze drijver tegen dat stuk hagel rammen..."

Metuxic was een seconde stil en begon toen een woedende tirade. Marc verbrak echter de verbinding en zei tegen Ythor: "Klem je vast!" Hij rommelde aan wat draden en schakels. Op hetzelfde moment schoot het toestel weg. De snelheid was duizelingwekkend en ze schoten de ruimte in. Binnen de kortste keren was de vlok achter hen in haar geheel zichtbaar. Het op deze afstand ogenschijnlijk hagelwitte object zag en prachtig uit in de heldere oranje omgeving van deze sector van het continuüm. Marc klemde zijn ogen dicht en tuurde

ingespannen vooruit. Daar zag hij het hagelstuk met een enorme snelheid recht op hem afkomen...

Er klonk een hard en penetrant ruisend geluid. Marc drukte vertwijfeld de handen op zijn gepijnigde oren. Het lawaai nam niet merkbaar af. Met moeite kon hij zijn ogen openen. Hij zag vreemde objecten die donker afstaken in een kille omgeving.

"Waar ben ik?", dacht hij verward en hij probeerde overeind te komen. Zijn halfdichte ogen vielen op een vierkant vlak met steeds helderder wordend licht. Zo fel dat het pijn begon te doen. Marc slaakte een gepijnigde kreet en viel weer achterover op het bed.

Toen hij weer bijkwam was het geluid minder. Marc werkte zich overeind en zag dat hij in zijn slaapkamer was. De omgeving kwam hem vreemd voor, grijs, kleurloos, surreëel. In zijn pijnlijk bonkende hoofd was hij nog bij de toestand op de vloek Metuxic, het hagelgevaar en alle spannende verwickelingen die erna waren ontstaan. Zijn ogen gleden naar de wekker. De iele rode tekenjjes vertelden hem dat het al over negenen was. Dan was hij nu al ruim een half uur te laat op zijn werk! Een nieuw record, bedacht Marc zuur, terwijl hij zo voorzichtig mogelijk probeerde op te staan. Zijn hoofd voelde desondanks gemangeld.

Toen Marc eindelijk op het buro aankwam was het over half tien. Ondanks de paracetamol die hij had ingenomen en de boterhammen en appels die hij uitgehongerd had verslonden, voelde hij zich nog steeds hondsberoerd. Hij hijgde toen hij eindelijk de voordeur van het buro had bereikt.

Terwijl hij nog aan het proberen was de sleutel in het slot te krijgen, ging de deur uit zichzelf open. Marc deinsde achteruit en zag Mandy in de deuropening die hem met wijdopen ogen van verbazing aankeek. Er gingen in Marc's hoofd allerlei alarmbelletjes af. Waarom was ze zo verbaasd? Zag hij er zo miserabel uit? Had hij per ongeluk zijn shirt binnenstebuiten aan? "Marc? Wat kom jij hier doen?"

"Eh... ", hakkelde Marc, "w-werken misschien?"

Mandy stapte opzij om Marc binnen te laten en zei: "We hadden je niet meer verwacht na al die weken."

Nu was het voor Marc tijd om verbaasd te kijken. "Al die weken? Wat bedoel je?" Hij stapte naar binnen en veegde keurig zijn voeten op de Welkom-mat.

"Wat ik bedoel?", zei Mandy nu boos, "Ik bedoel dat je nu al bijna vijf weken onaangekondigd weg bent geweest!" Ze wilde boos doorlopen de kantooruimte in, maar Marc hield haar tegen, "Waar heb je over? Vijf weken? Ik ben een uur te laat, ja. En sorry daarvoor, als je daar naar vist." Zijn stem klonk harder dan hij gewild had.

Mandy draaide zich om en keek Marc secondenlang peilend aan. "Welke drugs gebruik je?", vroeg ze toen zacht.

"Drugs?", riep Marc nu vertwijfeld uit, "Ik heb me gewoon verslapen, dat gebeurt iedereen wel eens ja?" De hoofdpijn zette sterker op dan ooit. Het voelde alsof een onzichtbare plaaggeest voortdurend een mes in zijn hersens ronddraaide.

Mandy pakte Marc nu stevig bij de arm. "Marc", zei ze indringend, "het is nu 5 november. De laatste keer dat je hier was het eind september..." Marc kon zijn aandacht nauwelijks bij haar betoog houden. Zijn gedachten schoten heen en weer. Uit zijn ooghoeken zag hij meerdere collega's vanuit het kantoor het opstootje in de hal met argwaan bekeken.

"...bekennen, is dat vijf weken of niet?" Mandy hield op met praten en Marc beseftte dat er een antwoord werd verwacht. Ze had gezegd dat het 5 november was, klopte dat? Was hij ook vier en drie november en de maand oktober op buro geweest? Hij ... wist het gewoon niet.

"I-ik moet iets drinken...", stamelde Marc en hij rukte zich los van Mandy en wankelde naar de toiletten. De wereld rolde voor hem langs alsof hij op een draaimolen liep. Alles begon steeds sneller te tollen, tot alles geheel door elkaar werd gedraaid in een steeds donkere wordende waas. Hij viel, steeds dieper en dieper, terwijl de wereld veranderde van diep zwart in ...een helder geel.

Marc liep met de Isak Metuxic door de lange felgeel gekleurde gangen van de Brödt-catacomben. Of beter gezegd, met de persoon die eerst de Isak Metuxic was geweest, want Metuxic was niet meer. De prachtige vlok was in een noodlottige ramp samen met ontelbaar veel andere rondzwerfende vlokken neergestort op de gele slijkwoestijn Brödt. Geen van de vlokken had het overleefd, en Marc had ternauwernood het vege lijf gered. Hierna had hij zich ten doel gesteld de persoon te begeleiden die eerst de Isak Metuxic was geweest. Ook hij had de ramp overleefd, maar toen de persona uit hem was geweken was er weinig anders over dan een omhulsel om een lege kern. En Marc had geprobeerd de kern weer te vullen en van de jongen die vanaf zijn vroege jeugd beheerst was geweest door een andere entiteit, weer een mens te maken. Het lukte hem best aardig, trouwens.

"Ho daar vreemdelingen", klonk een hoge en weinig vriendelijke stem. Marc en de Isak hielden stil. Pas na een tijdje merkten ze de bron van het geluid op, een klein in paarse en rode getinte vliegend schepseltje.

"Hallo, wij zijn Marc en ... Isak!"

Het schepseltje zoemde nijdig; "Maakt mij geen fluit uit wie je bent, je bent in verboden gebied. Keer om!!"

"Maar dit is toch de uitweg uit de slijkwoestijn?"

"Ja, maar het is ook mijn territorium. Ga weg. Nu!"

Marc werd boos. Zo'n klein rotbeestje kwam hem de les lezen! Hij zette onverzettelijk twee stappen in zijn richting. Wat er toen gebeurde kon Marc niet zeggen. Hij hoorde een hoog gepiep en toen werd hij door iets geraakt. Een lillend ding trok aan zijn arm en zette hem in vuur. De pijn was verschrikkelijk en hij voelde zich wegvallen....

Marc kwam bij in een grauwe ruimte. Tussen de leden van zijn brandende ogen door zag hij dat er allerlei slangetjes en buisjes in zijn lichaam staken. Over zijn lijf lagen klamme dekens. Zijn arm deed pijn (zou dat komen van één van die slangetjes?) en zijn hoofd klopte als een geïnfecteerde wond... Hij slikte moeizaam en dwong zich de ogen verder te openen. In een flits van een seconde meende hij een bekende persoon naast hem te ontwaren. Maar voordat hij had achterhaald wie zakte hij alweer weg....

"Marc, Marc, hoor je me?" Marc keek moeizaam om zich heen en zag Isak naast hem zitten. Hij knikte vermoeid en Isak glimlachte dankbaar. Marc keek om zich heen. Hij lag op een platte baar en ze zweefden door glimmende paarsblauwe grotten.

"Waar zijn we?", vroeg hij verbaasd.

"Ssstt, later", suste Isak, "alles komt goed!" Marc's ogen gleden langs Isaks hoofd en richtten zich op een nog onopgemerkte vormeloze figuur op de baar. Het ding was smerig groen. Ythor? Nee, die was toch...

Marc viel terug in het gapende duister...

... en kwam neer op een zachte ondergrond in de grijze ruimte. Vreemde figuren bewogen zich geanimeerd rondom hem heen, als haaien rond een weerloos slachtoffer. Ergens ver weg hoorde hij een piepend geluid. De bron leek een zwak glimmend kastje te zijn waar alleen een liggende rode streep op te zien was. Maar terwijl Marc probeerde te focussen stierf het geluid alweer weg en verdwenen de vormen en de figuren om hem heen. De dekens die op hem lagen gleden weg en zijn armen groeiden weer. Met die veranderingen zakte ook de pijn die hem al zo lang folterde. Hij voelde dat de pijn weer pijn draaglijk werd en was intens dankbaar. Voorzichtig opende hij zijn ogen. Isak en Ythor zaten aan weerszijden van hem in het halfduister.

"Je bent bijna genezen, Marc", zei Isak blij. In zijn ogen las Marc echter de bezorgdheid die hij over hem moest hebben gehad. Marc draaide zijn hoofd om en keek naar het vormeloze lijf van Ythor. Hij was nog nooit zo blij geweest. "Ythor", stamelde hij.

"Klaar om door u geschouwd te worden, heer", klonk Ythors overbekende stem. Marc's ogen werden vochtig.

Hij had kunnen gaan huilen als op dat moment niet de slangen zich uit zijn lichaam terugtrokken. Isak trok hem overeind en klemde zich stevig tegen zijn lichaam, "Je hebt het gehaald", snotterde hij. Terwijl hij dat zei opende zich boven de ruimte een gat waar een prettig gelig licht door naar binnenscheen.

Marc keek vragend naar Ythor. "Het Lokis-continuüm", beantwoordde die de onuitgesproken vraag. "Je zult het prachtig vinden."

"Maar...", vroeg Marc vertwijfeld.

"...hoe komen we hieruit?", maakte Ythor af, "Door omhoog te zweven natuurlijk!" De groene vleeshomp leek het allemaal erg grappig te vinden. Blijkbaar om het voor te doen steeg Ythor moeiteloos op en zweefde richting het licht. Marc werd vervuld van blijdschap en zette zich ook schrap. Met Isak die zich nog steeds tegen zich aan had geklemd zweefde ook Marc naar boven, het levenslicht tegemoet.

Marc lag met zijn beste pak aan languit gestrekt in een langwerpige kist. Wezenloos keek hij naar boven, naar de donkere hemel. Eén voor één verschenen gezichten van mensen in zijn gezichtsveld. Sommige waren hem onbekend, maar van andere had hij het idee dat hij ze zou moeten kennen. Nou, jammer dan. Geen van de gezichten die verscheen wekte een vorm van aandacht op, Marc liet alles onaangedaan langs hem heen gaan. Hij was blij toen na een bepaalde tijd de stroom van gezichten ophield. In alle rust kon hij kijken naar de donkere hemel. Hij voelde zich loom, moe, uitgeblust. Hij besepte dat alles wat er met hem gebeurde hem niets deed.

Volkomen onaangeroerd zag hij hoe er iets over zijn kist werd geschoven. Hij lag alleen in het duister. Ver weg klonken een aantal kloppen. Toen bewoog de kist zich, alsof hij opeens op een zee dreef. Tenslotte lag hij weer stil. Marc spitste zijn oren. Hij meende geroffel te horen. Alsof er iets over zijn kist werd gegooid. Mooi zo, hij hield van de rust, hoe meer hij weg kon zijn van alles, hoe beter. Een tevreden glimlach gleed over zijn bleke gezicht.

"Marc, Marc, wakker worden!"

Hij deed zijn ogen open en keek verbaasd om zich heen. Even duurde het voordat hij weer besepte waar hij was, een hoofdloop van de Lokis. Het was een drukte van belang, schepen en drijvers in alle vormen en kleuren dreven voorbij. De bizarre vormen van de gebruikelijke disrupties in het continuüm daarachter zorgen voor een exotisch panorama, en Marc keek een tijdje sprakeloos van bewondering toe.

"Bij Metuxic, jij hebt diep geslapen!", bromde Ythor naast hem.

Marc klopte zijn metgezel vriendelijk op zijn flanken, "koest maar, walgelijke vetkwal, het was gewoon een droom!"

➔ Doppelgänger

I.

Misschien heb je je wel eens afgevraagd of ergens op de wereld iemand net zoals jij rondloopt. Nee, ik bedoel niet een geestesverwant, of zo, ik bedoel een exacte kopie van je: een dubbelganger. Als je de statistieken erop loslaat, dan zou je bijna denken dat die persoon moet bestaan. De aarde wordt immers bevolkt door, wat is het inmiddels, 8 miljard mensen of zo? Achtduizend miljoen mensen! Dan zou je toch zeggen dat de kans toch wel erg groot is dat er toch tenminste iemand moet zijn met dezelfde neus, mond, ogen, haarkleur en lichaamshouding als jij! Hoeveel verschillen zijn er immers sowieso mogelijk? Ik weet dat veel mensen zouden zeggen dat het onzin is. Ze zouden misschien wel iets zeggen als: "Moet je zien hoe groot het heelal is: er zijn misschien wel een miljard miljard planeten. En tóch is op géén van die planeten, naast de aarde, leven ontstaan. We zijn immers toch nog nooit buitenaards leven tegengekomen?" En als ik dan bevestigend zou moeten knikken, zouden ze hun punt maken door te zeggen dat eigenlijk hetzelfde geldt voor dubbelgangers. Want ondanks de kansberekening en de statistieken heb je nog nooit gehoord dat ze echt bestaan. "Kijk de kranten maar na", zouden ze zeggen, "ben jij ooit een berichtje tegengekomen over twee zielen die elkaar bij toeval troffen en dachten in een spiegel te kijken?" En ik zou ze natuurlijk gelijk moeten geven. Sterker nog, tot een half jaar geleden zou ik ze zonder meer gelijk hebben gegeven. Wat wil je: in de Verenigde Staten, waar ik woon, bestaat er niet eens een woord voor, anders dan het Duitse leenwoord: 'doppelgänger'. Maar inmiddels is alles anders: want het cynische feit is dat ik juist hier, in de Amerikaanse stad New York, mijn dubbelganger vond.

Het gebeurde op zo maar een prille lentedag en ik liep op Broadway, 'minding my own business', zoals dat hier zo mooi heet. Of ja, in mijn geval was dat maar relatief, want ik liep er eigenlijk uit pure verveling. Je mag in de plaats van 'verveling' ook iets dramatischer invullen: 'frustratie', of 'wanhoop' bijvoorbeeld, misschien dekt dat beter de lading. Want daar, zo atypisch op die prachtige dag met dat heerlijke milde zonnetje, zat ik persoonlijk nogal in de put. Zonder al teveel in detail te treden (het zou spijtig zijn als je hier al zou afhaken) komt het erop neer dat ik er maar niet in slaagde een draai te geven aan een 'story' waar ik al enige tijd aan werkte.

Toch een klein stukje noodzakelijke achtergrondinformatie: ik ben freelance journalist en leef van de verkoop van artikelen. Ik had besloten het benauwde Nederland achter me te laten en me te vestigen in New York, de meest enerverende stad ter wereld. Maar helaas had dat niet geleid tot artikelen die buitengemeen interessant werden gevonden op Neerlands redactievloeren. En aldus leidde ik al enige maanden een kwijnend bestaan, zoekend naar een 'story' die zou verkopen. Maar ook het vanuit een persoonlijk perspectief geschreven verhaal over de wereld van het grote geld -Wall Street- zat op een dood spoor. Of nee, beter: was begonnen op een vierbaans snelweg die was verworpen tot een modderig karrespoor, waarin mijn wielen onherroepelijk vastliepen.

Het was dus in die ongelukkige omstandigheden dat ik had besloten mijn petieterige huurappartementje te verlaten om een rondje te lopen door het financiële district. Om vervolgens op Broadway, maar nu begin ik me volgens mij te herhalen, mijn dubbelganger te vinden.

Of ja, vinden..., 'vinden' suggereert dat ik naar mijn dubbelganger op zoek was, maar dat was natuurlijk geenszins het geval. Het zou niet in me op zijn gekomen. Ik had wel eens iets gelezen over het thema, namelijk in een thriller van Dean Koontz, 'Mr. Murder' als ik me goed herinner, die natuurlijk een uit de hand gelopen overheidsproject als thematiek had, maar me er nooit serieus mee bezig gehouden. En bovendien had ik, zoals je inmiddels weet, andere zaken aan mijn hoofd.

Hij stond bij een hotdogkar en schoof zojuist een broodje worst, dat zo te zien verdronken was in de ketchup en mosterd, naar binnen, staand in een licht overhellende positie -als iemand met lage rugpijn- om zijn kleding niet te besmeuren. Je hoefde geen snob te zijn om te zien dat dat niet voor niets was: zijn glimmende en perfect vallende pak zag er even peperduur uit als het ongetwijfeld was.

Maar dat was natuurlijk niet wat mij hem gefascineerd deed aanstaren; dat was wèl wat er uit dat pak stak, die blonde kop en vooral dat gezicht. Ik herinner me dat ik verstijfde en dat iemand achter mij op botste, zonder dat ik overigens aandacht schonk aan diens niet-gemeende excuses. Het voelde heel onwerkelijk. Het was alsof ik mezelf zag bij de bruiloft van mijn broer, de laatste keer dat ik zelf een pak had gedragen. Zijn haren waren keurig gekamd in een onberispelijke scheiding op een wijze waarop ik mijn haren al zo ongeveer sinds mijn eerste communie niet meer had en zijn perfect gladde kin leek de draak te steken met het concept gezichtsbehandling. En hoeveel zijn verschijning omiskenbaar van die van mij, als ongewassen en ongeschoren journalistje, afweek; de volledige fysieke gelijkenis was toch onmiskenbaar. "Als twee druppels whiskey", herinnerde ik me opeens een lijn uit een Lucky Luke-verhaaltje waarin een 'evil twin' van onze held ten tonele was verschenen.

Mijn dubbelganger had intussen zijn hotdog alweer verorberd. Ik volgde zijn bewegingen gebiologeerd. Hij liet zijn ongeïnteresseerde blik kort gaan over de mensen die de stoep

bevolkten, veegde toen niet-aanwezige sausresten uit zijn mondhoeken weg met een servetje en zette zich kordaat in beweging. Naar mij toe!

Instinctief bewoog ik me enkele stappen achterwaarts, tot achter een stapel vuilniszakken.

Het klinkt misschien raar, maar om de één of andere reden wilde ik niet dat hij mij zou opmerken. Omdat ik niet wilde dat hij mij zou herkennen? Omdat ik de confrontatie niet aandurfde? Ik weet het niet. Hoe het ook zij: half verstopt keek ik toe hoe hij op me af kwam en toen langs me heen liep. Zijn gefocuste blik week geen moment en hij merkte me niet op. In het voorbijgaan liet hij zijn servetje achteloos op het trottoir vallen.

Ik begon hem te volgen. In de middagdrukke was dat makkelijk genoeg. Bovendien kwam mijn dubbelganger met zijn kaarsrechte gestalte ruim boven de meeste mensen uit. Dat was een ding wat me al meteen opviel: dat hij ook bepaalde manieren van me verschilde. Deze man straalde een groot zelfvertrouwen uit en een zekere doelgerichtheid in zijn manier van doen. Iets wat ik allemaal leek te ontberen. Hoe vaak was mij bijvoorbeeld niet gezegd dat ik rechter op zou moeten lopen?

De achtervolging duurde maar kort. Twee blokken verder boog mijn dubbelganger opeens af om te verdwijnen door de draaideuren van de lobby van een kantoorkolos. Toen ik ook eindelijk binnen was, zag ik nog net hoe hij zijn portefeuille toonde aan de bewaking en met flinke stappen koers zette naar de liften.

Wetende dat ik nooit voorbij de bewaking zou komen, ging ik weer naar buiten en keek nieuwsgierig omhoog naar de luifel boven de hoofdingang, benieuwd waar hij werkte.

'Lehmann Brothers', stond er te lezen.

II.

Oké, ik zal het woord er maar meteen uitgooien: 'obsessie'. In het engels 'obsession', toevallig ook de naam van een sjiek geurtje. En dat terwijl obsessies maar al te vaak nogal onwelriekend zijn. De mijne was dat in ieder geval wel, zo moet ik nu toegeven. Mijn obsessie voor mijn dubbelganger bedoel ik dan, want daar heb ik het natuurlijk over; ik hoef het toch niet uit te tekenen, mag ik hopen?

Ik zal het héél kort houden: gedurende een periode van vier maanden volgde ik mijn dubbelganger non-stop. Van het appartement in SoHo dat hij bewoonde (daar was ik snel genoeg achter gekomen) naar zijn kantoor, de sporadische voedselgerichte middagwandelingetjes (hij was een hotdog-junk!) en zijn avondlijke terugreis naar huis, vaak na een exclusief restaurant te hebben gefrequentieerd. Ik was er steeds bij, onherkenbaar verscholen onder een baseballcap en achter een hoornen bril... Hoeveel uren ik niet op hem heb zitten wachten... verscholen in een portiek of achter een boom, zitten aan een tafeltje

van de koffietent tegenover de hoofdingang van Lehmann, ik zal niet eens beginnen met een poging het uit te rekenen.

Je vraagt je nu waarschijnlijk af wat me in hemelsnaam bezielde. Het wordt moeilijk, maar ik zal proberen het uit te leggen. Het belangrijkste was, althans aanvankelijk, eenvoudigweg mijn fascinatie voor die kopie van mezelf. Ik kreeg er niet genoeg van hem te zien, waar dan ook en zo vaak mogelijk. Mijn tweede ik, de spiegel van mezelf, een beetje misschien wel zoals Narcissus zijn blik niet kon afwenden van het oppervlak van die vijver.

Maar naar gelang ik hem meer zag, wilde ik hem ook begrijpen en weten hoe zijn leven er uit zag. En zo begon ik te onderzoeken, mijn natuurlijke reflex als journalist. Het duurde slechts een dag voor ik zijn naam ontdekte: het stond gewoon op het postvakje van zijn appartementencomplex. David Kerry. Het feit dat hij dezelfde initialen als ik had, intrigeerde me mateloos. Ik gebruikte hiernaast alle mogelijke middelen om meer van hem te weten te komen, tot het openscheuren van zijn vuilnis toe. Maar mijn belangrijkste onderzoeksmethode was mijn i-Book, mijn heilige graal. David's werkuurtjes, die ik doorgaans doorbracht in genoemde koffietent, gebruikte ik om het web te besurfen. Zijn curriculum vitae, of 'track record' zoals men hier zou zeggen, bestond ten eerste uit een rechtenstudie bij een goed aangeschreven universiteit die hij –natuurlijk- cum laude had afgerond en waarbij hij staatskampioen in een klasse langebaanzwemmen was geworden. Het tweede deel beschreef een ronkende carrière bij allereerst Morgan Stanley, toen Morgan Chase en nu uiteindelijk Lehmann, waar hij zich had opgewerkt tot vooraanstaand beleggingsspecialist. Als prille dertiger, hij was maar 10 dagen jonger dan ik, was hij begeerd vrijgezel. Het appartement in SoHo mat ruim tweehonderd vierkante meter, exclusief dakterras en was voor elke normale sterveling onbetaalbaar, zelfs als die een kwart van de marktwaarde hoefde neer te tellen. Het behoeft in dit licht geen nadere toelichting, dat hij zijn schaapjes meer dan op het droge had, sterker nog: die graasden ergens in het hooggebergte. Nee, als David Kerry's leven één ding uitwasemde was het wel dit: succes. Succes en nog eens succes.

En daarmee kom ik meteen bij een tweede beweegreden voor mijn obsessie voor hem: namelijk de vraag hoe het kon zijn dat hij 'king of the hill' was en mijn leven zo weinig geslaagd was en alle richting leek te ontberen. Sterker nog: de creditcardschulden die ik begon op te bouwen, om niet te reppen van mijn huurachterstanden, wezen steeds nadrukkelijker maar naar één plek: 'the gutter'. Hoe onterecht misschien ook, ik was ervan overtuigd dat David ook precies dezelfde 'basis-persoonlijkheid' had als ik. Dezelfde vermogens, dezelfde talenten. Dezelfde 'mindset', om zo'n vreselijk woord te gebruiken. Hoe kon het dan zo zijn dat onze levens zo afweken?

Het was alleen nog maar meer reden om nòg meer te graven. Ik kwam op internet via vrienden in contact met de hackers 'Ummon' en 'Wasp81', twee uitgesproken anarchistische anti-kapitalistische types die me maar al te graag hielpen David te ontrafelen. Wat wil je?

Voor hun was een 'Wall Street stock broker' zo ongeveer de verpersoonlijking van de duivel. 'The Devil wears Armani', zoiets.

Hoe dan ook, met de hulp van mijn nieuwe hackende vrienden kwam ik nog veel meer over D.K. te weten. Dat hij nog nooit in aanraking was gekomen met justitie bijvoorbeeld. Of dat hij vorig jaar enkele miljoenen aan bonus had opgestreken. Maar ook dat het geld er bij hem bijna net zo hard uit leek te gaan. Aan een luxe jacht in Cape Cod, een Aston Martin DB7 en peperdure restaurants bijvoorbeeld, maar in algemene zin gewoon aan alles wat duur was. Hij had voor anderhalve ton een fauteuil gekocht, 'need I say more?' Hoe dan ook, opvallend was hoe weinig geld hij daadwerkelijk spaarde. Want met het geld dat hij niet verbraste, zat hij 'knee-deep' in aandelen, opties en tal van andere financiële producten, die ik zelf nooit helemaal zou begrijpen, hoezeer ik het ook zou proberen.

Maar naarmate ik meer over David Kerry te weten kwam, begon mijn beeld over hem te kantelen. Er werd een duistere kant van hem zichtbaar en die werd steeds groter, als een schaduw die lengt bij het invallen van de avond. Waar ik David aanvankelijk had gezien als über-succesvolle hipo, drong zich steeds meer het beeld op van een gewetenloze woekeraar die over lijken ging. Ik wist met behulp van genoemde anarcho-hackers interne rapporten op te diepen uit zijn Morgan Stanley tijd, waarin met enige afkeer werd beschreven hoe hij in een complex financieel spel een schoenenfabriek uit Minnesota over de kop had laten gaan. Hij verdiende er miljoenen mee en stond klaarblijkelijk geen seconde stil bij het feit dat hij een gezond bedrijf ten val had gebracht. Dezelfde teneur was merkbaar in andere stukken die ik wist te bemachtigen: David Kerry had altijd en overal waarde gecreëerd, maar had er bij wijze van spreken zijn eigen moer voor aan de duivel verkocht.

En zo begon zich langzamerhand een derde beweegreden voor mijn obsessie voor hem te ontwikkelen, die al snel alle andere zou verdringen. Woede. Langzamerhand begon ik steeds bozer te worden op mijn dubbelganger. Op zijn gewetenloosheid en zijn boosaardigheid. Het idee dat hij voor zoveel mensen, zoals al die werknemers van die schoenenfabriek, het beeld van het kwaad was geworden, pinde zich vast in mijn hoofd. Ik stelde me voor hoeveel woede en afkeer alleen al zijn verschijning zou oproepen bij al die mensen. En dat maakte me razend, want het was niet alleen zijn gezicht, maar ook het mijne!

Ik zette mijn onderzoek vanaf dit moment met nog meer fanatisme voort. En wat ik allemaal nog meer van hem te weten kwam, verdiepte alleen nog maar mijn woede. Ik ontdekte waar David zich mee bezig hield bij Lehmann. Hij handelde voor het bedrijf in zogeheten financiële derivaten. Alhoewel hij er voor het bedrijf enorm veel geld mee verdiende, zat er een luchtje aan, wat heet: het stonk de tent uit. Want de financiële producten waar hij zoveel mee verdiende bestonden voor een groot deel uit de opgeknipte en weer doorverkochte hypotheekschulden van miljoenen 'gewone' Amerikanen die onder hoge rentes top-hypotheek was aangesmeerd. En deze 'sub-prime' hypotheek of 'ninja'-hypotheek

(hypotheek waar geen inkomen, vaste baan of bezit tegenover stond) waren eigenlijk een tikkende tijdbom. Want dat de luchtbel een keer moest gaan klappen leek onontkoombaar, net zoals het onontkoombaar was dat al die hardwerkende gewone burgers in de grootste problemen zouden komen. Anders gezegd: David verdiende niet alleen miljoenen met de handel in lucht, maar deed dat ook nog eens over de ruggen van anderen. Op de één of andere manier vond ik zijn activiteiten bij Lehmann nog veel schokkender, dan wat hij eerder allemaal al had uitgevoten.

Maar het was niet toen, dat ik het besluit nam dat ik hem kapot moest maken. Dat moment kwam pas op het moment dat ik me, het spijt me dat ik het moet toegeven, verlaagde tot een heus misdrijf: ik brak in bij zijn woning. Moeilijk was dat overigens niet, ondanks het feit dat ik natuurlijk geen sleutel had. Ik huurde gewoon een duur pak, scheerde me en trok zelfs een kam door mijn haar. Eenmaal zover gekomen was het bij de huismeester van het complex eenvoudig uitgelegd dat ik mijn sleutel was verloren. Geen spoor van twijfel. Een vriendelijke glimlach en een loper later stond ik binnen. Een eitje.

Ik moet zeggen dat het een bijzondere ervaring was om door David's appartement te lopen. Ieder ander had zich misschien vergaapt aan de ultramoderne inrichting, het peperdure interieur en de monsterlijk grote flatscreen televisie, maar daar kék ik niet eens naar. Ik staarde gebiologeerd naar de ingelijste foto's op het dressoir in zijn slaapkamer. Een lachende David als student, een foto van hem bij een zwemwedstrijd, nog één met vrienden van hem. Een foto van hem als jongetje met zijn ouders, pakte ik op en hield ik minutenlang dicht voor mijn ogen. Tot mijn verbijstering had David als kind ook al precies op mij geleken. Het was onwerkelijk, zelfs zijn ouders leken op die van mij, alhoewel natuurlijk veel minder letterlijk dan de pijnlijk scherpe gelijkenis van David zelf.

Ik vervolgde mijn zoektocht in zijn huis, zonder te weten wat ik nu eigenlijk zocht en kwam in zijn studeerkamer. Op het eerste oog een archetypische kloon van de 'study' van een geslaagde zakenman. Een gigantische notenhouten boekenkast ramvol boeken met dure goudbeletterde leren ruggen en een bureau zo groot dat er een vliegtuig veilig op zou kunnen landen, omgeven door enorme leren fauteuils waar een kleine kudde koeien voor moest zijn geofferd. Maar het was nog niet eens het overdreven patserige vertoon wat de hele kamer uitschreeuwde, dat me ontstemde. Dat waren echter wel de ingelijste prenten achter het bureau.

Het leken wel slechte collages van een middelmatige basisschoolleerling, maar dat maakte de inhoud niet minder schokkend. Ik zal me beperken tot de beschrijving van misschien wel de misselijkste prent, die overduidelijk handelde over de eerdergenoemde Minnesotese schoenenfabriek. Het was klaarblijkelijk een cadeau van ene Jared Reneaux, die een persoonlijke boodschap aan het ding had toegevoegd (iets in de trant van 'dank voor de goede samenwerking', meen ik me te herinneren). Het was een naam die ik herkende als één van David's collega's uit zijn MS-tijd. Aan de linkerkant van de collage waren

verschillende krantenknipsels over elkaar heen geplakt die handelden over het drama van het faillissement van het bedrijf. Hier overheen was een bandenspoor getekend, dat doorging tot de linkerzijde van het collage, die werd beheerst door een trotse David, zittend in een luxe Italiaanse sportauto. De boodschap die het hele ding uitstraalde was zó misselijk, zó respectloos, dat ik letterlijk een zure smaak in mijn mond voelde. Maar het ergste van alles was nog dat David het nodig had gevonden het gedrocht op zo'n prominente plaats in zijn werkkamer te hangen. Het was op dat moment dat ik besepte: David Kerry moet kapot!

III.

De wraak van de doppelgänger! Tijdens die vele slapeloze nachten van die zomer in mijn bloedhete appartementje had ik de film al zoveel malen afgedraaid. Op zomaar een doordeweekse avond zou David Kerry thuis komen, voldaan na weer een dag luchthandel. Hij zou mij in een grote fauteuil in de woonkamer aantreffen, de handen ineengestremd als de zoveelste schurk in een James Bond-film. De poes op schoot ontbrak nog, natuurlijk omdat David niet van huisdieren hield (ik evenmin overigens). 'Zo', zou ik zeggen als David over zijn eerste verbazing heen was, 'Zo'. Hierna zou ik David hooghartig een stoel wijzen en een monoloog afsteken over hoe ik alles over zijn handel en wandel wist en ik de kennis en macht had om hem kapot te maken. En ten slotte zou ik natuurlijk mijn voorstel uit de doeken doen: je trekt je nu terug uit het Wall Street wereldje en gaat je tijd wijden aan goede doelen, of anders...

Of anders wat, eigenlijk? Ik kan nu niet meer precies reproduceren wat ik allemaal had bedacht in mijn koortsachtige gedroom. Ik weet nog wel welke andere idiote ideeën ik allemaal kreeg. Zoals het 'creepy' scenario dat David mij allang op het spoor was. Hij had vernomen van de huismeester over de sleutel-kwijt-scène (wat onwaarschijnlijk was, want hij verwaardigde zich nooit een half woord te spreken met hem) en had sporen in zijn appartement gevonden die naar mij hadden geleid (wat nog veel onwaarschijnlijker was). Ik zou elk moment van bed kunnen worden gelicht door zijn onfrisse handlangers, waarna David zelf zijn sinistere plan over me zou uitstorten: hij zorgde ervoor dat ik werd opgepakt door de politie voor al zijn financiële malversaties, die elk moment zouden moeten uitkomen. En hij zelf zou ongehinderd en voorzien van een nieuwe identiteit (nog obscener: hij zou mijn identiteit aannemen) de rest van zijn leven in weelde slijten op een Bahama-eiland naar keuze.

Tja, al de scenario's die voor mijn geestesoog voorbij zijn getrokken: wat een tijdverspilling! Want uiteindelijk ging het natuurlijk allemaal anders. Gaat er immer ooit iets zoals je verwacht? Je had het misschien zien aankomen omdat je de naam al eerder had gehoord,

maar inderdaad: het toen nog volstrekt ongedachte gebeurde: Lehmann Brothers ging failliet.

Ik weet nog hoe ik die ochtend op mijn vaste stek in de koffietent zat en urenlang ademloos alle nieuwsberichten bekeek die mijn i-Book me kon voorschotelen. Ik kon het niet geloven en het besef begon pas tot me door te dringen, toen ze vanaf het einde van de ochtend ze naar buiten begonnen te druppen: de opeens werkloze Lehmannen. Met een doosje onder de arm gevuld met wat persoonlijke spullen kwamen ze door de draaideur. De big shots, de gesjeesde managers in dito Armani-pakken, de 'helden' van de financiële wereld: als een stel geslagen honden dropen ze af.

David was één van de laatste die de kantoorgebouw verliet. Zijn doos was wat groter dan de andere, zijn gezicht wat bleker wellicht, maar verder was er weinig verschil met al die anderen. Ik moet zeggen dat ik schrok toen ik zag hoe hij er aan toe was, ik bedoel: ik ken mezelf, die blik in de ogen moet ik hebben gehad toen ik als jongen getuige was hoe mijn hond werd overreden door een vrachtwagen. Totale verbijstering en ontredde. Zo leek David er nu aan toe te zijn, in shock.

Ik volgde hem, natuurlijk, uit gewoonte en toen ik een paar uur later, toen hij inmiddels zich had opgesloten in zijn appartement, weer meer dan voldoende tijd had om na te denken, begonnen de implicaties voor hem zich aan me te ontfouwen. Want David had dan wel perverse bonussen opgestreken en bakken met geld binnengeharkt, ik wist ook dat hij een kolossaal gat in zijn hand had. Wat zeg ik, een zwart gat, dat alles om zich heen opslokte. En hierdoor had David géén spaargeld, maar paradoxaal genoeg juist veel schulden. En alsof dat al niet erg genoeg was had hij het grootste deel van zijn geld de laatste maanden uitgerekend geïnvesteerd in... aandelen en opties van zijn werkgever! Ik besepte dat David in één klap failliet was.

In de weken die volgden werd ik totaal opgeslokt door de gebeurtenissen die om me heen gebeurden op Wall Street. De val van Lehmann bleek het startschot te zijn van een enorme aardverschuiving. Een aardbeving. Een crisis! Ik werd erdoor bevangen en tekende alles op, als journalist die ik nog steeds was, want ik wist dat hier geschiedenis werd geschreven. Ik begon zelfs een schijn van een naam op te bouwen als financieel correspondent die vanuit het oog van de storm verslag deed. Het ongekende feit deed zich voor dat er zowaar stukken van me werden geplaatst in de Volks, de NRC en de Trouw. Er stroomde iets van een inkomen binnen, waarmee ik mijn huurachterstanden kon voldoen en ik me weer eens een fatsoenlijke maaltijd kon veroorloven. Kortom: ik zat door de hele crisis opeens in de lift! In de tussentijd bleef ik David in de gaten houden, maar die liet zich in het geheel niet meer zien. Het was al weer weken na het faillissement toen ik hem zijn appartementencomplex uit zag komen. Hij was bijna onherkenbaar in zijn trainingsbroek, vuile rugbyshirt en vlasbaardje. Zonder een spoor van de kracht en doelgerichtheid die hem zo kenmerkten, slofte hij over straat naar de dichtstbijzijnde Seven Eleven, om niet veel later met twee

tasjes vol boodschappen de terugreis te aanvaarden. Ik volgde zijn gang aan de overzijde van de straat en ik moet zeggen dat ik geschokt was. Allereerst besepte ik dat het doel dat ik mezelf had gesteld allang was geslaagd, zonder enige actie van mijn kant zelfs: David Kerry was volledig gesloopt. En ten tweede besepte ik dat ik medelijden met hem had. In zijn gezicht zag ik een lijden dat me pijn deed, bijna alsof ik zelf leed. Maar in zekere zin was dat natuurlijk ook zo. En ten slotte besepte ik opeens dat ons lot aan elkaar verbonden moest zijn; echter niet op een normale manier, maar precies omgekeerd. In de tijd dat David Kerry succes had, zat ik in de put en nu David pech had gehad, was mijn geluk omgekeerd rechtevenredig. 'The pauper and the prince', zo iets.

De crisis zwol intussen steeds verder aan tot Jaren Dertig proporties en ik moet toegeven dat de werkzaamheden die dit voor mij inhielden, mij steeds meer in beslag namen. Ik schreef en verkocht nog meer artikelen en trad zelfs een keer op in een Nederlands nieuwsprogramma. Ik veronachtzaamde mijn dubbelganger kortgezegd en toen ik, weken later, weer een keer poolshoogte kwam nemen, bleek David Kerry gevlogen. Natuurlijk was ik verontrust, want ik beschouwde David inmiddels zo'n beetje als mijn tweede ik, en ik was bezorgd over hoe hij er aan toe was. Ik begon rond te vragen en kwam uiteindelijk te weten dat David door schuldeisers uit zijn appartement was gezet en terug was gekeerd naar zijn ouders, in 'upstate' Hackensack, een onaanzienlijke provinciestadje met een even passende als potsierlijke naam: 'Hackensack', hoe verzin je het...

Het was in deze tijd dat ik het idee had gekregen om de hele bankencrisis en financiële crisis die hieruit voortkwam te gaan vertellen vanuit het perspectief van mijn dubbelganger, David Kerry. Mijn 'doppelgänger' die in het hart van het systeem dat de wereld in een ongekende recessie had gestort, had geopereerd. De achtergrond-informatie voor dit boek had ik allang verzameld: mijn appartementje stond vol met stukken over David's leven. Maar voor het boek was er nog één ding nodig, wist ik: een persoonlijk gesprek met David zelf. Wat waren zijn beweegredenen geweest? Zijn 'hopes and fears'? Om mijn boek een succes te laten worden, moest ik er achter komen wat voor een persoon David was en diep, heel diep in zijn wezen doordringen. Ik moest eindelijk de stap zetten om de confrontatie te gaan en hem te ontmoeten.

En zo bevond ik me een kleine week later in Hackensack. De familie Kerry woonde in een dertien-in-een-dozijn huis in één van de buitenwijken. Koloniale stijl, witgeverfde houten buitenmuren waarvan de verf al begon af te bladderen, veranda aan de voor- en achterkant, een gebutste Dodge op het inrit en vergeeld gazonnetje. Zelf het 'white picket fence' ontbrak niet. De woning van een doorsnee 'all american' gezin dat het hoofd net boven water kon houden. Dat was het nest waar David Kerry uit voortkwam.

Ik hing enkele dagen om huize Kerry rond. Uit voorzichtige navraag kwam ik erachter dat David in het souterrain was gaan wonen. Ook nu weer vertoonde hij zich nauwelijks en de enkele keren dat ik een glimp van hem opving, maakt hij een uitgesproken lusteloze indruk.

Hij oogde ongezond en ik zag dat hij rookte als een ketter, iets dat hij eigenlijk heel smerig moest vinden, want dat vond ik ook.

In mijn motelkamer had ik mijn gehele dossier van hem nog eens uitgebreid doorgenomen en na een volle week besloot ik dat het tijd werd voor onze ontmoeting, onze confrontatie. Ik voelde de spanning die avond, toen ik op bed ging liggen in een bij voorbaat kansloze poging om te slapen. Hoe zou de ontmoeting gaan? Hoe zou David reageren op zijn 'doppelgänger'? Zouden we elkaar als broers in de armen sluiten, of zou hij zich juist bedreigd voelen? Zou David bereid zijn te praten? In de lange uren van de nacht bleef ik in mijn hoofd maar malen.

Ik stelde me voor dat David schuld zou bekennen, misschien wel zou huilen. Hij had het allemaal maar gezien als een spel. Of: hij deed gewoon wat zijn baas van hem verwachtte. Hij had nooit de implicaties gezien van zijn daden. Iedereen deed het toch? Als hij dat handeltje niet maakte, zou iemand anders het wel doen! En wat was er mis aan het kapitalistische systeem? Besepte men niet hoeveel geld werd verdiend op Manhattan? Uiteindelijk profiteerde iedereen daar toch van? Het klopte toch wat Gordon Gecko altijd zei: 'Greed is good!' En ach, dat schilderijtje in zijn werkkamer, dat was toch gewoon een goede grap? Die Jared ook, je kon altijd zo met hem lachen! Dat was toch niet serieus?

Al dit soort dingen zou David allemaal kunnen zeggen, besepte ik. En ik wist dat ik er nog niet eens zoveel tegen in kon brengen? David was toch ook maar een klein radertje geweest in dat hele systeem? Het was toch niet zo raar dat hij net als iedereen geld probeerde te verdienen? Overall, bij welke zakenbank je ook kwam, was de handelsvloer een gekkenhuis, een catatonie van bellende, schreeuwende, hysterische handelaren, allemaal proberend de maximale winsten te halen. Allemaal acteurs in een krankzinnige klucht. Een irreële luchthandel, dat was het, een kolderiek gegoochel met cijfertjes. Het zou allemaal nog niet eens zo erg zijn, als het niet op zo'n directe manier hele economieën en hele samenlevingen bedreigde...

Zoals ik zo lag te malen daar die nacht, beving me een vreselijk bedroefd gevoel, dat zelfs met het onderwerp waarover ik nadacht toch niet te verklaren was. Misschien was het de entourage: de troosteloze motelkamer, waar ik, klam zwetend omdat de airconditioning het niet deed, slapeloos naar het vuile plafond lag te staren. Maar ik weet zeker dat het meer was; ik weet nu zeker dat ik die nacht al iets voorvoelde. Iets van het drama. Want alle dubbelgangers moeten toch ook geestesverwanten zijn?

Die ochtend werd ik, zoals je al had kunnen voorspellen, geradbraakt wakker. Het grijze licht dat gefilterd door de goedkope gordijnen de kamer in scheen, leek al een voorbode te zijn van een uitgesproken slechte dag. Met enige verbazing merkte ik dat ik niet alleen barstende hoofdpijn had en me verdoofd voelde maar ook nog steeds zeer gedgeprimeerd. Toen ik een paar uur later in een diner een stevig ontbijt met veel koffie had gebruikt, voelde ik me weinig beter en even overwoog ik zelfs het interview voor die dag af te blazen. Maar ik vermande me en reed met mijn huurauto naar David's huis.

Toen ik de ambulance opmerkte, die met zwaaiende sirene in de straat geparkeerd stond, zag ik heel even zwart voor mijn ogen. Verdoofd en met een weer snel opkomende hoofdpijn reed ik naderbij en hield de auto stil. De ambulance stond voor het huis van de Kerry's, natuurlijk. Er omheen had zich een kleine menigte verzameld. Ik stapte uit en moest me vasthouden aan het portier. Ik herinner me dat ik zwaar hijgde, alsof de lucht opeens een stroperige substantie had gekregen. Het duurde maar enkele momenten voor de voordeur werd geopend en een viertal ambulancebroeders een brancard naar buiten droegen. De brancard was bedekt met een laken, maar ik wist toen al zeker wie eronder lag. Ik strompelde de straat over, mijn blik gericht op dat laken en die vorm daaronder, die nu de ambulance werd ingeschoven. "Het is wat", hoorde ik iemand zeggen, "het is de zoon van de Cherry's. Ik hoorde dat het zelfmoord was."

IV.

Het zal je misschien verbazen, maar het boek kwam er uiteindelijk toch. Mijn verhaal over de opkomst en ondergang van de beurshandelaar Aron Whitley (ik had besloten David's naam niet te gebruiken en zijn familie te beschermen) op de achtergrond van de bankencrisis, werd een bestseller. Wat zeg ik, een geramde bestseller! De literaire critici hadden vooral lof voor de diepgravende en doorwrochte schets van het hoofdpersoon. Ook de surreële kant van het verhaal, die eruit bestond dat het verhaal werd verteld door een protagonist die in 'Aron' zijn dubbelganger had ontdekt, viel bij de heren critici in goede aarde. 'Een krachtige metafoor over hoe iederéén zou zijn meegesleurd met de Wall Street-praktijken', dat soort gebazel. Het was in géén van de recensenten die ik over mijn boek had gelezen opgekomen, dat zelfs dit aspect van mijn verhaal geen fictie was. De vele miljoenen lezers over de hele wereld mijn boek hadden verslonden, maakte het waarschijnlijk ook niets uit. Zij waren inmiddels stuk voor stuk door de economische crisis geraakt en waren simpelweg gefascineerd door mijn verhaal dat van binnenuit over dit verderfelijke wereldje was geschreven. Het boek voldeed kortgezegd, dubbelganger of niet, in een schreeuwende behoefte.

Mij intussen ging het met al deze ontwikkelingen voor de wind, dat hoeft natuurlijk geen uitleg. Ik groeide uit tot een internationaal een gevestigde naam op het gebied van de wereldwijde crisis, ik werd uitgenodigd voor tientallen talkshows en lezingen. En ik werd door eenieder gezien als de gerespecteerd journalist, die ik altijd al had willen worden.

Maar toch bleef er één ding aan mij knagen. En dat doet het nog steeds. Het feit dat ik nooit een woord gewisseld heb met mijn dubbelganger. Het feit dat we elkaar nooit in de ogen hebben gekeken. Ik vervloekte mezelf dat ik de ontmoeting met hem maar eindeloos had

uitgesteld tot het te laat was. En ik kon het mezelf niet vergeven dat ik, terwijl ik had gewéten in wat voor een desolate toestand hij verkeerde, niet had geprobeerd om hem er bovenop te helpen, of hem maar te troosten. Ik had hem kunnen vertellen over het diepe dal waar ik uiteindelijk ook uit gekomen was. Maar dat alles had ik niet gedaan. En nu was het te laat...

Maanden na diens sobere begrafenis keerde ik nog een keer terug naar Hackensack. De openbare begraafplaats. David was gereduceerd tot een eenvoudige steen tussen de velen, met op zijn graf een verwelkt bosje bloemen. Misschien was het mijn vermoeidheid die dag, of een plotseling opkomende pollen-allergie, maar mijn ogen schoten in ieder geval vol. Ik zakte op mijn knieën en legde mijn hand op de steen, die geruststellend koel aanvoelde. "Jij", fluisterde ik zacht omdat niemand anders dan David het hoefde te horen, maar wel in het Engels in de curieuze overtuiging dat hij het moest kunnen verstaan, "jij bent de belangrijkste persoon in mijn leven. Ik had je zo graag willen ontmoeten, we hadden zoveel te bepraten gehad. We hadden zoveel voor elkaar kunnen betekenen. Maar het heeft niet zo mogen zijn. Maar toch, David, zul je er altijd voor mij zijn, mijn dubbelganger..."

➔ Schemering

Anco en de Ruimers 1

Terwijl Anco en Yuri over het pad reisden dat hen zou brengen naar het fort van hun vijand, de kwade magiër Alpastron, ging de eerste van de drie zonnen van Yurguther onder. Het eerste stadium van de schemering. Terwijl Anco zijn guiheen nog eens de sporen gaf, bemerkte hij bij zichzelf een lichtelijk onwerkelijk gevoel. Alsof met de intredende schemering de werkelijkheid ook ... dunner was geworden.

"Merk je dat", vroeg hij.

"Wat?", vroeg zijn metgezel Yuri lijsig, alsof hij er niet helemaal bij was. Hij zat zoveel mogelijk naar achteren als zijn rijdier het toeliet.

"Ik weet het niet. Het leek even alsof het hier op de rand van instorten stond... alsof alles zou inklappen... vervagen...", zei Anco bedachtzaam. Het was niet helemaal wat hij bedoelde, maar hij kon het niet beter onder woorden brengen.

"Laat dat gebeuren nadat we die Alpa-dinges een lesje hebben geleerd", zei Yuri weinig onder de indruk. Zoals altijd had hij weinig op met de precieze namen en betekenissen van dingen. Yuri was meer een man van de actie, niet van de details. Hij ging wat rechter op zitten: "Zeg, denk je dat we hierna genoeg status hebben verworven om de binnenste ring van de Hoge Stad te mogen betreden?"

"Geen idee", zei Anco, "maar ik vind het zeker waard om het te proberen." Hij hoefde niet uit te leggen wat hij bedoelde. Natuurlijk waren ze beide op de hoogte van de risico's; in een confrontatie met iemand als Alpastron zouden ze makkelijk kunnen worden vernietigd. En dat zou na alle tijd en moeite die het had gekost om zich hier in Yurguther op te werken op zijn zachtst gezegd erg jammer zijn. Aan de andere kant: als ze tot de binnenste ring zouden kunnen binnendringen, hadden ze kans op het verkrijgen van de macht in een khanaat! Ze reden weer enige tijd zonder iets te zeggen. Het zou Anco niets verbazen als Yuri met zijn gedachten letterlijk ergens anders zat; hij had nooit veel geduld gehad voor de wat saaier ogenblikken in de sim en kneep er dan gewoon even tussen uit. Misschien speelde hij parallel een ander spel? Misschien was hij wel huiswerk aan het maken, wat kon je ervan zeggen? Anco wist dat hij zelf nooit op zo'n manier een sim zou kunnen spelen; hij hechtte er juist veel belang aan alles mee te maken en zo veel mogelijk in deze virtuele werkelijkheid op te gaan.

Het was al nadat de tweede zon was ondergegaan dat het hoogste punt van een pas tussen twee rotsheuvels werd bereikt en het achterliggende dal zich voor hun ogen uitspreidde. Op nog geen driehonderd meter zag Anco het kasteel van hun vijand liggen. Het viel hem een beetje tegen: het was niet meer dan een groot uitgevallen hoeve, opgebouwd uit ruwe rotsblokken en strooien daken, gelegen op een heuvel temidden van de barre woestenij. Het leek zelfs nauwelijks beveiligd. Maar aan de andere kant, dat hoefde natuurlijk ook niet; de magische bezweringen van Alpastron waren beroemd in alle khanaten.

“Yuri”, zei Anco. Hij moest de naam nog drie keer herhalen voor zijn metgezel op schrok.

“Ja, ik was even weg”, verontschuldigde hij zich en toen hij het kasteel in het dal zal liggen, wreef hij in zijn handen, “Ah, eindelijk wat actie.”

Anco keek toe hoe zijn metgezel afsteeg van zijn guiheen, het dinosaurus-achtige beest dat in deze wereld voor paard moest doorgaan. Hij zag er ronduit imponerend uit, in zijn stoere leren en deels bepantserde oorlogs-uitdossing. Je hoefde maar zijn woeste bebaarde gezicht, half verscholen onder die wilde ravenzwarte haardos te zien om te weten dat dit een tegenstander was die je niet wilde treffen. Maar natuurlijk was hij ook Gort van Worl, de machtige krijger, wijd van naam en faam.

Nou ja, eigenlijk was het niet meer dan het avatar dat hij aangenomen had. Yuri had al bij hun eerste avonturen in Yurguther gevraagd had hem gewoon bij zijn eigen naam te noemen, en niet als Gort. Hij noemde hem toch immers ook geen Selinor? Anco glimlachte toen hij dacht aan de verhitte discussies die dit had opgeleverd, want hij had het tegendeel gevonden, nog steeds trouwens. Anco wilde er alles aan wilde doen om het spel levensechter te maken, maar Yuri had hem ondanks alles nog nooit bij zijn avatar-naam genoemd...

Selinor van Feluda. Anco wist nog dat hij dit personage als avatar had aangenomen omdat hij juist diens bijzondere eigenschappen had gewaardeerd: niet zozeer de geblokte onverschrokken krijger, maar meer een intelligente, listige denker; iemand die overal een uitweg vindt. Of misschien had alleen diens uiterlijk Anco wel aangesproken, bedacht hij grijnzend. Een slanke man met het keurige getrimde baardje en een smaakvolle roodblauwe tuniek. Veel smaakvoller dan zo'n hollenbeer als Gort, toch?

Yuri trok het zwaard uit de schede aan zijn heup.

“Laten we gaan!”

Opgewonden en vol verwachting steeg ook Anco af.

Het laatste stuk naar het kasteel liepen ze. Ze waren al een paar honderd meter verwijderd van de plaats waar ze hun tuiheen en bepakking in de beschutting van wat rotsen hadden achtergelaten, en nog geen vijftig meter van de poort van het kasteel, toen plots een luide stem over de vlakke schalde:

“Selinor van Feluda en Gort van Worl, jullie hadden hier niet moeten komen. De schemering treedt in; in deze wereld, maar nu ook voor jullie. Ontmoet jullie lotsbestemming!”

Het leed geen twijfel dat het Alpastron zelf was die tot hen gesproken had. Maar welke verrassing hij voor ook hun in petto had, het bleef nog ongewis, want de grote poort bleef hermetisch gesloten. Er was sowieso geen enkele beweging in het kasteel merkbaar, bedacht Anco zich opeens: het had wel geheel uitgestorven kunnen zijn.

Juist op dat moment ging de derde en laatste zon onder, veel sneller dan thuis in de echte wereld, en werd Yurguther opeens geheel gehuld in de avond die vooruit gaat aan de nacht. Maar het was niet dat, wat Anco verontrustte; dat was opnieuw een sterk gevoel van onwerkelijkheid. Het was de sensatie die hij eerder had gevoeld, maar nu was het sterker. Alsof de wereld van Yurguther weer wat ... doorzichtiger werd. En tegelijk ervoer Anco een schok die hij niet eerder had meegemaakt, alsof alles en iedereen dat zich in Yurguther bevond, opeens werd doordrongen van een vreselijk ... verlies. Alsof er iets werd ... verbroken.

"Anco", klonk de stem van Yuri. Er was iets in zijn stem wat Anco alarmeerde. Hij, die de grote krijger uit de legendarische stad Worl speelde, was zenuwachtig.

"Ja", zei Anco terwijl hij de muren van het fort naspeurde op de onraad die hij voorvoelde.

"Ik ... kan niet meer uitpluggen", zei Yuri, "het is alsof, ... de verbinding verbroken is..."

Wat een bullshit, was de eerste gedachte bij Anco, om meteen daarna plaats te maken voor een restje twijfel. Want er was onmiskenbaar zojuist iets heel vreemds gebeurd. Maar het moest onzin zijn! Al was het maar omdat de gevolgen anders gewoonweg onoverzienbaar zouden zijn. Want als het waar was dat Yuri niet meer kon uitpluggen, als het systeem echt gecrahd was, dan zouden ze niet meer kunnen terugkeren naar de echte wereld!

Anco wilde juist zelf uitproberen of hij nog wel kon uitpluggen, toen plotsklaps de poort werd opengesmeten en er een groot beest naar buiten sprong. Het was een met paarsgroene schubben overdekte draak, met zes poten, drie woeste koppen en een stel leerachtige vleugels. Precies iets voor Alpastron, dacht Anco verbeterd, terwijl hij zijn beide kromzwaarden achter zijn rug lostrok en met een rauwe strijdkreet naar voren sprong. Draken en magiërs, de oude fantasy-hits.

De draak spuwde vuur, natuurlijk, en Anco moest een zijwaartse rol over de rotsbodem maken om niet meteen gebraden te worden. Terwijl hij opstond en met een zwaard één van de poten van de draak goeddeels wist af te hakken, zag hij tot zijn verbazing dat Yuri nog steeds op dezelfde plaats stond. De machtige gestalte van Gort had het hoofd in zijn handen en wankelde versuft, alsof hij in totale verwarring was en niet eens meer wist waar hij was. Dat was geen goed moment, wist Anco: hij zou nooit in zijn eentje deze draak, laat staan Alpastron zelf, kunnen verslaan.

"Yuri", brulde Anco, "ten strijde!" Maar er was geen enkele reactie. Hetzelfde moment werd Anco hard tegen zijn hoofd geraakt door een vleugel van de draak. Hij werd enkele meters naar achteren geworpen en toen hij weer opkrabbelde moest hij opnieuw een snelle rol over de grond maken om een tweede vuurstoot uit één van de muilen van de draak te ontwijken.

Verbeten krabbelde Anco weer op en sprong meteen toe. Deze keer wist hij met een zwaard één van de vleugels te raken en met het andere de flank van het beest open te halen. Er verspreidde zich een hoge kreet van pijn door het dal. Deze ging over in een woedend gegrom van de nu tot het uiterste getergde draak, die zonder te dralen meteen opnieuw in de aanval ging.

Anco keek wanhopig om zich heen en wist dat hij, alleen in de open vlakke, niet meer kon ontsnappen. Hij zou worden opgepakt en vermalen door één van de machtige kaken van de draak, of alsnog geroosterd worden. Maar juist op dit hachelijke moment dook Yuri op achter het beest en hakte met één machtige haal zijn puntige staart af. De draak jankte als nooit te voren en draaide zich om naar zijn nieuwe belager.

"Selinor, sla toe!", brulde Yuri naar hem toe, maar dat hoefde Anco niet te worden gezegd. Hij sprong toe op het beest dat zo dom was geweest zijn rug naar hem toe te keren en hakte met een zwaard één van de achterste poten af.

De gepijnigde draak wist nu niet meer hoe hij het had en keerde zich gepijnigd weer om richting Anco. Maar als afgesproken sloeg op dit moment Yuri weer toe. Het hooggeheven zwaard maakte een ruime zwaai en met één haal werd één van de koppen van de draak afgehakt. Donkergroen bloed spoot uit de gapende wond. De draak zakte ineen op de vier poten die het nog over had en jankte klaaglijk.

Yuri maakte van de gelegenheid gebruik om op de rug van het nu zeer verzwakte beest te springen. Hij nam het zwaard voor zich in beide handen, met de kling omlaag, klaar om de genadestoot toe te dienen. Een woeste grijns die Anco niet van zijn vriend Yuri kende, vormde zich op zijn gezicht.

Op dat moment zag Anco de magiër pas, een grote grijze man gehuld in een ruimvallend donkerblauw gewaad, die uit het niets op de muur boven de poort was verschenen. Een blauwige vuurbal vormde zich in zijn vooruitgestoken handen.

"Yuri", riep Anco naar zijn metgezel, die met zijn rug naar Alpastron toestond. Yuri liet zijn geheven zwaard enigszins zakken en keek hem niet-begrijpend aan. Een moment later werd hij doorboord door de bal van blauw vuur die Alpastron had afgeschoten. Met afschuw zag Anco hoe het bloed en weefsel van zijn metgezel in het rond sproeide en hoe het blauwe vuur hem van binnen verteerde. Terwijl hij zag hoe het zwaard uit diens handen viel en hij slap als een lappenpop inzakte, vormde zich een verschrikkelijk idee in Anco's hoofd: Het was toch Gort die hier stierf, de virtuele persona die Yuri had aangenomen, en toch niet Yuri zelf? Natuurlijk niet...! Maar hoe zeker was dat, nu Yuri had gezegd dat hij niet meer had kunnen uitpluggen?

Anco schudde de twijfels van zich af: er wachtten hem nijpender kwesties. Hij sprong naar voren en in één razendsnelle beweging trok hij één van zijn zoristerren en wierp hem met een venijnige zwiep richting de magiër. Alpastron wist het vlijmscherpe ding net te ontwijken en bulderde: "Selinor, hier heb ik lang op gewacht!" Hij liet een nieuwe bol blauwvuur los. Anco wierp zich opzij, maar wist in zijn val een tweede ster te werpen. Terwijl hij op de

grond smakte en de vuurbol vlak over zijn hoofd scheerde en hem licht verschroeide, zag hij hoe de magiër deze keer geen verweer had. De zorister boorde zich midden in diens hoge voorhoofd. Een woedende brul weerklonk, en toen viel de grote Alpastron van de muur. Met een misselijkmakende smak raakte zijn dode lichaam de grond.

“Goddank”, hijgde Anco en hij stond moeizaam op. Dit had een spel moeten zijn, een spannend gevecht in een virtuele schijnwerkelijkheid, maar op de één of andere manier had het heel anders aangevoeld deze keer. Als een strijd op leven en dood...

Anco wankelde moeizaam richting de gevelde draak. Eén van de koppen richtte zich een klein stukje op en het beest siste nijdig maar zwakjes. Anco stapte op hem toe en dreef zijn beide kromzwaarden in de flank van het beest, waar hij het hart vermoedde. Met een laatste stuip trekking overleed het monster. Anco liet de zwaarden in het groene lijf van het beest zitten, gebruikte ze als opstapen en sprong op diens rug. Hij knielde bij Yuri neer. Opnieuw nam de twijfel bezit van hem: wat als Yuri echt niet meer had kunnen uitpluggen. Wat dan? Was dan nu alleen zijn lijf over in de echte wereld? Maar een geestloos lijf, dat was toch de definitie van... dood?

Anco boog dichtbij en merkte dat Yuri heel licht ademhaalde. Hij was opgelucht dat hij nog niet dood was, maar wist tegelijkertijd dat het niet lang meer kon duren, daarvoor waren de verwondingen te zwaar. Yuri opende zwakjes zijn ogen.

“Yuri, volgende keer beter”, fluisterde Anco, “we beginnen gewoon opnieuw in deze sim.”

Maar in de ogen van zijn kompaan zag hij een pijn die veel groter was dan die zou kunnen zijn veroorzaakt door het verlies van een virtueel spelletje.

“Er... is geen volgende keer...”, fluisterde Yuri, de stervende krijger Gort zwakjes en met zijn woorden kwam er bloed mee uit zijn mond, “...ik ben bij het einde van het pad...”

“Praat niet zo, Yuri”, zei Anco die zich opeens heel ongemakkelijk begon te voelen.

“Gort, mijn naam is Gort...”, hijgde hij met zijn laatste krachten. Verbijsterd keek Anco op naar de hemel. Dit leek op een heuse sterfscène, verdomme! En wat was dat voor een zieke grap dat Yuri, die altijd wars was van al dat gedoe, zichzelf nu opeens perse Gort wilde laten noemen. Wat was hier in de naam van alle goden aan de hand?

“Beloof me iets...”, reutelde de stervende krijger. Met zijn woorden kwam bloed mee. Zijn stem klonk nu heel zwak en Anco boog zijn hoofd naar hem toe. En wat hij toen zei, de laatste woorden die hij ooit zou uitspreken, verbijsterde Anco; “Begraaf me in mijn eigen stad, Worl...Dat is mijn laatste wens...” Meteen hierna verslapt zijn lichaam.

Dit is te bizar, dacht Anco, met het lijk van zijn medestrijder in zijn armen. Opeens wilde hij nog maar één ding: weg van hier, terug naar de echte wereld, naar huis, waar alles tenminste nog vertrouwd en veilig en begrijpelijk was. Hij probeerde zich uit te pluggen en merkte tot zijn verbijstering dat niets gebeurde, helemaal niets. Yuri had gelijk gehad, hij zat vast, vast in een virtuele wereld... Opeens leek het alsof alle krachten op hem wegvloeiden. Toen richtte hij zich op en schreeuwde, schreeuwde zo hard hij kan. Zijn wanhoopkreet droeg ver in het dal.

Die avond zat Anco, met een hoofd vol rondtollende gedachten, langzaam te eten in de grote zaal van het kasteel van de vermoorde Alpastron. Ook van binnen was het onderkomen van de vermaarde magiër hem tegen gevallen; het was lang niet zo groot als hij had verwacht en ook nog eens slecht onderhouden, als niet ronduit vies. En dan was er ook nog het ... nare sfeertje dat er hing, alsof Alpastron's geest nog rondwaarde.

Anco zat alleen aan de grote ruwhouten tafel, terwijl achter hem een haardvuur brandde in een grote schouw. Het voedsel -er was gebraden vlees, brood en fruit- was geserveerd door enkele van de voormalige bedienden, die tot Anco's verbazing, hem als hun nieuwe meester beschouwden. Hij had het maar zo gelaten, maar waar hij dit in een andere situatie misschien een goede grap had gevonden, had het hem nu geen enkel plezier gegeven. Het interesseerde hem eigenlijk allemaal nauwelijks, want zijn hoofd zat vol met vragen die om aandacht schreeuwden. Maar de belangrijkste was toch wel: Was Yuri echt ... doodgegaan? Natuurlijk was dat absurd. Hoe levensecht de nieuwe virtuele fantasy-spellen mochten zijn, mensen die zich inplugden konden natuurlijk nooit echt worden geschaad. Het was allemaal maar onecht. Yuri, de echte Yuri, uit Hoogburg, Nederland, moest nu gewoon levend en wel thuis zijn, misschien wel op de bank achter de tv en waarschijnlijk behoorlijk pissig omdat het Yurguther-spel verbruid was. Maar kon dat wel als Yuri zich niet had kunnen uitpluggen? Want waarschijnlijk had hij dat inderdaad niet gekund, hij had zelf immers ook ervaren. Alsof simpelweg de verbinding verbroken was, nee sterker nog: alsof die nooit bestaan had. Nog steeds kon Anco het niet echt geloven, maar thuis leek opeens heel ver weg...

Hij kon zelfs onmogelijk zeggen wat de toestand was van zijn lichaam, dat hij in de sim-cocon op zijn slaapkamer had neergeveld voor hij de neurale verbinding had aangesloten. Wat zou er gebeuren als het probleem van blijvende aard zou zijn? Als zijn geest zich nooit meer kon herenigen met zijn lijf? Hij wist het niet en hij wilde er niet aan denken. Want ergens voorvoelde hij dat dit meer was dan een systeemcrash van tijdelijke aard.

Terwijl Anco langzaam en zonder veel smaak aan een kippenbout knaagde, bedacht hij dat deze wereld, Yurguther, voor hem opeens de enige realiteit was geworden. De dunne scheidslijn tussen echt en onecht was opeens vervaagd. Het stemde hem erg treurig, want dit was een onbarmhartige wereld, waar de gevaren om de hoek lagen en waar -niet onbelangrijk- zijn vriend Yuri misschien wel was gestorven.

Alhoewel, eigenlijk was het toch Gort die gestorven was? Had hij hem tenslotte niet Selinor genoemd, en had hij niet in zijn laatste momenten gevraagd of hij kon worden begraven in zijn thuisstad? Anco kreunde. Vragen, teveel vragen...

"Wijn", riep hij naar één van de bedienden, "meer wijn."

Anco had gehoopt dat de volgende ochtend zijn hoofd iets frisser zou zijn, maar daar bleek geen sprake van te zijn. Hij had slecht geslapen in het naargeestige kasteel van de magiër en had opkomst van de drie zonnen en de terugkeer van het licht verwelkomd.

Nog steeds maalden de gedachten door zijn hoofd en nog steeds bleven even zovele vragen onbeantwoord. Maar één ding wist Anco zeker, heel zeker. Als hij dan toch gedoemd was in deze wereld te verblijven, dan moest hij maar op pad gaan. Weg uit dit vreselijke, sinistere kasteel en op zoek naar antwoorden. En daarom had hij de bedienden gevraagd voor hem een kar te bespannen met de twee tuiheens. Zijn bezittingen, en die van Yuri, waren in de kar geladen. Net als de kist met hierin het gebalsemde en in doeken gewikkelde lijk van Gort. Want Anco had nog een belofte die hij moest nakomen...

Voor de poort sprak hij de bedienden voor een eerste en laatste maal toe. Zijn boodschap was eenvoudig: ze mochten het kasteel houden, of weggaan, wat hun maar beliefd. Als ze er maar van doordrongen waren dat hun meester dood was en dat ze vanaf nu vrij waren. "... en voor mij is het tijd om door te gaan en jullie te verlaten. Maar moge het jullie allen goed gaan en mogen jullie allen je vrijheid wel bekomen!", besloot Anco zijn verhaal. Het was nogal pompeus vond hij, maar op de een of andere manier paste het bij de situatie. Onder enkele voorzichtig gemompelde groeten van de bedienden, die blijkbaar nog niet geheel doordrongen waren van zijn boodschap, stapte hij op de wagen en liet de teugels vieren. De tuiheens zetten zich in beweging en hij zou al zijn weggereden, als niet één van de bedienden, een jongen, snel op hem was toegelopen.

"Ik wil met u mee, sai", zei hij zacht.

Anco hield de teugels in en keek hem verbaasd aan.

"Waarom wil je dat, jongen? Mijn reis is vast gevaarlijk en mijn eindbestemming nog onzeker..."

De jongen haalde verlegen zijn schouders op, "Ik heb hier niets meer en ik wil hier weg..." Anco streek met een hand over zijn gezicht. Wat moest hij hier dan weer mee? "Hoe heet je?", vroeg hij tenslotte.

"Kenji", zei hij.

"Stap dan maar op, Kenji", zei Anco.

Dat liet de jongen zich geen twee keer zeggen. Hij sprong op de wagen naast Anco en keek niet meer dan vluchtig om naar de voormalige bedienden die achterbleven. Toen zette de wagen zich definitief in beweging en rolde het kasteel uit. Anco spoorde de tuiheens aan en voelde zich opgelucht dat ze op pad waren, voorlopig op weg naar Worl. Maar wie wist wat er onderweg allemaal zou gebeuren? Anco wist in ieder geval zeker dat hij antwoorden nodig had, antwoorden die moesten duidelijk maken hoe hij in hemelsnaam in deze absurde situatie was beland.

En met dat voornemen zette hij koers richting het noorden.

➔ De rit naar het dodenhuis

"Dennis, wakker worden! We moeten over een uur al in het ziekenhuis zijn!"

Dennis draaide zich kreunend om in zijn bed en probeerde kwampachtig zijn schreeuwende moeder niet te horen. Hij wist dat het niet zou lukken. Vanaf nu zou zijn moeder elke twee minuten van onder aan de trap zijn naam roepen, of beter gezegd; krijsen, tot hij eindelijk op zou staan.

Hij kon dat dus nu beter meteen doen. Maar daar had Dennis weinig zin in. Terwijl hij zijn hoofd begroef in het kussen, dreven nog steeds de beelden voor zijn ogen van de nachtmerrie die hij had gehad. Want zo zou je die droom die hij die nacht had gehad toch wel mogen noemen.

Het begon allemaal nog wel zo gewoontjes. Hij zat naast zijn moeder in de auto. Terwijl ze reed zette ze de muziek harder op de radio. Een nummer uit de tijd dat zij jong was gebleven, maar Dennis kende het uit de Top 100 Allertijden van vorig jaar, "Child in Time" van Deep Purple. Dennis kende ook de weg waarover ze reden, de provinciale route tussen Denekamp en Almelo.

Maar hoe gewoon de situatie ook was, ook nu hij wakker was, herinnerde hij zich nog duidelijk de enorme angst die hij in zijn droom gevoeld had. Het hart klopte hem in de keel en Dennis keek in de auto voortdurend schichtig om zich heen. Alsof hij bang was dat er iets ergs zou gebeuren. En, terwijl ze door reden, werd die angst steeds groter. Dennis vroeg tegen zijn moeder om de auto te stoppen of om te keren. Zijn moeder luisterde niet, of kon hem moeilijk horen over de radio. Hij begon te roepen. Nu hoorde zijn moeder hem, maar ze wilde hem geen aandacht schenken. Maar Dennis kon zich niet langer stil houden, pure doodangst schoot door zijn lijf en hij begon te gillen. Eindelijk keek zijn moeder, met een verstoorde en geïrriteerde blik, opzij. En toen...

"Dennis! Als je nu niet komt dan sleur ik je uit bed, tot beneden toe."

Verward opende hij zijn ogen. Uit de toon van haar stem wist hij dat hij maar beter nu kon opstaan. Hij werkte zich overeind en merkte verbaasd dat zijn hoofd klam van het zweet was. Dit had hij nog nooit gekregen van een boze droom.

Kreunend stond Dennis op uit bed. Snel schoot hij wat kleren aan en stommelde de kamer uit. Na een kort bezoek aan de badkamer roffelde hij de trap af en snelde de woonkamer binnen.

"Ben je daar eindelijk?", vroeg zijn moeder verwijtend. Ze wees naar de gedekte keukentafel, "Daar staat je ontbijt."

Dennis ging bedeed zitten en begon te eten. Terwijl hij langzaam kauwend het brood at, kwam de droom ook weer terug in zijn hoofd, opstopbaar.

"Alsjeblieft, stop de auto, stop het", hoorde hij zichzelf gillen boven de climax van Child in Time uit. Zijn moeder keek hem bevreemd aan, met ogen die naast verbazing nu ook angst verrieden.

"Wat is er toch met je?"

"Mam, kijk uit!", gilde Dennis nog. Zijn moeder had de aandacht op de weg voor hun te lang verloren en was naar de andere weghelft uitgeweken. Een vrachtwagen, groot als een machtig roofdier en met twee knipperende koplampen die leken op de wrede ogen van een verschrikkelijk monster, kwam recht op hun af.

Zijn moeder zag het nu ook, gilde en gaf een ruk aan het stuur. Ze passeerden de vrachtwagen aan de linkerkant op een haar na, kwam in de berm, schoten met hoge snelheid door, en vlogen het dijklichaam van de weg af. Heel even waren ze geheel los van de grond, in een bijna magisch moment. Toen zag Dennis de boom, een enorme eik, voor zich oprijzen. Precies op hun pad. Hij had zelfs geen gelegenheid meer te gillen, toen boorde hun auto zich al frontaal in de eik.

"Dit is het einde", wist Dennis. De klap was enorm, en terwijl hij, met zijn gordel nog om, tegen de voorruit geslingerd werd, hoorde hij hoe het metaal van de auto krijsend uit elkaar gescheurd werd. Dennis voelde hoe de botten van zijn benen onder hem, die klem kwam te zitten tussen het in elkaar gedrukte metaal van de auto, verbrijzeld werden. De pijn was totaal overweldigend, maar tegelijkertijd ging het zo snel dat hij nauwelijks tijd had dit te beseffen. Hij zag zwarte en rode vlekken, maar zijn blik was nog duidelijk genoeg om te zien hoe de auto om hem heen vrijwel meteen vlam vatte. Hij probeerde te kijken waar zijn moeder was, maar ondervond dat hij geen enkele controle meer over zijn lichaam had. De hele auto vulde zich intussen in een mum van tijd met vuur. Machteloos moest hij toezien hoe de vlammen inmiddels ook aan zijn kleren likten.

Redeloze, totale paniek en pure angst hadden nu totaal bezit van hem genomen. Nee, dit kon niet gebeuren... Maar het gebeurde! Het vuur had allang zijn kleren verbrand, verteerde nu zijn huid en at zijn vlees weg. De pijn was erger dan Dennis zich ooit had kunnen voorstellen. "Nee", maalde nog steeds door zijn hoofd, "dit kan niet". Maar inmiddels was het vuur overal. Hij kreeg geen lucht meer, zag alleen nog maar vuur en rook. Het vuur vrat nu ook aan zijn gezicht en hij voelde hoe zijn huid wegsmolt. Toen verloor hij het zicht in zijn ogen en werd alles zwart. Zwarter dan zwart eigenlijk kon zijn.

".... Dennis!"

Hij schrok op en merkte dat hij aan de eettafel zat en, mechanisch, op een boterham zat te kauwen.

"Wat is er toch met je?", vroeg zijn moeder, die voor hem stond, bezorgd.

Dennis zuchtte diep en voelde dat zijn hartslag kalmeerde. Moest hij zijn moeder van de nachtmerrie vertellen? Ach, dat had geen zin. Hij was geen klein kind meer! Het was gewoon maar een droom geweest. Hoe echt het allemaal ook had geleken...

"Nare droom gehad...", bromde hij tenslotte.

"Och, jongen", zei zijn moeder op zorgzame toon, "bang voor wat er gaat gebeuren op het ziekenhuis?"

Dennis knikte maar.

"Het zijn je amandelen maar hoor", probeerde ze hem gerust te stellen, "een dertien in een dozijn ingreep. Je bent morgen alweer thuis! Kom, drink je melk op, dan kunnen we weg." Hij deed wat ze vroeg. Na nog een laatste knuffel met zijn vader en broertje, die ook net in hun pyjama's naar beneden waren gestommeld, verlieten ze het huis.

"Maak je niet druk", zei zijn moeder, toen ze beide waren ingestapt in de auto, "het komt allemaal goed. Zo erg is het niet. We gaan maar naar het ziekenhuis!"

"Het dodenhuis...", bromde Dennis op koppige toon. Zo noemde zijn buurjongen ziekenhuizen altijd. Hij had het bijna gedachteloos overgenomen.

"Praat je buurjongen toch niet na. Waar is je verstand?", zei zijn moeder streng.

Dennis knikte en vermande zich. Hij probeerde de beelden uit zijn geest te drukken. Het was maar een droom hield hij zich voor. Het was maar een droom...

Ze reden weg, en na een korte rit door het dorp sloegen ze de provinciale weg op richting Almelo. Dennis voelde een nare steek in zijn onderbuik. Natuurlijk, het ziekenhuis was in Almelo! Ze zouden dezelfde weg volgen als in zijn nachtmerrie. Dat realiseerde hij zich nu pas.

Hij probeerde zichzelf gerust te stellen. Misschien was hij onderbewust toch wel bang voor de operatie. Dat zou een verklaring zijn waarom hij zijn angstdroom geprojecteerd had op de route van zijn huis naar het ziekenhuis. Aan de andere kant, de droom had zo echt geleken. Normaal kon hij zich 's ochtends nooit de dromen van de voorgaande nacht herinneren. Bijna een lucide droom, bedacht Dennis. Hij had hier laatst, bij toeval, op internet het een en ander over gelezen. Een jongen die meende dat hij lucide dromen had, en deze bijhield in een dagboek. Dennis had hier passages uit gelezen. Oninteressante, zelfs saaie verhaaltjes waarin doorgaans bitter weinig gebeurde. Er was niets lucide aan, vond Dennis. De verzinsels van een doodgewone jongen die een beetje interessanterig probeert te doen. Maar nu, die droom die hij zelf had gehad, was anders. Misschien bestonden lucide dromen echt...

"Wat ben je stil...", zei zijn moeder naast hem aan het stuur. Ze boog zich voorover en zette de radio aan. De radio, besepte hij! Angst nam opnieuw heel even van hem bezit, en hij tuurde om zich heen. Het was druk op de weg, merkte hij en ze bevonden zich nu juist voorbij Albergen. Tot de plaats waar ze in zijn droom verongelukt waren was het nog geen twee kilometer.

"Mam, ik heb hier een slecht gevoel over", zei hij voorzichtig.

"Rustig toch, jongen, alles komt goed."

"In mijn droom...", begon Dennis. Hij besepte dat ze hem nooit zou geloven, "...zitten we ook in deze auto."

"Hmm hmm", zei zijn moeder afwezig.

Dennis werd nijdig en ongeduldig: "En we verongelukken, mam!"

"Wat zeg je toch allemaal, Dennis?"

"We verongelukken! Knallen frontaal tegen een boom en worden levend verbrand!"

Zijn moeder keek hem verwijtend aan, "Dennis, zeg toch niet zo van die akelige dingen!"

"Maar ik heb het gezien!", zei Dennis op hoge toon.

"Ik wil er niets meer over horen!"

Een nieuw nummer werd op de radio gedraaid. Toen Dennis het herkende brak het kille angstzweet hem uit. Child in Time van Deep Purple. Het hart klopte hem in de keel.

"Mam!"

"Hou je mond", zei zijn moeder boos, "mij zo op stang jagen met die enge verhalen." En terwijl ze dat zei draaide ze aan de volume-knop. De dreigende muziek van Deep Purple vulde nu de gehele auto.

Dennis was de paniek voorbij en keek schichtig om zich heen. Nog maar een paar honderd meter van waar het allemaal gebeurde, hij kon de bomengroep van hieraf bijna zien.

"Mamma, stop de auto, alsjeblieft, laten we teruggaan", smeekte hij.

"Wat heb je toch? Zo vreemd heb je nog nooit gedaan, Dennis", zei zijn moeder, "je bent helemaal van streek! Laat me toch even naar die muziek luisteren." Ze zette het volume nog hoger.

Dennis kreeg het opeens heel koud. Hij had het gevoel alsof hij in een film zat die hij eerder had gezien. De auto's om hem heen, de muziek van Deep Purple, die steeds heviger werd. Een film die niet meer gestopt kon worden en hem mee zou sleuren de dood in. Het was alsof hij weer voelde hoe het vuur om hem heen sloeg, hoe zijn huid om hem heen wegsmolt. De verschrikkelijke allesbeheersende pijn.

"Alsjeblieft, stop de auto!", gilde Dennis nu hysterisch en hij begon te huilen, "Stop het ..."

Zijn moeder keek opzij en keek hem aan, boos en geïrriteerd. Toen pas zag ze zijn van angst verwrongen gezicht en de tranen. Haar ogen werden groot van verbazing.

"Wat is er toch met je?"

"Mam, kijk uit!", gilde Dennis nog. Maar het was al gebeurd. De auto was naar de andere weghelft afgedreven. Daar had je de vrachtwagen al. Zijn moeder die een verschrikte gil uitstiet. De auto, die met een ruk afboog naar links en de weg af vloog. Daar had je de boom al. "God nee", dacht Dennis, "dit kan niet echt waar zijn." Hij begon te gillen.

Hij knipperde verward met zijn ogen en keek om zich heen. Hij lag in bed, op een vreemde manier in zijn klamme dekens verstrikt. Ijl ochtendlicht scheen door zijn gordijen. Een droom, dus toch...

Toen klonk de stem van zijn moeder: "Dennis, wakker worden! We moeten over een uur al in het ziekenhuis zijn!"

➔ De dood

Monologen van een onsterfelijke 2

"What if a demon were to creep after you one night, in your loneliest loneliness, and say, 'This life which you live must be lived by you once again and innumerable times more; and every pain and joy and thought and sigh must come again to you, all in the same sequence. The eternal hourglass will again and again be turned and you with it, dust of the dust!' Would you throw yourself down and gnash your teeth and curse that demon? Or would you answer, 'Never have I heard anything more divine?'"

Friedrich Nietzsche

Zo, ben je er weer? Je verbaast me; blijkbaar ben je nog steeds geïnteresseerd in wat ik te vertellen heb. Ik had gedacht dat ik je met mijn verhaal van gisteren misschien wel afgeschrikt had. Tenslotte gedroeg ik me nogal als een oude zeur. Het kwam er immers op neer dat ik onsterfelijkheid afschilderde als een beproeving, een juk dat je moet dragen en niet als een zegening, zoals je ongetwijfeld verwacht had.

Maar ik heb je kennelijk niet genoeg afgeschrikt. Ondanks mijn eerdere verhaal ben je toch nog steeds gefascineerd door het concept "onsterfelijkheid". Tja, nu ik er even over denk verbaast het me eigenlijk niet eens meer. Gedurende alle eeuwen die ik geleefd heb, is immers telkens weer gebleken dat mensen het idee om aan de dood te kunnen ontsnappen enorm aantrekt, zoals dat met alles is dat ze nooit kunnen krijgen...

Zoals ik je al eerder verteld heb, heb ik om die reden al die eeuwen slechts zeer weinigen verteld over mijn onsterfelijkheid. Maar aangezien ik gisteren, in een openhartige of sentimentele bui, tegen jou toch al mijn mond heb voorbij gepraat, wil ik nou best wat openhartiger zijn. Dat wil je wel? Dat zal best, maar laat ik je waarschuwen, want het zal wederom een desillusie voor je worden. Waarom?, vraag je. Nou, dat is eenvoudig: omdat mijn ervaring is dat het meest paradoxale van onsterfelijkheid is, dat je, meer dan wie dan ook, wordt geconfronteerd met de dood.

Dat verbaast je? Denk dan eens wat verder na en probeer te becijferen hoeveel mensen ik om me heen heb zien dood gaan. Ruim zeven eeuwen leven, dat is een hele hoop geliefden, vrienden en familie die je één voor één ontvallen. Denk je eens in hoe vaak ik aan het graf van een geliefde heb gestaan! Als ouder je kind verliezen is het ergste dat er is, wordt wel

eens gezegd. Stel je eens voor hoe vaak het mij is gebeurd... Misschien dat je het dan iets beter begrijpt ... Ik heb de dood talloze malen gezien!

Maar iedereen krijgt toch zijn deel mee van de dood?, vraag je nu. Natuurlijk, natuurlijk gebeurt het normale stervelingen ook dat hen geliefden ontvallen. Maar het verschil is dat ze op een gegeven moment zelf aan de beurt zijn, zelf de betreurden worden. Bij mij niet. Nooit. Wat ik al heel snel begreep als onsterfelijke is dat, wat ik ook probeerde, de dood me altijd de baas zou blijven en iedereen van wie ik hield van me zou afnemen. Kun je begrijpen wat dat betekent, echt betekent? Ja, zeg je. Maar eigenlijk bedoel je het tegenovergestelde. Nee, natuurlijk kun je het niet begrijpen. Natuurlijk snap je niets van de vertwijfeling waarin ik geleefd heb. Hoe ik lange tijd heb geprobeerd me aan niemand te binden, om maar niet lijdzaam te hoeven toezien hoe ze uiteindelijk zouden aftakelen en sterven. Toch is het zo. En daarom is onsterfelijk zijn in een wereld voor stervelingen vreselijk eenzaam.

Begint die ouwe zeur nu alweer zielig te doen? vraag je nu. Nou, ik kan je dit zeggen: ik vertel alleen de waarheid en als het je niet aanstaat, dan rot je maar op. Maar je hebt toch vast ooit vrienden, medestanders of hoe je het ook noemt, gehad?, vervolg je nu snel, gealarmeerd door mijn woede-uitbarsting. Ach wat kan ik daar op zeggen? Ik voel hoe mijn woede net zo snel wegzakt als die gekomen is, en dat vermoeidheid haar plaats inneemt, zoals dat wel vaker gebeurt de laatste jaren. Mijn excuses, ik had niet tegen je mogen uitvallen. Wat weet jij tenslotte? Laat ik proberen het goed met je te maken. Weet je wat? Ik zal het je het proberen uit te leggen aan de hand van een verhaal. Eén van de vele, vele verhalen die ik met me meetorst na al die eeuwen. En deze speelt in het Rusland van de negentiende eeuw.

Er woei een kille wind over de onrustige zee toen ik voor het eerst het land in zicht kreeg. Aan de horizon begon zich een donkere grimmige kustlijn te vormen die hoekige stukken hakte uit de luchten erboven. Dat het land zich zo weinig uitnodigend aan me toonde kon wel eens een slecht teken zijn, bedacht ik me, net zoals dat de baai waarin we zouden landen Calamita heette en het land Crimea, namen die erg veel weg hadden van Calamity en Crime.

Je zou misschien verwachten dat het eerste zicht van land enige opwindning onder de opvarenden zou veroorzaken, maar daarvan was geen sprake. Ik was de enige die het schijnbaar opmerkte. De rest was immers benedendeks en de bedompte sfeer leek hier weinig ruimte te laten voor opgewekte gedachten. Ik was al enige uren gelegen gevlucht voor de gelaten, vermoeide en sombere stemming die daar hing. Maar ik kon het niemand kwalijk nemen. Wat wil je ook? Een week geleden dachten de oorlog beslecht te hebben toen we de Russen wegjoegen uit Moldau, in de delta van de Donau, en dat we allemaal naar huis konden. Maar toen had iemand in High Command besloten de campagne uit te breiden met de verovering van Sevastopol, wat toch wel een bedreiging voor de vrede in de Zwarte Zee, niet waar? Zelfoverschatting na een overwinning, dat was het. Of, Rupsje nooit

genoeg, zo noemen jullie het toch? Misschien was het zelfs het eerste teken van de schrijnende incompetentie bij de legerleiding, het thema waaronder deze hele oorlog later om bekend zou worden.

Hoe het ook zij, onder deze omstandigheden landden we dus op die gure septemberdag, die het begin van een kille winter inluidde, op de kust van de Krim. Een Engels oorlogsschip vol soldaten, met een lage moraal en ziektes als cholera en dysenterie onder de gelederen.

Waarom ik me in deze oorlog gemengd had? Dat is een moeilijke vraag. Misschien uit een soort verantwoordelijkheidsgevoel, dat ik al die arme jongens en mannen voor te grote ellende moest behoeden? Misschien omdat ik mijn volwassen zoon wilde beschermen, die helaas al aan cholera was gestorven in Wallachije vier maanden geleden? Of was het gewoon mijn lot? Wat bazel ik nou? Wat ik bedoel is: ik weet het niet...

Maar daar gaat dit verhaal ook niet om. Ik was er nu eenmaal en er zou spoedig iets opmerkelijks gaan gebeuren. Dat was aan de rivier de Alma, waar het Russische leger ons opwachtte om onze opmars te stuiten. Ze hadden zich verschanst op de klippen aan de zuidzijde van de rivier. Wij, de Engelsen en onze bondgenoten de Fransen kwamen vanuit het noorden. Een groot strateeg had de klus tegen de redelijk onmachtige Russen misschien makkelijk kunnen klaren, maar ons probleem was dat het opperbevel in handen was van een opgeblazen incompetente klootzak, ene Lord Raglan, vergeet die naam snel weer alsjeblieft. Ik zal je de details besparen, maar het komt er op neer dat het wankele aanvalsplannetje dat was bedacht al snel werd omvergeblazen door de harde werkelijkheid. Weliswaar wisten de Fransen op enkele plekken de rivier over te steken en daar de Russen te verjagen, maar bij ons, de Engelsen, werd het al snel een soepzootje. De oversteek was nog wel goed gegaan, gekleed in onze prachtige felrode uniformen en opgesteld in de keurige gelederen die de generaals zo graag zagen, alsof het een parade betrof en geen oorlog. Maar eenmaal aan de overkant raakte alles al spoedig verward tot een ongeordende bende. Het was slechts te danken aan de vermetele moed van die dekselse Engelse soldaten dat we een Russische aanval wisten af te slaan en zelfs er in slaagden op te rukken naar de top van de heuvel, waar we een belangrijke versterking wisten in te nemen.

Even leek hiermee een belangrijke doorbraak te zijn bereikt, maar de vreugde van die snelle overwinning werd snel naar de achtergrond gedrukt toen bleek dat er een sterke Russische colonne naar ons oprukte en de Engelse versterkingen nog aan het ploeteren waren om de rivier over te steken. De vreugde maakte opeens plaats voor paniek. Iedereen begon door elkaar te roepen, niemand had nog aandacht voor de leidinggevendenden en toen één officier vond dat we de versterking moesten verlaten, vluchtte iedereen in totale wanorde de heuvel af, terug richting de rivier.

Het was toen dat ik voor het eerst Robert de Lacy Evans opmerkte. Hij was maar een lagere officier die ook deel bleek uit te maken van mijn divisie, de Royal Welsh Fusilleers. Met een opmerkelijke kracht en vastberadenheid wist hij de divisie als enige te bewegen de vlucht te staken en stand te houden. Ik kon meteen zien dat Robby, zoals ik hem later zou noemen,

iets ondefinieerbaars bijzonders over zich heen had, iets heel krachtigs, energieks en ... levends. Ook ik hield halt en we formeerden snel en gedisciplineerd een lijn. The thin red line...

Terwijl om ons heen de soldaten vluchtten, laadden wij onze geweren en wachtten we de Russische colonne op, die zich ongetwijfeld over enkele momenten vanaf de top van de heuvel op ons zou storten. Die momenten, vlak voordat de pleuris uitbreekt zagezegd, hebben vaak iets vreemd magisch. De afwachtende stilte in het besef dat er doden zullen vallen. Het lijkt bijna op de sacrale sfeer van een hoogmis, alsof er even sprake is van een soort gedeeld... weten, begrijpen.

Maar voor ik me hier verder druk over kon maken, stormden de Russen van over de heuvelkam al op ons af. Het waren er veel, ongelooflijk veel. Robby nam als vanzelfsprekend het bevel en gaf het teken tot vuren. De schoten voegden zich samen tot één lange scheurende knal en vele soldaten vielen neer. Maar de Russische colonne leek wel een vraatzuchtig monster. De doden werden meteen verzwoegen door nieuwe rennende soldaten die over hen heen sprongen.

"Vuur", riep Robby nog een keer. En weer leek met een donderend gekraak de hemel zelf te worden opengescheurd en vielen er vele vijandelijke soldaten. Maar nog steeds kwam de Russische stortvloed niet tot stilstand. En tot overmaat van ramp moesten we herladen, wat op dit moment veel te veel tijd zou kosten. De situatie was onhoudbaar en we moesten maken dat we weg kwamen!

"Herladen", klonk het bevel van Robert de Lacy Evans. In zijn sterke stem klonk geen twijfel en zwetend en haastig deden we als opgedragen. Maar de Russen kwamen veel te snel dichtbij. De bajonetten die ze voor zich uit hielden, fonkelden in het zonlicht. Misschien was dit wel de druppel. Twee, drie Fusilleers gooiden hun geweer neer en vluchtten. Nog meer volgden.

"Vuur", brulde Robbie. Opnieuw vuurden we, degenen die overbleven, op de vijand die zich soms nog maar op nog geen 10 meter afstand bevonden. Weer gingen er vele grijze Russische uniformen neer. Maar toen hadden ze al ons bereikt. We werden bijna letterlijk de heuvel af gebeukt, alsof we werden gegrepen door een enorme vloedgolf. Links en rechts zag ik hoe Fusilleers medogenloos aan de Russische bajonetten werden geregen. Ik wist een belager te ontwijken, gooide mijn geweer neer en vluchtte. Maar ik kon het niet laten om te kijken om te zien hoe die intrigerende onder-officier zich hield. De eerwaarde heer De Lacy Evans. Ik zag dat hij zich manmoedig verdedigde. Alsof hij niet besepte hoe wanhopig de situatie was ving hij een Rus op, en doodde hem met de slag van zijn zwaard. Hij leek geen stap te willen verzetten.

Voor ik kon zien wat er verder gebeurde, werd ik plotseling hard omver gegooid. Iets sloeg iets op mijn gezicht en ik voelde het bot van mijn kaak breken. Ik draaide mezelf om en zag hoe een Russische soldaat toestootte met zijn bajonet. Ik kon het niet meer ontwijken en

mijn linkerarm werd opengehaald. Met mijn rechterarm wist ik het pistool dat ik aan mijn riem hield los te maken en ik schoot de de Rus één keer tussen de ogen.

De situatie was nu heel penibel geworden, besepte ik. Het zwermd inmiddels van de Russen. Ik wist overeind te krabbelen en mijn zwaard te trekken, het pistool was ik al in de chaos verloren. Ik wist een Russische belager neer te houwen met een slag in zijn flanken. Terwijl ik het zwaard, dat bij de slag uit mijn handen was gevallen, oppakte, hoorde ik hoe een belager me van achteren naderde en een woeste schreeuw uitte. Het lukte me niet om tijdig te keren, maar opeens stokte de kreet, alsof de naald plots van de grammofoon was gehaald. Een moment later viel het slappe lichaam van mijn naamloze belager naast me op de rotsgrond. Erachter trok Robert de Lacy Evans zijn zwaard uit zijn dode lijf. Hij stak een arm uit en ik trok me aan hem overeind.

“Met uw welnemen”, zei hij, met een bijna waanzinnige grijns op zijn gezicht.

“Dank. We moeten hier weg...”, hijgde ik.

“Eén moment nog”, zei Robby, terwijl hij zich een halve slag draaide en een aanvaller neersabelde. Naast hem vochten nog twee Fusilleers met het zwaard de Russen van zich af. Als vanzelfsprekend dekten we gevierden elkaar rug en sloegen we wanhopig de belagers van ons af. Maar het waren er te veel en ik wist dat dit niet meer lang kon duren. Toen zag ik hoe een aantal Russische soldaten vanachter de heuvelkam verscheen met geheven geweren. Gericht op ons.

“Rennen”, riep ik en ik trok Robby zonder verdere plichtplegingen met me mee. De schoten kraakten als onheilspellende donderslagen. Uit mijn ooghoeken zag ik hoe onze laatste medestanders werden geveld door kogels. Alleen Robby en ik waren we nog over. Struikelend renden we ineengebogen de helling af. Ik duwde enkele Russische soldaten opzij en zag toen tot mijn blijdschap hoe de Royal Scots Guards naar ons oprukten. We gaan het halen, dacht ik. Toen voelde het alsof ik vanachter werd getroffen door een goederentrein in volle snelheid, zo'n verbazingwekkend gevaarte zoals ik die enkele jaren voor de oorlog in London had mogen aanschouwen. Een voltreffer in de borst, besepte ik. Ik ging zwaar neer en had nog één moment om te zien hoe ook Robby naast me neer ging, blijkbaar ook geveld door een kogel, voor ik definitief bezweek.

Robby en ik stierven naast elkaar op de flanken van de Kourgane. Tenminste, dat dacht ik toen.

Ik hoef je niet meer te vertellen hoe mijn onsterfelijkheid werkt, hoop ik. Het zal je dan ook niet verbazen dat ik rond het avondgloren bijkwam. Enigszins versuft, maar fysiek fit en gezond; verkwikt zelfs. Ik keek om me heen. Het lag bezaaid met lijken of de flanken van de Kourgane, zowel Engelse als Russische. Maar dat laatste was niet relevant meer, de doden hebben geen nationaliteit meer, in de dood was iedereen verenigd. Ik zag dat aan de Alma al een bivak opgericht en er waren al teams bezig om de lijken te ruimen en te begraven. De

slag was blijkbaar voorbij, alhoewel ik moest toegeven dat ik niet meteen kon zien welke partij had gewonnen.

Ik ging rechtop zitten en bevoelde mijn rug. Ik vond al snel het gerafelde met gedroogd bloed besmeurde gat waar de kogel was binnengedrongen. Ik moest een ander jasje zien te vinden, besepte ik, voor al te erg op te vallen. Ik kroop overeind en vond al snel een geschikt jasje. Net toen ik het aan deed viel mijn oog op de opmerkelijke onderofficier Robert de Lacy Evans. Hij lag plat op zijn buik op de grond, en het vele bloed bij zijn hals verried dat hij blijkbaar was gestorven aan een schot in de hals. Ik voelde me droevig. Een paar uur geleden nog zo levend en nu ... was de Dood alweer langs geweest. De Dood die ik steeds meer ben gaan vereenzelvigen met de Naamloze, de gezichtsloze entiteit die me mijn onsterfelijkheid had gegeven.

Ik was net bezig langzaam mijn jasje dicht te knopen, toen ik opeens zag hoe het lichaam van Robby bewoog, nauwelijks merkbaar maar toch onmiskenbaar. Verbaasd kroop ik naar hem toe en legde een vinger tegen zijn met bloed besmeurde hals. Ik voelde een duidelijke hartslag! De opwinding in mijn lijf nam toe en op hetzelfde moment kwam het lichaam in beweging. Robby draaide zich moeizaam om naar een zij en kreunde. Toen opende hij zijn ogen.

"Je leeft!", constateerde ik met trillende stem, terwijl direct de gedachten door mijn hoofd vlogen. Ik had hem toch zien sterven? Neergemaaid door Russische kogels, net als ik? Maar hoe kon hij dan...

Robby's gezicht plooidde zich in een glimlach, "Ik leef, ja, verdomd als het niet waar is!"

"Maar je nekwond?", vroeg ik ademloos.

Robby bevoelde zijn nek voorzichtig, maar toen veegde hij het bloed weg. Onder het bloed zat een geheel gave huid. Hij leek ook zelf verbaasd. "Niets, zelfs geen schram."

"Maar dat is...", mompelde ik, "...onmogelijk..."

Het duurde even voordat Robby zijn gedachten verzameld had, maar toen zei hij: "Net zo onmogelijk dan dat jij hier levend naast me zit, Old Chap". Hij lachte opgeruimd, "En laten we wel wezen, de wereld was er nog niet klaar voor om Robert de Lacy Evans te missen. Het vrouwelijke deel nog zeker niet!" En met deze woorden stond Robby op en klopte opgeruimd het stof van zijn uniform, alsof er niets was gebeurd.

Maar dat was er natuurlijk wel...

Misschien zul je begrijpen hoe opgewonden ik die nacht was, toen ik me op een deken in één van de slaaptenten had genesteld. Hier, op deze trieste plek in deze wezenloze oorlog en in notabene uitgerekend mijn zeshonderste jaar hier op aarde leek ik voor het eerst iets te hebben gevonden waar ik al die tijd al naar had gezocht: een medestander. Een mede-onsterfelijke... Want, als je dat nog niet had geraden, dat was natuurlijk wat mijn brein bezighield: de vraag of Robert de Lacy Evans niet iemand was als ik! En ik dacht dat het

antwoord op die vraag "ja" was. Op de één of andere manier gaf het me een enorme troost: eindelijk was ik niet meer alleen!

Diep in de nacht, toen alle mannen al diep in slaap waren (wat wil je, na zo'n dag, niet waar) hield ik het niet meer. Ik sloop de tent uit. Het was rustig in het tentenkamp. Alleen het gekabbel van de rivier was hoorbaar. De hemel was voor het eerst tijdens ons verblijf op de Krim helder en de maan schilderde ingewikkelde patronen op het grillige oppervlak van de Alma. Het was nauwelijks denkbaar dat er zich hier vandaag nog een bloedige veldslag had voltrokken. De wereld vergeet snel, besepte ik. Te snel.

Zonder geluid te maken sloop ik naar de tent waarvan ik wist dat daar korporaal De Lacy Evans sliep, samen met vier hogere officieren. Dat was eigenlijk ver boven zijn stand en pas later, nog na de slag in de mist, begreep ik waarom: Robby's oom bleek één van de belangrijkste generaals in deze oorlog te zijn. Vitamine R, ook toen al. Ik opende het tentdoek en zag meteen waar Robby was. Hij lag onbedekt op zijn veldbed, met zijn armen onder zijn hoofd en keek me strak aan. Hij was de enige die niet sliep. Steunend op zijn ellebogen richtte hij zich op.

"Ik dacht al dat je zou komen", fluisterde hij.

"We moeten praten", zei ik.

Ver buiten het kampement, op de heuveltop waar eerder die dag de dwaze Lord Raglan, in een vlaag van onbezonnen overmoedigheid bijna midden tussen de vijandige troepen de strijd had gadeslagen, praatten we. Ik vertelde hem alles. Echt alles, van de Sudeetse bossen tot de Naamloze. Pas toen besepte ik hoe zeer ik er naar snakke mijn verhaal met iemand te delen. En Robby luisterde, met glinsterende ogen van opwinding. Tenslotte, toen ik al schor was van het praten, vertelde ik hem dat ik dacht dat hij ook onsterfelijk was. Je denkt misschien dat hij in lachen was uitgebarsten bij zoiets, maar dan heb je ongelijk. Een tijdlang glimlachte hij alleen maar en toen zei hij dat die gedachte hem ook al de hele avond had gekweld. Daarom had hij mij ook al verwacht in zijn tent. Hij vertelde hoe onwerkelijk de dag was geweest en hoe magisch, maar ook verwarrend, zijn ontwaken op het slagveld had aangevoeld. Maar voor hem was er geen reden tot twijfel. Hij was ervan overtuigd dat hij onsterfelijk was, net zoals ik dat was gebleken te zijn.

Ik kan niet uitdrukken hoe blij ik was. Ik kan alleen maar zeggen dat ik toen, op die koele septemberavond, opstond en Robby omhelsde. Ik had een vriend, een kompaan.

"Welkom", zei ik uit de grond van mijn hart.

In de weken die volgden werden we onafscheidelijke vrienden. Hoe kon het ook anders? We hadden iets gemeenschappelijk, iets zo ongelooflijks, dat het zorgde voor een enorm sterke band tussen ons. In die tijd begon de belegering van Sevastopol, maar het leek ons weinig nog te raken. Wij maakten ons nauwelijks nog druk om de oorlog; we dachten al over de toekomst, de wereld voorbij de grauwe Krim. Avonden lang zaten we in de als officiersmess

ingerichte tent om ons te bedrinken en onze plannen uit te stippelen. Koningen van de wereld, zo voelden we ons, en daar dronken we ook op.

Zo dorstig als we waren, zo overmoedig waren we op het slagveld. Tijdens een aanval van de Russen op onze stellingen, die we hadden opgericht bij Balaklava, even buiten Sevastopol, vochten we zij aan zij. We bevonden ons in de voorste linie, maar we liepen beide nog geen schram op. We vonden het niet eens vreemd. Hoe kon het ook anders, nietwaar? We hadden een voorsprong op al die andere soldaten om ons heen, die vochten met het besef dat het meest waardevolle dat ze hadden, hun eigen leven, in de waagschaal was gelegd.

Maar het mooiste moest nog komen, alhoewel ik dat "mooiste" een beetje cynisch bedoel. We kwamen net terug in het kampement toen vrijwilligers werden gezocht voor een gezamenlijke charge met de Light Brigade. Doel was een Russische kanonnen-positie uit te schakelen. Doldriest sloten Robby en ik ons aan. We wisten niet waar we ons mee inlieten, zo zou al heel snel blijken. Zo hadden we er geen weet van dat een bevel van Lord Raglan, weer hij, geheel verkeerd was uitgelegd door onze bevelhebber, Lord Cardigan. En zo vielen we de verkeerde positie aan, ver weg van onze stelling en zwaar verdedigd door de Russen. De eerste vijftig meter rukte onze brigade, bestaande uit bijna 700 mannen te paard, probleemloos op. Maar toen begon het vijandelijke vuur. Het was verre van een gelijke strijd. Overal werden paarden in volle galop geraakt door de vernietigende kogels. Mannen werden van hun paarden geslingerd, of werden zelf geraakt door kogels. De brigade dunde in een onthutsend snel tempo uit. Maar Robby en ik leken opnieuw onaantastbaar. We reden vlak achter Lord Paget en bereikten uiteindelijk, terwijl de slachtoffers nog steeds in bosjes bleven vallen, als één van de weinigen de kanonnenstelling. Woest door de slachting die in onze gelederen was aangericht, vermorzelden we de Russische soldaten die de kanonnen bedienden. Maar nog steeds waren we niet veilig. Het kleine vijftigtal ruiters dat aan onze zijde was overgebleven, raakte ingesloten door Russische lansen. We moesten het vege lijf redden. Met de moed der wanhoop deden we een uitval, opnieuw aangevoerd door Paget. En het ongelooflijke gebeurde: de Russen weken terug en lieten ons passeren. Waarom, dat is nog steeds een raadsel. Misschien uit angst voor onze onvoorspelbare doldriestheid, misschien uit respect voor onze aanval en voor alle doden die al waren gevallen. En heel misschien zelfs, heb ik mezelf later wijsgemaakt, omdat ze zagen hoe we de angst voor de dood waren leken te zijn overstegen. Alsof we de Dood uitlachten. En dat hadden ze niet helemaal verkeerd gezien, want voor mij en Robby was dat ook zo. Toen we eenmaal weer in ons kampement waren teruggekeerd, voelden we als overwinnaars, omdat we er in waren geslaagd, wederom, de Dood een hak te zetten!

Tot nu toe lijkt dit misschien een glorieus verhaal, mijn beste toehoorder. Maar laat je niet bedriegen, niet zoals ik bedrogen werd door de Dood, door me daar voor even te laten

geloven dat ik hem voor één keer had verslagen. Want de harde werkelijkheid zou zich snel, maar al te snel aandienen.

Dat gebeurde bij de laatste grote slag van deze verschrikkelijke Krimoorlog. De slag bij Inkerman, zo zou die de geschiedboeken ingaan, voor als je de behoefte zou hebben je nog meer in deze oorlog te verdiepen. Maar ach, waarom zou je? Je zou kunnen lezen over Tennyson of Nightingale, maar wat zeggen die namen? Dit verhaal dat ik nu aan je vertel, zou genoeg moeten zijn.

De slag bij Inkerman dus. Wat ik me nog herinner van die slag is het onwerkelijk ervan. Het zou voor mij altijd een boze droom blijven, een nachtmerrie. Wat daar waarschijnlijk aan bijdroeg was de verschrikkelijke mist. De Krim was gehuld in een grijze deken, die zo dik was dat je nauwelijks tien meter vooruit kon kijken. En in deze omstandigheden stuitte wij, de Royal Welsh Fusilleers totaal onverwacht op een Russische kolonne.

Mijn ervaring met oorlogen is, dat zogauw de hel losbreekt, er heel weinig overblijft van de theorieën in de tekstboeken. Heel soms wel, bij zeer goed getrainde soldaten; ik heb het in de Tweede Wereldoorlog wel eens mogen aanschouwen. Maar in het overgrote deel van de gevallen treedt de chaos al snel in. Niks geen strak geleide operatie, niks geen strategieën, maar gewoon een gevecht, lelijk en smerig zoals gevechten op leven en dood nu eenmaal zijn. En zo werd ook deze slag: een man-op-man gevecht. Het ene moment rukten we nog op, keurig in het gelid, zoals de militaire tradities voorschreven, hetzelfde moment waren we in de volle lengte van onze linie gestuit op de Russen.

Robby en ik vochten naast elkaar, uiteraard. We hadden beide ons zwaard getrokken en met een zekere gretigheid hadden we ons verdedigd. Hier en daar klonken wel de schoten van pistolen en geweren, maar door de onverwachtheid van het treffen en de nabijheid van de vijand, waren deze wapens vrijwel zinloos geworden. Dit was een slag die met het zwaard en met de vuist werd uitgevochten.

We hielden makkelijk stand, Robby en ik, en we drongen geleidelijk de Russische linies binnen. Het leek wel alsof we alleen, in een eigen wereldje, vochten. De normale geluiden van een slag om je heen (het geschreeuw, de knallen, het wapengekletter) waren gedempt door de dikke nevel. Surreëel inderdaad.

Het gebeurde toen ik juist een grote Rus met een machtige slag had neergesabeld. Het naderende gevaar prikte in mijn nek. Ik draaide me om en zag hoe Robby was verwickeld in een zwaardgevecht met een Rus, maar dit was niet het gevaar. Dit was de andere belager, een Russische officier, die zijn pistool al had opgericht en schoot...

Hetzelfde moment zag ik Robby neergaan. Mijn hart sprong op in mijn keek en ik sprong toe en hakte de Russische officier met één venijnige slag neer. Eén zwaai met mijn zwaard later had ik de andere belager geveld. Ik viel op mijn knielen en pakte Robby's hoofd vast met mijn handen. Er kwam een klein straaltje bloed uit zijn mond en ik zag dat zijn uniformjasje

zich ter hoogte van zijn hart vulde met bloed. De angst kneep mijn keel dicht, want meteen besepte ik dat er iets ontzettend fout was. Alleen wist ik nog niet wat...

"Ik ben dom geweest...", zei Robby hijgend, alsof hij zojuist een enorme sportieve inspanning had gedaan.

"Nee, er is niets aan de hand", kon ik moeizaam uitbrengen, ook opeens ademloos, "Laat jezelf wegglijden, over enkele uren kom je weer bij, verkwikt zoals de vorige keer..."

Robby glimlachte, "Het had zo mooi kunnen zijn, ik wilde het zo graag waar laten zijn..."

De angst sloeg me nu echt om het hart: wat bedoelde hij?

"Stroop mijn rechtermouw eens omhoog", zei Robby zacht.

Onbegrijpend deed ik wat me werd gevraagd. Toen zag ik het litteken op zijn arm, een jaap die over bijna zijn hele onderarm liep. Op het grootste deel zaten nog dikke korsten opgedroogd bloed.

"Heb ik vorige week opgelopen", zei Robby moeizaam, waarna hij krachteloos meer bloed ophoestte. Ik probeerde hem beter te ondersteunen. Tegelijkertijd begon het begrip bij me door te sijpelen.

"Ik had het je eerder moeten vertellen", Robby fluisterde nu en ik boog mijn hoofd dicht naar hem toe, "Ik had je eerder moeten zeggen dat ik... niet onkwetsbaar ben. En ook nooit geweest ben."

Ik schudde met mijn hoofd, alsof ik die ongewenste gedachte wilde lozen. Maar de slag op de Kougane dan? Hoe?

Robby glimlachte en alsof hij mijn gedachten had gelezen zei hij; "Ik moet flauw zijn gevallen, misschien ben ik met mijn hoofd op een steen gevallen, of zo. Maar dat bloed op mijn hals was in ieder geval niet van mij."

"Nee", fluisterde ik, "... nee ..."

Robby schudde zijn hoofd, "Ook toen al wist ik het al... onbewust. Ik had een lichte pijn in mijn knie en een gekneusde rib... Maar ik wilde het zelf ..." Hij stakte halverwege de zin en zijn ogen werden opeens groter, één en al pupil. Hij leed helse pijnen.

Hij wilde het zelf zo graag geloven, dat was wat hij bedoelde. Hij had een onsterfelijke ontmoet en had zichzelf laten aanpraten het zelf ook te zijn. Hij had de bezwaren weggedrukt, maar uiteindelijk was de waarheid natuurlijk toch uit gekomen.

Hoe had ik ooit zo dom kunnen zijn, dacht ik vol zelfverwijt, hoe had ik ooit gedacht een medestander te kunnen vinden? Ik bedacht me opeens dat ik het vreemd had gevonden dat Robby bij onze drinkgelagen soms zo ... dronken overkwam, alhoewel dat een onsterfelijke natuurlijk niet kon overkomen. Hoe had ik de signalen over het hoofd kunnen zien? Hoe had ik ooit kunnen denken, bedacht ik mezelf wrang, de Dood zelf te verslaan. Voor eens een keer de Naamloze een klap in die misselijke smoel te kunnen geven...

Robby rochelde nog meer bloed op.

“Nee, ga niet weg”, fluisterde ik machteloos, “laat me hier niet achter. Robby, alsjeblieft.” Mijn ogen brandden, ik voelde een bijna fysieke pijn. Ik stond op het punt opnieuw verlaten te worden... Opnieuw verraden te worden door de Dood.

Robby keek me met een pijnvolle blik, “Het spijt me”, fluisterde hij, “het spijt me zo”. Zijn blik leek weer iets helderder te worden, en ik kreeg weer een sprankje hoop. Maar toen draaiden Robby’s ogen zich al van me weg...

“Nee”, kreunde ik.

“Het is goed zo”, mompelde Robby, nauwelijks nog hoorbaar, “Er zijn andere werelden dan deze...”. Toen schokte zijn lijf nog een laatste keer, voor het voorgoed slap werd. Ik liet zijn ontzielde lijf uit mijn armen glijden en huilde, huilde hete tranen van verdriet...

Nou, dat was het dan, mijn opwekkende verhaal. Het spijt me, maar ik kan er niet meer van maken. Hoe liep het verder af, de oorlog in De Krim?, vraag je nog. Ach, wat maakt het uit? Uiteindelijk hebben we Savastopol ingenomen, geloof ik en eindigde de waanzin, tenminste voor even. En de wereld ging dus gewoon weer verder, tot ik jou tegenkwam. Maar daar gaat het helemaal niet om. Het gaat om de boodschap en die is dat die Naamloze, die ongelooflijke hufter, onverslaanbaar is. En dat het mijn lot is dat iedereen die me lief is me zal ontvallen. Dat is de enige waarheid. Begrijp je dan nu eindelijk waarom ik me eenzaam voel? Snap je het eindelijk? Ja, knik je, ja. Maar ik twijfel, ik twijfel of iemand naast mij het echt zou kunnen snappen...

En nu?, vraag je. Dat zag ik je zeggen: Nù ben ik uitverteld. Ik ben moe op een manier waarop ik dat fysiek nooit zal kunnen zijn. Laat me, laat me alleen zijn. Alsjeblieft.

Maar, ik heb nog meer vragen!, roep je. Ik geloof mijn oren niet. Ongelooflijk, nog steeds is je nieuwsgierigheid niet bevredigd! Kom dan morgen terug. Misschien, heel misschien heb ik dan nog wel een verhaal te vertellen...

➔ Slush pile

“Kom binnen, kom toch binnen!” Dirk duwde met zijn ene hand de voordeur open en gebaarde met het andere zijn gast vooral binnen te stappen. Die talmde niet en stapte keurig langs een stapeltje post op de deurmat over de drempel. Dirk volgde, veegde in één beweging de post van de grond op en liet de voordeur achter zich in het slot vallen. Ze waren opeens opgesloten in een donker klein halletje met voor hun een smalle steile trap. “Naar boven”, instrueerde Dirk volstrekt overbodig. Er klonk een korte knor en zijn gast begon de beklimming. Dirk staarde omhoog naar de in een nauwe vale spijkerbroek gehulde benen, de wansmakelijke over sportsokken gedragen sandalen en het smoezelige draagtasje dat hij bij zich droeg en vroeg zich opeens af waarom hij deze man had binnengelaten. Hij kende hem nauwelijks! Tot tien minuten geleden was hij niet meer geweest dan een vaag herinnerde studiegenoot, iemand waarmee hij wel eens een half woord had gewisseld tijdens de colleges, maar die nooit verder was gekomen dan de periferie van zijn vrienden en bekenden. Hij meende zich vaag ter herinneren dat hij hem destijds een beetje sneu had gevonden, zo’n contactarme “loner”, gekluisterd in zijn eigen wereldje.

En toen stond hij tien minuten geleden opeens voor hem. “Dirk, jij hier?”, zei hij enthousiast, “Wat een toeval!”. Dirk’s eerste ingeving was om zo snel mogelijk door te lopen maar de man versperde hem praktisch de weg. “Dat is lang geleden! Wanneer was het ook alweer dat we afstudeerden?”, zei hij blij grijnzend. Dirk beseftte dat hij zich in de genante situatie bevond van iemand die nog steeds niet wist wie hij voor zich heeft. Hij groef wanhopig in zijn geheugen. De verwijzing naar zijn studie gaf hem een vaag idee, maar z’n naam...? Zijn oude studiegenoot lachte, blijkbaar in de veronderstelling dat Dirk de jaren aftelde, “Tien jaar alweer volgens mij! Precies tien jaar! Weet je nog dat we in dezelfde maand afgestudeerd zijn? Dirk Fennema en Albus Waterberg, neerlandici!” De man lachte luid alsof hij dat een goede grap vond en Dirk glimlachte dunnetjes mee, opgelucht dat hij uit de brand was geholpen: “Albus, ouwe jongen, lang niet gezien!” Ze hadden enkele minuten wat staan kletsen, hetgeen niet meeviel in de grootstedse drukte. En omdat ze nog geen vijftig meter van Dirk’s bovenwoning waren, leek het bijna onvermijdelijk om Albus uit te nodigen voor een kop koffie.

“Melk en suiker?”

“Graag!” riep Albus, die was neergezegen op de bank. Vanuit het keukentje zag Dirk dat Albus hongerig zijn blik liet gaan door zijn woonkamer. Het gaf hem het licht onbehaaglijke gevoel van iemand die in zijn privésfeer wordt aangetast, maar zette dit meteen van zich af. Wat een onzin! Even een “bakkie pleur” doen met een oud-studiegenootje! Over een half uurtje was hij weer weg, wat zeurde hij nou!

“Wat een boeken en papieren heb je hier”, zei Albus toen Dirk de woonkamer in liep. Dirk zette de twee dampende koppen Senseo op tafel en keek rond zoals Albus gedaan had. Alsof hij niet wist dan de boeken hoog opgetast stonden, de kast uitpilde en er overal in de hoeken ongeordende stapels papier lagen.

“Tja”, glimlachte Dirk, “Nog steeds een sloddervos, hè? Maar ja, met mijn werk...”

“Wat doe je?”, vroeg Albus meteen. Hij keek hem met grote vragende ogen, geschraagd door dikke wallen, aan en roerde bijna als een bezetene het lepeltje door zijn koffie. Het viel Dirk nu pas op hoe slecht zijn gast er uit zag. Met zijn magere gestalte, sjofele kleding, bleke huidskleur, dunne haar en zenuwachtige manier van doen was de conclusie zonder meer gerechtvaardigd dat Albus Waterberg die tien jaar niet bepaald ongeschonden was doorgekomen.

“Ik ben literair agent bij een uitgeverij, Ypsilon”, meldde hij ten slotte. Meteen knikte Albus geestdriftig, bijna alsof hij dat antwoord al had geweten. Het stimuleerde Dirk om door te gaan: “Bij mij komen alle manuscripten binnen, de ongevraagde dan.” Dirk leunde nonchalant op zijn bureau en legde zijn hand op een ongeordende stapel papier. Albus keek begrijpend en vroeg: “Dat is de oogst van een paar weken, of zo?”

Verrast door de vraag haalde Dirk zijn hand van de stapel en lachte, “Nee, eigenlijk is dit van één enkele dag en het is nog niet eens alles...” De blik van Albus leek oprecht geschokt. Dirk groef wat in de stapel, “Ik neem nogal eens wat mee naar huis ‘s avonds, omdat het zo veel is.” Hij grijnsde: “Ik pak dan een goed glas wijn, ga in die stoel daar voor de kachel zitten en stook het vuur regelmatig op met één van deze vodjes.” Dirk hield ter illustratie een Spartaans gebonden stapeltje papier omhoog. “Epicurische gedichten”, stond op de voorkaft, onder de naam Tanja Bolk, “Zo hebben ze toch nog enig nut.”

“I-is dat niet wat harteloos?”, vroeg Albus, nog steeds driftig roerend in de koffie. Dirk voelde zichzelf op stoom komen: “Je kunt net zo goed vragen of het niet harteloos is van al die talentloze prutsers om mij te belasten met hun waardeloze vullis. Weet je wel hoeveel tijd het mij kost alles te lezen? Voor mij moet het ook leuk blijven, en dat valt soms niet mee met al die treurniswekkende ellende die ik krijg voorgeschoteld...”

Albus schoof verder naar voren op de bank: “Maar er zitten toch ook goede dingen tussen? Iets dat je raakt?”

Dirk maakte een wegwerpgebaar en slingerde met veel gevoel voor theater de epicurische gedichten van juffrouw Bolk richting de kachel, “Ha! Al máánden niet meer! Het is ook de spreekwoordelijke speld in de spreekwoordelijke hooiberg, Albus. Ik schat dat ruim 99% van alle manuscripten die ik krijg zonde zijn van de inkt en het papier. Verschrikkelijk, wat een

droefenis. Eigenlijk zouden al die mensen een typemachine-verbod moeten krijgen, of een Word-ban, weet ik veel. Weet je, Albus,” -Dirk trok een stoel naderbij en ging er schrijlings op zitten- “Veel teveel mensen denken dat als ze drie fatsoenlijke zinnen kunnen schrijven, ze schrijver zijn. Terwijl ze al op de eerste pagina de allereerste basisbeginselen, zoals beheersing van de taal en grammatica en het vertelperspectief met voeten treden... En nog méér mensen denken om de één of andere reden dat hun eigen levensverhaaltje interessant zou zijn. Het resultaat?” -Dirk pauzeerde even voor het dramatische effect- “Een stapel vreselijk slecht geschreven volstrekt oninteressant autobiografisch geneuzel die makkelijk tot de wolken reikt! Een soort eigentijdse toren van Babel: een bouwsel gefundeerd op onkunde, onbegrip en een schromend gebrek aan zelfkennis en realiteitszin!”

Albus knikte ernstig en slikte enkele keren, alsof hij zojuist van het overlijden van een ver familielid op de hoogte was gesteld.

“Weet je, en dan hou echt op met mijn tirade”, zei Dirk, “Het doet denken aan die talentenjachten die tegenwoordig niet weg zijn te slaan van de tv, “Holland’s next Idol”, of hoe het ook mag heten. Mensen hebben schijnbaar een enorme behoefte aan, hoe noem je het?”

“Zelfverwerkelijking?”, poogde Albus. “Exact! Zelfverwerkelijking. Zelfs in die mate dat elk gezond verstand aan de kant wordt gedrukt. En dat verklaart de kwelende sukkelaars die zich door Gordon laten vernederen en helaas ook... dit!” Dirk maakte een breed gebaar met zijn armen die zijn hele kamer omvatte. Er viel een korte geladen stilte, tot Dirk vroeg: “Maar wat doe jij eigenlijk?”

Terwijl Dirk plichtmatig het levensverslag van Albus aanhoorde (een verhaal waarin naast afkortingen als HAVO en ROC, gevaarlijk vaak ook WW, AOW en zelfs PCA voorkwamen) knaagde in hem het besef dat hij zojuist niet helemaal eerlijk was geweest. Er waren wel degelijk manuscripten binnen gekomen de laatste maanden die hem hadden geraakt. Maar dan om heel andere redenen dan Albus zou kunnen bevroeden.

Het begon ermee dat hij op kantoor het zoveelste manuscript doorbladerde en opeens iets zijn aandacht trok. Het duurde even voor hij besepte dat de naam van de hoofdpersoon van het verhaal het zijne was! Hij bladerde verbijsterd terug en las over een nogal lompe literair agent die het als dagtaak leek te hebben de manuscripten die hij beoordeelde belachelijk te maken tegenover collega’s: “Moet je horen wat deze knuppel schrijft, hahaha!”, dat werk. Dirk vond het nogal hyperbolisch allemaal en bovendien was het verhaal niet bijster goed geschreven. Blijkbaar wilde iemand hem uit de tent lokken door zijn naam in het verhaal te gebruiken, maar hij besloot er niet in mee te gaan. Hij legde het manuscript gedecideerd weg op de stapel en pakte een ander.

Hiermee had het afgelopen kunnen als hij niet een kleine week later een manuscript tegenkwam dat hij herkende. Hetzelfde gele kaftje, hetzelfde lettertype en dezelfde belachelijk auteursnaam: “Demron Akoby”. Weer een verhaaltje over Dirk, de lompe literair

agent. Het was allemaal niet eens verontrustend geweest, als er niet een element aan toe was gevoegd. In het verhaal werd namelijk beschreven hoe Dirk leek te worden bestraft voor zijn weinig eerbiedige houding, toen hij 's avonds ontdekte hoe zijn auto onder de krassen zat en beide zijspiegels miste. "God straft direct", zo iets en het irriteerde Dirk zo, dat hij het manuscript meteen door de shredder haalde. Maar toen hij aan het einde van de werkdag naar zijn auto liep en het voorval al weer bijna vergeten was, sloeg hem de schrik alsnog om het hart. De auto zat onder de krassen en van beide zijspiegels ontbrak elk spoor...

"Jouw oordeel kan iemand maken of breken. Het kan de doorbraak betekenen van de schrijver of juist een veroordeling tot een langer verblijf in het leger van het miljoenenleger wannabes", zei Albus, "Heb je dat wel door? Ben je bijvoorbeeld wel eens door iemand beïnvloed?"

Dirk was inmiddels gaan zitten in zijn leunstoel bij de kachel en liet zijn hoofd nadenkend rusten op een vuist. In zijn andere hand hield hij zijn inmiddels bijgevolde kop koffie vast. Ze zaten al langer met elkaar te praten dan hij had verwacht en het gesprek was als bijna vanzelfsprekend weer op zijn werk gekomen. Dirk besepte dat hij het niet erg vond: hij had behoefte om zijn werk te bepraten met een volstrekte buitenstaander en wilde juist graag praten. "Beïnvloed?", knorde hij peinzend, "Omgekocht bedoel je. Nou, niet vaak hoor", besloot hij ten slotte, "Ik ben wel eens opgebeld om uitgenodigd te worden voor een luxe dinertje op kosten van de schrijver. Eén keer zat er in een manuscript een behoorlijk geldbedrag verborgen, met een weinig verhullende boodschap, maar verder... Ik heb er ook nooit gehoor aan gegeven, natuurlijk!"

"Oké, maar dat is omkoping", zei Albus nadenkend, "Maar dat is nog maar één manier..."

"Waar wil je heen?", vroeg Dirk en veerde op toen hij de ingeving kreeg, "Bedreiging, bedoel je?" Hij twijfelde. Hij had nog met niemand gesproken over de subtiele dreiging die uitging van de Akobyas-verhalen, maar wilde het toch graag met iemand delen. Hij nam een besluit: "Nou, bedreiging niet, tenminste niet in de strikte zin van het woord. Maar wat ik laatst toch heb meegemaakt..."

Albus knikte hongerig en schoof nog dichterbij en dat was voor Dirk voldoende aanleiding om het hele verhaal te vertellen. De afgerukte zijspiegels, maar ook wat daarna nog was gebeurd, met als absolute dieptepunt zijn vergiftigde kat, zoals het ook al was voorspeld door de mysterieuze Demron Akobyas. Dirk wist nog goed hoe hij, toen hij het geelgekaft boekwerkje ongerust van de poststapel had gegrist en diagonaal had doorgeakkerd, met een dof gevoel van onheil zijn kantoorpand uitrende, verbaasde collega's achterlatend, als een gek naar zijn huis was gereden en op het balkon, nog geen twee meter van waar hij nu zat, zijn kat had aangetroffen. Het lijfje was al koud. Het was op dat moment dat Dirk had beseft dat deze hele komedie al lang voorbij het punt was dat het alleen maar buitenissig was. De trein was inmiddels het oord ingereden dat "Eng" heet.

“En het gekste is”, vertelde Dirk, “dat ik nog steeds niet weet waar dit nu om gaat. Oké, er is vast een gefrustreerde schrijver die me met deze verhaaltjes, een sloopactie en wat rattengif op mijn balkon, angst probeert aan te jagen, maar waarom?”

“Maar dat lijkt me toch zonneklaar! Omdat je zijn manuscript hebt afgewezen!”, riep Albus uit. Zijn wangen waren rood van opwinding, wat zijn bleke gezicht een ziekelijke uitstraling gaf. Blijkbaar boeide het verhaal hem zeer.

“Natuurlijk. Ik heb ook een afwijzingsbrief gevonden aan ene Demron Akoby, van een half jaar geleden. Maar ik weet niet om welk manuscript het gaat! Ik ben als een gek aan het wroeten geweest in de “slush pile”, ik heb letterlijk de hele beerput opengetrokken! Maar ik heb niets gevonden...”

“De slush pile?”, vroeg Albus onbegrijpend.

“Oh, de stapel afgewezen manuscripten, bedoel ik”, zei Dirk achteloos, “Een bekende term in het uitgeverwereldje, het betekent zoiets als stapel slijk of stronchoop, zoiets.”

Albus leek een beetje aangedaan door de oneerbiedige term, dus Dirk vervolgde snel: “Dus het manuscript is waarschijnlijk door mij door de shredder gehaald, of misschien wel daarin verdwenen.” Hij wees met een duim achter zich naar de kachel.

“Goh, dat had ik me helemaal niet gerealiseerd”, bromde Albus, die nog steeds aangedaan leek. Dirk keek hem verbaasd aan. Opeens leek Albus hem heel labiel, als iemand die in huilen uitbarst om een platgereden vogeltje. Hij kon diens reactie ook niet goed rijmen. “Ik heb zelfs het adres bezocht waar we zijn afwijzingsbrief naar toe hebben gestuurd”, vervolgde hij zijn verhaal, “Maar dat was een leegstaand pand dat binnenkort wordt gesloopt en daarvoor een tijdje is gekraakt, zo vertelden de burens mij. Kortom...”

“... een dood spoor...”, vulde Albus in. “En ook geen nieuwe verhalen meer ontvangen?”

Dirk woof de suggestie weg, “Al een tijdje niet meer, maar het blijft eng.”

“Misschien zit het nu wel bij je post”, opperde Albus opeens, opverend alsof hij een eureka-moment had. Dirk keek zijn oud-studiegenoot perplex aan. “Dat lijkt me sterk, ze komen altijd op kantoor binnen...”

“Kijk toch maar eens”, glimlachte Albus dun. Er was opeens in zijn ogen iets te zien dat Dirk niet eerder had ontwaard. Een sluimerende woede. Dirk voelde een rilling over zijn lijf gaan in het besef dat er iets helemaal fout was. Heel langzaam stond hij op, alsof hij zich opeens in het gezelschap van een gevaarlijk roofdier bevond en tastte naar de stapel post zonder zijn hoofd van Albus af te wenden. Alles beet pakkend zakte hij weer terug op zijn stoel. Er zat maar één grote envelop tussen, keurig geadresseerd, maar zonder postzegel.

“Maak open”, gebod Albus.

Dirk probeerde te lachen, “Dit is toch zeker een grap...”

“Maak open”, brulde Albus uit het niets. Dirk begreep opeens wat schrijvers toch bedoelden met dat cliché “zijn ogen spotten vuur”. In paniek trok hij de envelop in één ruk open en onthulde een stapeltje A4-tjes ingebonden in een ringetje en met een geel kaftje. Op de kaft stond een bekende naam.

“Lees het.”

Dirk merkte hoe erg zijn handen trilden toen hij het bundeltje opensloeg en begon te lezen. Hij voelde hoe hij het steeds kouder kreeg toen hij het verhaal las. Over hoe de arrogante blaaskaak Dirk Fennema zijn laatste kans had verspeeld en hoe er voor eens en altijd met hem werd afgerekend, thuis, waar hij werd geconfronteerd met zijn wraakengel. Dirk was zo ingespannen aan het lezen dat hij niet eens merkte dat Albus tegen hem was begonnen te praten: “Ik wist dat ik voorbestemd was een groot schrijver te worden. Ik weet zeker dat ik je dat heb verteld, Dirk, toen we nog studeerden, maar dat ben je blijkbaar vergeten. Ik heb je zelfs het pseudoniem, wat ik had bedacht wel eens genoemd! Maar goed. Bijna tien jaar kostte het me en toen ik het af had, wist ik dat maar één uitgeverij het kon publiceren. Ypsilon, die al mijn grote voorbeelden heeft gepubliceerd. De uitgever waarvoor jij de agent was, Dirk!” Dirk keek op vanuit het manuscript en keek in het bijna onherkenbare van woede vertrokken gezicht van zijn oud-studiegenoot. “Ik was overtuigd van mijn manuscript, Dirk, honderd procent! Nee, meer nog. En daarom was het zo’n harde klap toen ik die afwijzingsbrief van je kreeg. Een mokerslag!” Dirk probeerde zich af te sluiten door zich weer in het manuscript te verdiepen. Het stuk dat handelde over de definitieve afrekening. Zijn verhitte ogen vielen op het woord “uitbeenmes”. Toen werd het manuscript opeens uit zijn handen geslagen, met zo’n kracht dat het tegen de muur sloeg. “Luister naar me”, brulde Albus op een wijze die elke hoop de grond in boorde dat hij nog niet geheel krankzinnig was geworden.

“Vind je het gek, Dirk, dat ik mijn woede op jou projecteerde? De gemankeerde literair agent die het echte genie niet herkent! Het is toch om razend van te worden! Zelfs toen ik je mijn dreigverhalen stuurde, drong het nog niet tot je door mijn manuscript een tweede kans te geven...”

Dirk zag een kans: “Ik zei je toch dat ik het niet meer had...”

“Hou je bek!”, brulde Albus en hij sprong op, “ik weiger je leugens aan te horen. Je hebt je kans gehad en nu verdien je nog maar één ding.” Albus tastte achter zich naar zijn draagtasje en haalde er iets uit. Het voorwerp was gewikkeld in een smoezelige handdoek. Dirk besepte dat dit misschien het moment was om Albus te bespringen, maar hij was verstijfd van schrik, als in een nachtmerrie. Maar dit was geen normale nachtmerrie, dit was een echte! En nog voordat Albus de handdoek helemaal had weggehaald, wist Dirk al wat voor een voorwerp het was: hij had het immers zojuist al gelezen.

➔ Een moord

Droomwerelden 2

Het Lokis Continuüm was alles: verrassend, veelkleurig, vol met drukte en beweging en vooral bloedmooi. Ik was er nog steeds niet aan gewend. Ademloos keek ik, met de ogen van een gretig kind, om me heen, naar alles wat om me heen gebeurde, de beheerste maar snelle gang van passerende voertuigen, de kleurrijke hemel op de achtergrond, terwijl ik met Isak en Ythor in ons eigen voertuig, een Ochom, stapte.

"Hou je vast", zei deze.

Gehoorzaam grepen we ons vast aan de randen.

Juist voordat we met duizelingwekkend snelheid invoegden in het andere verkeer viel mijn oog op een bloedmooie vrouw. Alhoewel ze gekleed was in een weinig verhullende transparante skinsuit had ik meer aandacht voor haar spectaculair knappe ovale gezicht, dat perfect afstak tegen haar in wilde lokken uitwaaijende koolzwarte haar. Het leek wel alsof ze speciaal naar me keek, zoals ze daar bewegingloos in de ruimte hing, midden tussen de langs haar voorbijschietende Ochoms.

Maar het moment was van korte duur, en dat allemaal omdat onze Ochom Julik weer eens in een uitgelaten bui was. In een tijdsbestek van enkele oogwenken hadden we een afstand gelegd waar je drie dagen over zouden lopen, terwijl Julik ook nog wild manoeuvreerde tussen alle andere voorbijgangers in deze streng van het continuüm. De vrouw was uit mijn zicht verdwenen en even later ook uit mijn gedachten.

Het was een dolle rit waar Isak naast me zo te zien veel plezier aan beleefde. Hij krijste van plezier en had rode wangen van opwinding terwijl hij Ythor in een stevige houdgreep hield. Ik vroeg me af of dit Ythor pijn deed, maar besepte meteen dat ik daar nooit achter zou komen. Ythor zou een beetje pijn nooit belangrijker vinden dan dit plezier van Isak. Hij was onverbeterlijk wat betreft het zichzelf totaal wegcijferen ten gunste van anderen.

"Waar ben je mee bezig, Julik?", vroeg ik luid toen Julik weer iets gekalmeerd was, "een snelheidsrecord aan het verbeteren?"

Het antwoord kwam direct binnen in mijn brein (Ochoms zijn telepathisch): "Ik wil de voorstelling in Ashuk die straks begint voor geen goud missen!"

"Voorstelling? Zien!", gilte Isak nog steeds uitgelaten, "en doe nog eens zo'n truc..."

"Nou ik weet niet of dat zo'n...", begon Julik, maar toen zette hij iets in wat nog het beste leek op een vrije val, alhoewel hier natuurlijk geen zwaartekracht bestond. Blijkbaar had Isak hem sub-vocaal gesmeekt, Julik zwichtte daar snel voor.

"Die voorstelling, is dat leuk?", informeerde ik nu toch wel nieuwsgierig terwijl we in krankzinnige fastforward snelheid tussen het andere verkeer doorbewogen.

"Leuk?", schamperde Julik, "het is fenomenaal!"

"Hmmm", bromde ik nadenkend, "kun je ons er ook naartoe brengen en naar binnen loodsen?"

Julik dacht even na en zei toen: "Goed, maar dan is de schuld wel afbetaald."

Ik keek Ythor vragend aan als in wat denk jij ervan? Zijn lijf trilde enthousiast.

"Goed", besloot ik. In Lokis bestond geen geld maar slecht een systeem van dienst en wederdienst. Ik en mijn metgezellen hadden Julik een nieuwe set Fluxsensoren bezorgd, hetgeen betekende dat hij ons nu al enkele degguns had vervoerd. Een deggun was een tijdseenheid, en naar mijn mening nogal willekeurige, want het was niet gebaseerd op een cyclische dag-nacht afwisseling of zoiets. Dat bestond niet in het Lokis Continuüm.

Ach ja, Lokis. Mijn metgezellen Isak en Ythor en ik waren nu al minstens dertig degguns hier, maar we stonden nog steeds versteld om haar pracht. Lokis was ruwweg te zien als een verzameling kernsferen (zoals ons reisdoel Ashuk) en kleinere zogenaamde garda's. Strengen of hoofdlopen, lange ronde gangen, verbonden in een ingewikkeld patroon de verschillende kernsferen, temidden van de kleurige ruimte rondom.

Het totale Lokis Continuüm, had ik ooit bedacht, zag er van grote afstand waarschijnlijk uit als een chaotische kluwen wol in alle mogelijke kleuren.

De pracht van Lokis zat hem in de adembenemende kleuren, haar adembenemende omvang en vooral haar afwisseling. Elke kernsfeer en elke garda was anders. Zo kwamen we juist van een kernsfeer die voor een groot deel uit water bestond; althans iets wat er op leek. Temidden van dat water bevonden zich grotere en kleinere luchtballen. Het was een fantastische ervaring geweest om daar te zwemmen. We hadden tijdenlang tochten gemaakt langs verschillende ballen waar overal iets anders te beleven was. En het ongehinderde uitzicht op het Continuüm was vanuit het water adembenemend geweest.

Ik werd weer tot mijn positieven gebracht doordat we ruw door elkaar werden geschud in onze Ochom. Ik gleed half over Isak heen en wist me maar met moeite vast te houden.

"Sorry", verontschuldigde Julik zich en hij minderde zijn snelheid, maar niet veel. Ochoms waren donut-vormige wezens: rond en met een gat erin. Omdat ze in staat waren het gat aan één zijde af te sluiten met een vlies waren ze geschikt als vervoersmiddel. Een reis in een Ochom voelde ongeveer als een wildwatertrip in een opgeblazen tractorband.

"Wat is het voor een voorstelling, heer Julik", vroeg Ythor beleefd.

Julik grinnikte, "daar kan ik niks over zeggen."

"Waarom niet?", dreinde Isak.

"Omdat het voor iedereen anders is."

Een tijd later (een tiende deegun om precies te zijn maar dat zegt eigenlijk nog niets) zaten we gevieren op het zachte oppervlak van de theaterzaal, de binnenkant van een perfecte bol, waarvan het oppervlak nu geheel gevuld was met bezoekers. Het publiek vormde hiermee als het ware een deken die de theaterruimte omsloot. De sfeer deed heel intiem aan en ik vroeg me af waarom op aarde nooit dergelijke zalen waren gebouwd. Ach, de vermaledijde zwaartekracht, dacht ik meteen nadat de gedachte bij me af opgekomen. In het midden van het bolvormige theater was inmiddels het gezelschap begonnen met de voorstelling. Het waren een tiental vreemdsoortige figuren, van enkele langgerekte doorzichtige wezens tot een klein gedrongen figuurtje met dikke schubben als huid die volgens mij een garda aan de andere zijde van het continuüm bewoonden. Ze hielden allen stokken of iets dergelijks vast waarmee ze op een ritmische en kunstige manier bewogen. Aanvankelijk was ik weinig onder de indruk van de show, tot ik de kleuren begon te zien. Deze ontstonden tussen de door elkaar heen bewegende stokken, alsof ze als het ware werden gewoven. Het leek wel alsof ze fluorescerende suikerspinnen aan het maken waren. De kleuren waren prachtig en door het theater gleed een golf van verwondering. Ik ging helemaal op in de weefpatronen die het gezelschap voortbracht, tot ik op een gegeven moment geheel het contact met alles om me heen verloor. Ik begon beelden te zien tussen de kleurengolven, gezichten. Ergens leek het op dromen, maar ik sliep allerminst. Ik schrok enigszins op toen ik Mandy herkende tussen de wirwar van beelden. Ik stelde me op haar gezicht in en voelde dat het werkte; haar beeld werd steeds duidelijker, alsof ik een televisie scherp stelde. Ik zag dat ze bezig was op het reclamebureau waar ik indertijd had gewerkt, ze was een tafel aan het opruimen. Toen zag ik dat het mijn bureau was. Ik concentreerde me nog meer op haar gezicht en zag nu dat ze hilde terwijl ze een doos volpakte met spulletjes van mij. Iemand achter haar sloeg een arm om haar schouders. Ik heb hem nooit kunnen vertellen dat ik van hem hield. Het was haar stem die ik hoorde. Als hij me nog maar kon horen, zei ze snikkend. Ergens moest ik om dit alles lachen, ik kàn je horen! wilde ik roepen, maar dat kon natuurlijk niet. Maar toch verbaasde het me wat ze had gezegd. En dat me nooit eerder iets opgevallen was... Maar ja, ik had in die tijd ook half in een droomwereld geleefd...

Ik probeerde mijn beeld op Mandy weer scherp te stellen, maar zag dat haar gezicht begon te veranderen. Ze werd iemand anders die ik ook goed kende. Een exotisch gezicht, ongewoon gevormd, maar toch heel mooi. Met ravenzwart haar. Opeens besepte ik dat het de vrouw was die ik eerder op de dag had gezien.

Ze wenkte me en ik probeerde naar haar toe te komen. Ik merkte echter dat ik niet vooruit kwam, vastzat en keek om me heen. Ik zag dat ik werd vastgehouden door een afzichtelijk wezen dat nog het meeste leek op een uit zijn krachten gegroeide tor. Ik probeerde me verwoed los te rukken, maar slaagde daar niet in. Ik voelde me wanhopig, omdat ik er zo naar verlangde om er achter te komen wie zij was. Ik keek verward om me heen en zag

onder me een stromende vloeistof die sterk reflecteerde. In spiegelbeeld zag ik mezelf. Mijn eigen naakte menselijke gedaante, zonder de langere ledematen die ik sindsdien had gekregen. En tot mijn schok met een stijf opgericht geslacht. Ik keek weer op en zag smachtend hoe de hopeloze vrouw van me wegzweefde.

Alaia, fluisterde ik zonder te weten hoe ik aan die naam kwam. De brok in mijn keel gaf aan hoezeer ik naar haar verlangde. Maar toen verdween ze al tussen de mistige flarden die ons omringden. De mistflarden werden steeds dikker, en kleurrijker. Tenslotte zag ik tussen de kleurenwolken stokken bewegen en opeens besepte ik dat ik weer in het theater was.

"Wat een show hè?", verzuchtte Julik nagenietend. We dreven gevieren op een dikke gelei-achtige substantie die ons langs enkele van de fraaiste bouwwerken van Ashuk voerde. De gelei-zee deed dienst als stadspark en was blijkbaar populair, gezien de meutes om ons heen.

"Ze wekten dromen op", constateerde ik.

"Zoiets", bevestigde Julik.

"Een substituut voor dromen tijdens de slaap, meester Marc", zei Ythor, "zoals gebruikelijk was waar u vandaan kwam."

"Het was geluk, leuk, prettig", glimlachte Isak, languit liggend. Ik glimlachte terwijl ik probeerde te bedenken wat hij kon hebben gedroomd.

"Dat weet niemand", zei Julik, "maar voor iedereen zijn de dromen fijn, wat ze graag wilden zien, waar ze naar verlangden."

"Ik vond mijn ouders terug", zei Isak gelukzalig. Meteen stak er een brok in mijn keel. Natuurlijk, de arme jongen snakke natuurlijk naar de jeugd die hem was afgenomen. Ik streek hem door zijn haren.

"En wat droomde jij, Ythor?", vroeg ik om de stilte te breken, maar ook om dezelfde vraag gericht aan mij voor te zijn. Ergens geneerde ik me voor wat ik ervaren had.

Ythor trilde op de manier die plezier aangaf, "Sta me toe daar niet over uit te weiden, meneer", zei hij met duidelijk plezier, "laat ik het er op houden dat ik graag naar Geron wil..."

Julik maakte afkeurende sissende geluiden, "dat is aan het andere eind van het continuüm!" Ythor en ik draaiden ons naar hem om: "Nou en?"

De degguns daarna wisten Ythor en ik een handig handeltje op te zetten in snuisterijen die we uit een andere kernsfeer hadden meegenomen. We ruilden ze met een eenmalige reis naar Geron voor drie personen, een paar zakken vol handige apparaatjes die in Geron wel eens veel waard konden zijn, twintig degguns lang gratis eten in een eettent in Ashuk en een data-implantaat over Vlokken dat we aan Isak gaven. Nadat we onze twintig maaltijden hadden verteerd en Ashuk en enkele garda's in de buurt geheel hadden verkend, was het tijd om te vertrekken.

Het werd een lange reis die drie keer werd onderbroken. We rolden in een doldwaas feest in de garda Metonin, raakten verdwaald tijdens een tussenstop in een bijzonder raadselachtige kernsfeer en werden aangereden tijdens onze tocht door een overvolle streng. Uiteindelijk bereikten we heelhuids Geron.

Vanaf het moment dat we uitstapten uit onze taxi, wist ik waarom Ythor hier graag heen had gewild. Het wemelde er van de wezens van zijn soort, Gyrhons. Gedrieën werden we uitgenodigd door een Gyrhon-troep, en voor zo'n veertig degguns vertoefden we onder paradijselijke omstandigheden in hun midden. De apparaatjes die we hadden meegenomen uit Ashuk bleken waardeloos, maar ik verdiende in die tijd voldoende als verhalenverteller. Vooral Alice in Wonderland was favoriet.

Het leven was kortom perfect. Misschien wel te perfect, besef ik nu, want het Noodlot, dat altijd op de loer blijft liggen, weet juist op momenten als deze maar al te vaak genadeloos toe te slaan. En aldus gebeurde dus ook.

De ellende begon tijdens een uitbundig feestje, waarvan er in de Geronse cafés zoveel van waren. Met het verschil dat dit een heel bijzonder feest was. Een zeer vooraanstaande Gyrhon vierde het welslagen van zijn splitsing. Gyrhons plantten zich niet voort maar splitsten zich op een onvoorzien moment één maal in hun leven. Splitsing werd gezien als een mijlpaal in iemands leven en sterven zonder ooit gesplitst te zijn geweest werd gezien als een dramatische onvolkomenheid. Natuurlijk had ik Ythor, toen ik dit hoorde, meteen gevraagd of hij ooit gesplitst was geweest. Het antwoord was negatief.

Het was een geweldig feest. De drankjes en hapjes waren fantastisch, er werd enthousiast gedanst op de dansvloer en er werd volop gesocialiseerd.

Tegen het einde van het feest zat ik met Ythor na te genieten op enkele comfortabele kussens. Ik moet toegeven dat we beiden niet meer helemaal helder waren. De kleuren van de ruimten vloeiden voor mij in elkaar over en het was zelfs twijfelachtig of ik in staat zou zijn om probleemloos op te staan. Ythor en ik praatten wat met elkaar zoals mannen in een café doen aan het einde van een laveloze avond. Ik wilde juist iets zeggen tegen hem toen ik stilviel voor ik goed en wel begonnen was. Eerst wist ik niet eens goed waarom, maar toen besepte ik dat het iets was dat ik aan de andere kant van de zaal meende te zien. Ik richtte me op en kneep mijn ogen tot spleetjes. Toen zag ik haar, zoals altijd bewegingloos tussen de massa, Alaia.

Zonder iets te zeggen stond ik op en liep naar haar toe. Als gevolg van de extreme verlichting in de ruimte of de hallucinerende middelen in mijn lijf deed de hele scène surrealistisch aan. Niet voor de eerste keer vroeg ik me af of ik droomde. Ik hield stil bij het eind van de bar waar ze stond.

"En zo ontmoeten we elkaar uiteindelijk", glimlachte ze.

Ik wist niets uit te brengen en keek alleen maar gefascineerd naar haar donkere ogen. Ze deden een grote diepte vermoeden die me tegelijkertijd opwond en angst aanjoeg.

"Je bent heel bijzonder, Marc", zei Alaia met warme stem.

"J-jij ook...", stamelde ik houtherig maar welgemeend. Alaia draaide bijna verlegen haar hoofd iets af door het compliment en lachte opnieuw, bijna meewarig.

"Ga met me mee", zei ze.

"Waarheen", vroeg ik ademloos, verward maar nieuwsgierig.

"Naar wat je bestemming is."

Wat is dit voor een zweverig gelul, dacht ik even, wat waarschijnlijk betekende dat ik wat frisser werd. Ik zei: "Wat is mijn bestemming?"

Alaia stapte op me toe en legde haar hand op mijn arm. Ik voelde tintelingen. "Dat weet je zelf het beste. Maar ergens diep in je zul je beseffen dat dit niet je thuis is. Daarom moet je met mij meegaan."

"M-maar waarheen?"

"Je bestemming natuurlijk. De Rhûn."

Ik had geen idee wat dat was.

"Ma-maar ik voel me hier thuis...", wierp ik tegen.

"...en toch voel je een onbestemd verlangen verder te gaan, Marc. Nieuwe, spannende ervaringen op te doen. Daarom voel je je ook zo tot mij aangetrokken, niet?" Terwijl ze dit zei, bewoog ze steeds dichterbij me aan. Ik rook haar lichaamsgeur en ervoer haar adem op mijn gezicht. Ze had mijn gevoelens perfect verwoord, wist ik. Hoe gelukkig ik me ook voelde in het Continuüm, ik had een ontegenzeggelijke drang naar meer. En ergens besepte ik dat Alaia mijn brug naar nieuwe werelden kon zijn.

"Ga met me mee, Marc". Ze fluisterde het in mijn oog, terwijl haar hand langs mijn wang en hals gleed. Mijn arm gleed om haar ranke middel en ik trok haar verder naar me toe.

"Wat ben je mooi", fluisterde ik. Mijn mond zocht de hare, maar Alaia plaatste een vinger op mijn lippen.

"Later", zei ze, "als we weg zijn." Teleurgesteld week ik naar achteren. Alaia vervolgde op dwingendere toon: "Eerst moet je je besluit nemen, Marc. Ga je mee?"

"W-wat... Nu?", vroeg ik verbaasd.

"Nu", zei ze en ze keek fel in mijn ogen.

"Ythor... Isak", stamelde ik.

"Die zullen verder gaan op hun pad. Zoals jij het jouwe moet kiezen. Kom daarom nu met me mee!"

Ik week verder naar achteren en voelde me ongemakkelijk worden; "Ik kan hen niet zomaar achterlaten!"

"Dat kan je wel!", beet Alaia me nu bijna toe, "denk eraan wat je zelf wilt."

Ze speelde direct op mijn gevoelens wist ik, maar ik besepte ook dat ze me niet goed inschatte en zei: "Ik wil niet op deze manier met je meegaan. Misschien later. Ze zijn me te lief."

Het gezicht van Alaia verwrong; het leek wel of ze mijn gedachten had gelezen: "Geloof me, Marc. Het is beter voor iedereen dat je nu meegaat!"

Waarom wilde ze me meteen nu mee hebben? Wat was de haast? En wat wilde ze nu echt? Mijn achterdocht was nu echt gewekt en dat maakte mijn besluit nog vaster: "Nee."

Alaia boog haar hoofd in sprakeloze teleurstelling. Toen ze opkeek was haar gezicht verwrongen van woede; "Ik kan je niet dwingen of ontvoeren, Marc. Maar beseft wel, uiteindelijk is dit geen keuze. Je moet en zal meegaan!"

Ze keek me in de ogen, maar ik sloeg mijn blik niet neer. Langzaam maar duidelijk zei ik: "Ik denk dat het tijd wordt dat je gaat, Alaia. Want mijn antwoord staat al vast: Nee!"

"Je maakt een vergissing", zei Alaia langzaam. Ze keek me nog tellenlang aan en haar kwaadaardige blik deed me huiveren. Toen draaide zich toen plotsklaps om en liep weg. In een oogwenk was ze opgegaan in de massa.

Woede, teleurstelling en verwarring streden om voorrang en het duurde even tot ik weer tot zinnen kwam. Toen liep ik terug naar de plek waar Ythor moest zijn. Hij zat op de plaats waar ik hem had achtergelaten en leek verbazingwekkend fris "Wie was dat, heer?", vroeg hij ongewoon scherp.

"E-en vrouw", stamelde ik verward, "ze wilde persé dat ik met haar meegang."

"Wat wilde ze?", vroeg Ythor en hij schoot overeind.

"Ik moest meteen met haar meegaan. Een verhaal over dat ik hier niet thuis was, en mijn bestemming moest zoeken."

Ythor keek me geschokt aan. "Kapona", fluisterde hij toen.

"Wat?", vroeg ik ongerust en ongeduldig.

"Grote problemen. We moeten hier weg. Waar is Isak?"

"Thuis", zei ik ademloos.

Ons vertrek van het feest was gehaast en nerveus. Ythor was duidelijk bijzonder bezorgd en droeg dat gevoel op mij over. De gejaagde tocht naar onze woning, waarin we verbleven tijdens ons verblijf op Geron, werd slechts gevuld door angstige stilte. Ythor mompelde alleen wat in zichzelf en ik was te bang om iets te vragen. Maar ik voelde maar al te goed dat er iets mis was.

De reis leek eeuwig te duren en toen we eindelijk aankwamen lieten we onze Ochom voor de woning wachten en sprintten naar binnen.

"Zoek Isak en pak zo snel mogelijk al je spullen", riep Ythor, "Hoe eerder we weg zijn, hoe beter." Hij sprintte zelf naar zijn persoonlijke vertrekken. Het viel me niet eens op dat Ythor

zijn gebruikelijke onderdanige toon had laten vallen. Ik rende de kamer van Isak binnen, maar vanaf het moment dat ik de deur opendeed leek de tijd opeens twee keer zo traag te gaan. Terwijl ik in enkele tergend langzame stappen afremde en tot stilstand kwam draaide mijn hoofd zich richting de hoek van de kamer, waar het bed stond van Isak. Mijn blik viel op de met bloed doordrenkte dekens en viel uiteindelijk op het bewegingloze lichaam op het bed. Met een gevoel alsof ik buiten mezelf getreden was merkte ik dat ik geschrokken terugdeinsde toen ik het lijk op het bed herkende. Het besef kwam langzaam en werd aanvankelijk teruggedrongen door mijn geest. Opnieuw waande ik me in een droom, ik kon niet geloven dat het echt was, maar uiteindelijk moest ik wel.

Op het bed lag Isak in een plas van bloed. Zijn hals was van oor tot oor opengehaald. Een met bloedspatten stuk papier was met een smal mes vastgepind op zijn borst. Totaal in trance stapte ik op het lijk toe en trok het papier los. Je had mee moeten gaan, waren de woorden op het papier. Vijf woorden, maar duidelijk genoeg. Ik keek weer naar Isak en mijn blik bleef rusten op zijn bleke gezicht, dat in een pijnlijke grijns was vertrokken. Opeens voelde ik alle kracht uit mijn benen wegvloeien en ik viel op mijn knieën.

"Ythor", wilde ik tenslotte uitroepen. Het was slechts een schor gekras.

➔ Tom, Rob, Céline

I.

Het was diep in de nacht en in de Venkelstraat, zo'n karakterloos woonerfje met smaakloze rijwoningen, dat zich net zo goed in Appingedam als in Terneuzen kon bevinden, was de rust ingetreden. Maar niet voor lang meer, want toen kondigden snel bewegende lichten de komst van een auto aan, die even later inderdaad de straat in draaide. Het was een taxi, die met brullende motor accelereerde en vervolgens met piepende remmen halverwege stil hield, bijna alsof de chauffeur expres de hele buurt wilde wekken.

De drie figuren die even later tevoorschijn kwamen uit de zich openende portieren, deden hier nog een schepje bovenop. Eentje zong onvast het refrein van een onduidelijk lied en een ander lachte hard toen die bijna onderuit ging op de klinkers. De derde die voorin had gezeten en de chauffeur had betaald, begon luidruchtig zijn vrienden te begeleiden naar een tuinpad richting een rijtjeshuis. Hij wilde blijkbaar met enige spoed naar binnen, alsof hij zich toch stiekem een beetje schaamde. Maar hij had, terwijl de taxi met wederom veel misbaar wegreed, duidelijk moeite met het openen van de voordeur.

"Haha, Rob, wat ben je toch een kluns!", riep de man met de lachstuipt, "Je zou zo'n sleutelgat moeten hebben zoals ze hadden in dat kasteel daar in...diep in Moffrika, ach kom, hoe heet het ook alw..." Zijn woorden gingen naadloos over in een luide boer.

"Cochem", bedoel je, lalde de vrouw die haar lied inmiddels gestaakt had, "zo'n slot gemáákt voor dronkenlappen, waar de sleutel zó infloept!" Met gestrekte arm probeerde ze dit blijkbaar uit te beelden, maar ze gleed uit en belandde tegen een heg die, gelukkig voor haar, vrij dicht was.

De man die Rob werd genoemd draaide zich om en lachte: "Ha! Alsof jullie tijd hadden een kasteel te bezoeken tussen al die wijnfeesten door." Hij had inmiddels de deur open en maakte een uitnodigend gebaar, "Na jou, Tom!"

Tom echter deed ook een stap achteruit en snoefde met overdreven aristocratische gebaren; "Nee, dames eerst! Céline, kom uit die heg!" Bij de aanblik van Céline, die zich onhandig uit omhoog werkte, kregen ze een lachbui, die pas stopte toen Céline quasi-verontwaardigd en blaadjes en takjes van haar jas plukkend, het huis binnen ging.

De buurt had hierna snel verlost kunnen zijn van de lawaaiige nachtbrakers als Tom en Rob vervolgens niet een potsierlijk toneelspel opvoerden, beide breide armgebaren makend en roepend: "Na u! Nee, na u!"

Ruim een half uur laten bevonden ze zich in de woonkamer. De geur in de woonkamer en de lege borden op de salontafel verrieden dat ze nog een middernachtelijke snack naar binnen gewerkt hadden. De mannen hingen languit onderuit op de bank met een flesje bier in de hand, terwijl Céline met opgetrokken benen in een fauteuil zat, lurkend aan een kom dampende thee. Alle drie waren ze ongeveer even oud, zo halverwege de dertig en het prototype yups: goed geklede, welgestelde gezonde mensen.

De stemming was nog even opperbest en ze bespraken met elkaar de reünie waar ze eerder die avond geweest was. Een genadeloze imitatie van Rob van één van de gasten deed de beide anderen bijna huilen van het lachen.

"Geweldig hè", verzuchtte Rob op een bepaald moment, "om al die oude klasgenoten nog weer eens terug te zien..."

"Ja, zeker! En om te zien hoe verschillend ze zijn terecht gekomen!", voegde Céline toe.

"Zoals Erik", voegde Rob toe, "die is óud geworden zeg!"

De andere twee knikten. Céline nam nog een slok thee en zei: "En het bijzondere was ook dat niemand van jullie oude klas elkaar nog wel eens zag. Allemaal uit elkaar gegroeid! Op jullie tweeën na natuurlijk!" Ze doelde op Tom en Rob, die inderdaad al goede vrienden waren sinds ze tijdens de middelbare school bij elkaar in de klas hadden gezeten.

"Ja, vrienden voor het leven!", grijnsde Tom breed, terwijl hij gebroederlijk een arm om Rob sloeg, "daar kan niets tussen komen!"

"Hé, en ik dan?", vroeg Céline alweer quasi-verontwaardigd, "je eigen vrouw!"

Tom lachte: "Natuurlijk hoor jij er ook bij!"

"Ja, kom erbij", zei Rob terwijl hij iets opschoof. Dat liet Céline zich geen twee keer zeggen en uitgelaten liet ze zich tussen hen in op de bank vallen en sloeg haar armen om de hals van de beide mannen heen, "Voor altijd!", joelde ze.

"Voor altijd!", stemden Tom en Rob in.

II.

"Word wakker, ellendige klootzak!" Rob, die vastgebonden op een stoel, kwam bij van een plens water die Tom in zijn gezicht gooide. Hij knipperde met zijn ogen en het duurde enkele seconden voordat hij leek te beseffen in wat voor een penibele situatie hij zich bevond. Maar hij had weinig tijd om hier verder over na te denken, want het volgende moment sloeg Tom hem hard met volle vuist in het gezicht. Duidelijk hoorbaar was hoe Rob's neus brak. En als

het al niet hoorbaar was, liet het bloed dat opeens opwelde uit zijn neus als water na een dijkdoorbraak, weinig te raden over.

“Je hebt alles kapot gemaakt! Alles!”, brulde Tom met overslaande hysterische stem, “Je hebt me verraden! In de rug gestoken!” Hij haalde nog een keer uit en Rob kreunde. Toen hij eindelijk zijn hoofd weer oprichtte, zijn gezicht vol met zijn eigen bloed, was er onversneden doodsangst in zijn ogen te lezen.

“Van ieder ander had ik het kunnen hebben, maar jij?” Tom tolde op zijn as, woest bewegend met zijn gebalde vuisten. Hij schopte tegen een doos en richtte hierna zijn woede op een metalen stoel, die met één beweging een andere hoek in werd geslingerd van de kelderruimte waarin ze zich bevonden. Rob kromp ineem van het lawaai, alsof zich het liefst wilde oprollen als een balletje, of wilde verdwijnen in de vloer. Maar hij kon niet nalaten toch een snelle blik te werpen op het pistool dat donker glimmend, als een dreigend onmetelijk diep poeltje in een duister woud, op de werkbank lag, nog geen twee meter van hem vandaan.

Tom was inmiddels om hem heen gelopen, als een roofdier die zijn prooi besluipt, en greep hem opeens met twee handen vast bij de hals en het haar. Hij draaide het hoofd een kwartslag naar rechts, waar Céline zat, kaarsrecht op een stoel tegen de muur.

“Kijk naar Céline, kijk haar in de ogen, als je dat kunt, jij varken!”, brulde Tom nog steeds uitzinnig, “Zie je het? Merk je het? Hoe ook zij walgt van je? Voel je haar afkeuring?” Tom rukte venijnige aan zijn hoofd, “Vóel je het?”

Rob wist een kreun uit te brengen die misschien wel doorging voor een “ja”. Het was in ieder geval genoeg voor Tom, want die liet hem even plotseling weer los. “Goed, het is goed dat je dat beseft. Het is goed dat je wéét dat Céline instemt met wat ik nu ga doen, wat ik móet doen!” Tom verscheen weer in Rob’s blikveld en liep naar de werkbank. Toen hij zich weer omdraaide had hij het pistool in zijn hand. Rob zou Tom kunnen hebben verteld dat het een Glock PP was, met een magazijn met 6 kogels met een kaliber 22 mm. Op afstanden van meer dan 20 meter praktisch onbruikbaar, maar op kleine afstanden maar al te dodelijk. Hij had immers niet voor niets bij de politie gezeten. Maar het was overduidelijk niet het geschikte moment voor een les in wapenkunde, leek ook Rob te beseffen. En waarschijnlijk wist hij ook wel dat Tom meer van het pistool wist dan hem lief was.

“Ik had het graag zelf ook anders gewild, heel graag”, zei Tom opeens met een zachte trillende stem, terwijl hij het pistool doorlaadde, “Maar ik kan niet anders...” Zijn mond trilde en hij huilde. Even leek het alsof hij elk moment als een mentaal wrak krachteloos in elkaar zou zakken, maar toen verwrong zijn gezicht zich weer tot een woedend masker, “Ik kan niet anders!”, brulde hij toen met een stem die nauwelijks nog menselijk was. Hij hief zijn arm en richtte het pistool op Tom’s hoofd. Die trilde en transpireerde inmiddels hevig. Misschien was dit het moment geweest voor een vurig pleidooi voor zijn kant van de zaak, maar hij leek niet in staat een woord uit te brengen en jammerend alleen zacht, niet in staat zijn blik van het op hem gerichte pistool te halen.

“Drie kogels heb ik nog”, meldde Tom bijna als een zakelijke mededeling, “Dat moet voldoende zijn.”

“Nee”, wist Rob nu met hoge stem uit te brengen. Maar het was te laat. Het volgende moment klonken twee luide knallen en vulde het kleine keldervertrek zich met rook en de geur van triodiet en zwavel. Niet veel later werd er een derde schot gelost en hierna trad de stilte definitief in.

III.

“Nee”, kreunde Tom, toen hij zag hoe de auto voor hem rechts af sloeg, “Laat het niet waar zijn!” Hij zat in een auto met een navigatiesysteem en de kaart liet zien dat hij in de buurt kwam van een voor hem bekende wijk. Zijn bleke gezicht deed vermoeden dat hij opeens misselijk geworden was.

Die ochtend had hij tegen zijn vrouw gezegd dat hij gewoon naar zijn werk ging, net zoals elke andere werkdag. Hij was richting de bushalte gelopen waar hij altijd opstapte, maar was toen door gelopen naar de huurauto van zijn werk die hij daar de vorige avond klaar gezet gehad. Vervolgens was hij weer terug gereden naar zijn straat en geparkeerd op een plek waar hij een goed zicht had op zijn eigen huis. Om zijn eigen vrouw te bespioneren. Het had nog geen uur geduurd voor Céline was verschenen en was ingestapt in hun grijze Toyota Corolla, die keurig was geparkeerd onder hun carport. En toen ze weg was gereden, was Tom haar beginnen te volgen.

Tot ze dus hier waren aangekomen, op wederom bekend terrein. Tom kon nog net blonde haar van zijn vrouw ontwaren door de achterrauit van de Corolla, toen de auto wederom rechtsaf ging. Hierna reed zijn vrouw nog enkele honderden meters door voor ze ten slotte stopte langs het trottoir. Werktuiglijk volgde Tom haar, maar zijn blik bleef zolang gefixeerd op het straatnaambordje, dat hij bijna het paaltje bij een verkeersdrempel ramde.

‘Venkelstraat’, stond er op. Hij herpakte zich net op tijd en parkeerde vijftig meter achter de Corolla.

Tom draaide meteen zijn gezicht weg, bang om opgemerkt te worden door Céline, die inmiddels energiek was uitgestapt, maar had zich geen zorgen hoeven te maken. Zij had alleen maar oog voor het huis, waar ze haastig naar toe liep en zou waarschijnlijk zelfs niet eens hebben opgekeken als er een Marshall tank achter haar de straat was binnengereden. Tom keek juist weer haar kant op, toen zij in de omhelzing viel van Rob, die haar in de deuropening begroette. Toen ze elkaar langdurig kusten, ontsteeg er een grom uit de keel van Tom en omklemden zijn handen het stuur op zo’n manier, dat het leek alsof hij dat fijn wilde knijpen. Hij wendde zijn blik af en bleef enkele momenten strak voor zich uitkijken. Toen hij weer keek naar het huis van zijn beste vriend, waren hij en Céline al naar binnen

verdwenen. Het duurde nog enkele momenten voordat Tom stram en schokkerig als een slecht bestuurde marionet uit zijn auto stapte en naar het huis begon toe te lopen.

"Ik houd het niet meer uit met Tom", zei Céline zacht, ineengedoken op de grijze bank, terwijl Rob zijn arm om haar heen had geslagen en troostend haar bovenarm streekte, "Als er ook maar een man in mijn buurt komt, wordt hij gewoon gek! Ik bedoel, zelfs bij dat feestje, die reünie laatst. Dat was hartstikke leuk, maar ik kreeg de volgende dag de wind wel van voren waarom ik zo lang stond te praten met die ene vent, ik weet niet eens meer hoe hij heet. Echt absurd! Ik bedoel: hij is zo bezitterig!"

"Ik weet het", zei Rob, "Zo was hij altijd al een beetje..."

Céline keek op, "Ja, maar het wordt steeds erger! Hij is gewoon zo... Zo..." Ze balde haar vuisten die in haar schoot lagen.

"Ik heb je toch verteld", zei Rob bijna vaderlijk, "hoe Tom als kind heeft geleden onder de scheiding van zijn ouders. En over Floor, die hem dumpte tijdens zijn studie? Het heeft hem echt jaren gekost daar overheen te komen!"

"Ja, hij is gewoon zo bang! Zo bang om gekwetst te worden, of om verlaten te worden!", zei Céline die nu huilde, "En daarom vertrouwt hij niemand en is hij altijd gereserveerd, zelfs tegen mij, zijn eigen vrouw! Toen ik met hem trouwde, dacht ik dat het onhandigheid van hem was, en ik vond het ergens wel charmant..." Even brak een lach door in haar betraande gezicht, "Maar het werd alleen maar erger! Hij kan zich gewoon niet geven in onze relatie en dat heeft ons uit elkaar gedreven..."

Rob trok haar dichterbij naar zich toe en ze legde haar hoofd tegen zijn schouder, "En de laatste maanden, die zijn echt een hel geweest! Hij voelt dat er iets speelt, dat weet ik. Echt, ik kan er niet meer tegen..."

"Kom, het komt allemaal wel goed", bromde Rob, die over Célines haren streek. Maar Céline richtte zich op en verbrak hun omarming: "Hoe dan?", vroeg ze, Rob bijna wanhopig aankijkend, "Als hij door krijgt dat ik een relatie heb met zijn beste vriend, dan... dan..."

"Dat gebeurt niet, we zijn toch voorzichtig?", zei Rob geruststellend, de tranen teder uit haar gezicht veggend, "We vinden er wel wat op!" En met die woorden boog hij zich naar voren en kustte haar vol op de lippen. Heel even sribbelde Céline tegen, maar toen beantwoordde ze zijn kus. Ze bewoog zich tegen hem aan en liet Rob's handen onder haar truitje komen en haar rug strelen. Geen van beide had door dat ze een toeschouwer hadden. Tom keek door het raam van de keuken schijnbaar onbewogen toe naar het tafereel dat zich binnen afspeelde. Zijn gezicht was zo bleek als dat van een spook.

IV.

“Wel een gelukkig toeval dat je nog niet die kaarten kon bemachtigen”, zei Rob, toen ze naar de auto van Tom liepen. De Corolla stond ergens achteraan op het parkeerterrein van het kantoor waar Rob werkte. Het was vroeg in de avond en het terrein was al grotendeels leeg. Eerder overdag had Tom gebeld met een enthousiast verhaal over hoe hij twee kaarten had bemachtigd van het U2-concert van vanavond in de Arena. Rob had natuurlijk onmogelijk kunnen weigeren: ze waren beiden al van kinds af aan fan en hadden verschrikkelijk gebaald toen ze een aantal maanden geleden niet op tijd hadden toegeslagen bij de voorverkoop. Ze hadden afgesproken dat Tom hem bij het werk zou ophalen.

“Via via geregeld”, bromde Tom kortaf.

Rob keek zijn vriend met bezorgde blik aan. Die zag er ronduit slecht uit: de roodomrande door donkere wallen geschraagde ogen staken ziekelijk af in het witte gezicht. Hij informeerde er voorzichtig naar.

“Drukke tijd gehad”, was Tom’s wederom korte repliek. Ze hadden de Corolla bereikt en stapten in. Terwijl Tom de auto manoeuvreerde tussen het overige verkeer dat zich huiswaarts spoedde, zei hij; “We moeten nog even via mijn huis. Ik ben nog iets vergeten.” Rob keek zijn vriend verbaasd aan, “Wat dan? Zoveel tijd hebben we niet. Als we binnen twee uur in Amsterdam willen zijn, moeten we ons nog haasten met al die files...”

“De kaarten”, zei Tom, die bleekjes glimlachte, “Stom”, voegde hij daar nog aan toe, zonder het echt lijken te menen.

Rob richtte stuurs zijn blik weer op het verkeer voor hem. Hij was klaarblijkelijk verward. Tom was duidelijk niet in goeden doen en dat leek hem te verontrusten. Zijn handen frommelden nerveus aan de lege verpakking van het broodje dat hij op kantoor nog even snel naar binnen had gewerkt. Dat hij zich ongemakkelijk leek te voelen, was logisch: elke vriendschap zou ongemakkelijk geworden zijn, als de ene in het geheim een relatie had met de vrouw van de ander. En het was duidelijk dat Tom’s desolate uiterlijk bijdroeg aan de verwarring bij Rob.

“Je ziet er echt slecht uit”, begon Rob weer, “Gaat het wel? Is het niet teveel voor je vanavond, dat concert?”

“Maak je je daar maar niet druk over”, zei Tom. Een moment later leek hij zich te herpakken en glimlachte hij flauw, terwijl hij Rob even aankeek, “Nee, het was gewoon een drukke tijd op het werk, je kent het wel. Deadlines, stress, toestanden, weinig slaap. Het is juist goed voor me om er even uit te gaan, een verzetje kan ik wel gebruiken.”

Rob knikte, schijnbaar enigszins gerustgesteld door Tom’s woorden, zakte iets terug in de zitting. Er viel een stilte in die door geen van beide werd doorbroken tot ze het oprit opdraaiden van Tom’s huis.

"Is Céline thuis", vroeg Rob opeens. Het was onduidelijk of hij wilde dat ze dat was. Wilde hij haar graag zien, of juist niet, in de aanwezigheid van haar echtgenoot?

"Oh ja, die is thuis", zei Tom bijna grommend.

Ze stapten uit en liepen achterom. De keukendeur was niet op slot en ze stapten het schemerige huis binnen.

"Gek dat er nergens een licht brandt", zei Rob, duidelijk nog steeds niet op zijn gemak.

"Ik zal eens kijken waar ze is", bromde Tom en hij liet Rob achter in de keuken. Rob bleef even doelloos staan, en draalde toen naar de al even schemerige woonkamer. Hij deed het licht aan en zijn aandacht werd getrokken door de scherven van een glas, dat stuk was gevallen op de vloer. De wijn uit het glas had inmiddels een groot deel van het witte vloerkleed doorweekt, blijkbaar zonder dat iemand de moeite had de boel op te ruimen.

"Rob", hoorde hij een stem en toen nog eens: "Rob, kom eens!"

Rob schudde met zijn hoofd alsof hij de invloed van een betovering van zich af moest schudden en riep toen: "Ja?"

"Kom eens", klonk Tom's stem weer.

Met voorzichtige stappen liep Rob in de richting van de stem. Hij was in de hal aangekomen toen opnieuw Tom's stem klonk. Rob keek naar de geopende deur onder de trap en riep:

"Tom, zit je in de kelder?"

"Ja, kom, je moet dit zien!"

Rob bleef duidelijk even in tweestrijd stijf stil staan in de hal. Ten slotte zette hij zichzelf in beweging en daalde de trap af naar beneden. Het was niet dat hij de kelder niet kende, hij was er eerder geweest. Het was een verbazingwekkend grote ruimte, waar Tom zijn werkbank en al zijn klusspullen had staan. Ook stond er een oude voetbaltafel waar ze nog wel eens op speelden.

Toen hij de laatste trede had bereikt, werd hij even verblindt door het kale fel schijnende peertje dat aan het lage plafond hing. Hij hief zijn hield en toen hij Tom ontwaarde, zag hij dat die een pistool op hem gericht had. Geheel onwillekeurig slaakte Rob een kreet van schrik.

"Zo, eindelijk zijn we weer samen", gromde Tom tussen zijn op elkaar geklemde kaken door. Zijn ogen schoten vuur.

Rob leek verward door deze uitspraak, tot Tom langzaam een hand hief en naar een hoek van de ruimte wees, "Ja, de andere hoofdrolspeler in dit drama is hier natuurlijk ook. We zijn er allemaal: Tom, Rob, Céline!"

"Céline", bracht Rob uit in één adem. Met een ruk keek hij naar de plaats waar Tom naar wees. En daar zat ze, op een stoel tegen de muur, haar armen over elkaar, alsof ze in haar eentje de jury vormde in een rechtbank die Rob zou veroordelen voor zijn misdaden. Ze had een rood overhemd aan. Ten minste, zo leek het, in de slecht verlichte ruimte. Pas na enige tijd kon je de drie gaten in de stof zien. En pas na enige tijd viel het op dat de mouwen van haar bloes níet rood waren.

Opnieuw kon Rob alleen maar een kreet uitbrengen van schrik, maar nu klonk het nog gepijnigder en nog wanhopiger. Hij had niet door dat Tom opeens naderbij was gekomen. Toen hij een zoevend geluid hoorde was het al te laat.

➔ Nacht

Anco en de Ruimers 2

Toen de rust van de nacht werd verbroken door een aanzwellend lawaai, wist Anco dat het ergste nog niet achter de rug was. Hij stond, slechts verlicht door het zwakke licht van de verre zon Ubis (de "maan" in deze wereld) hijgend voor de ondersteboven geworpen kar, die hem en de jongen de afgelopen dagen had vervoerd. Ervoor lagen twee dode tuiheens op het karrenspoor. Het leek bijna of iemand de beesten op onbeholpen wijze had willen slachten, zo zwaar toegetakeld waren de lijven. Het paarsrode bloed vloeide rijkelijk weg in een ondiepe greppel.

"Ik hoor ze weer", klonk de angstige piepstem van Kenji, die zich had verborgen onder de wagen. Hij doelde op het steeds duidelijker hoorbare gerammel.

"Blijf waar je bent!", zei Anco op een barsere toon dan hij bedoeld had. Hij keek speurend om zich heen. De bomen rondom hem versperden veel van het schaarse licht. Waren ze maar in open gebied, dacht hij verbeterd. Maar ze waren zo stom geweest te verdwalen in het woud en er tenslotte ook nog eens hun kamp voor de nacht op te slaan. Wat een vergissing! Het was al een wonder dat ze de eerste aanval van de voybani hadden overleefd. Hij was tijdig wakker geworden en had zich hen met moeite van het lijf kunnen houden. En nu hadden ze zich verzameld voor een tweede aanval; zo te horen in grotere aantallen. Terwijl het gestamp en gerammel steeds luider werd, vervloekte hij het woud dat hem alle zicht op hen ontnam. Woedend hief hij het zwaard en draaide voortdurend om zijn as, voorbereid op alles.

De aanval kwam toch nog onverwacht. Twee voybani kwamen plotseling uit de struiken achter hem te voorschijn. Anco wist hen met snelle zwaaien van zijn kromzwaarden op afstand te houden en de twee wezens sisten woedend tussen hun helmen door.

De voybani waren kleine wezens, kleiner nog dan Kenji. Met hun korte pootjes en breed uitstaande platte voeten, die op zwemvliezen leken, hun lange tot op de grond hangende armen en disproportioneel grote hoofden, waren ze nogal potsierlijk. Zeker aangezien ze allemaal waren uitgerust met grote, nèt niet bij elkaar passende metalen pantserdelen, die overduidelijk niet voor hen waren gemaakt. Ze zagen er uit als spelende kinderen die zich hadden verkleed met het harnas van hun vaders.

Maar Anco wist inmiddels dat hij de voybani niet moest onderschatten. De wezens hadden een enorme kracht, waren razendsnel en konden met hun vliesachtige klauwen genadeloos

uithalen. Hij haalde nog eens naar hen uit met één van de twee zwaarden. Beide voybani sprongen schijnbaar zonder moeite naar achteren, onderwijl venijnig grommend.

In zijn ooghoeken zag Anco iets bewegen en gealarmeerd draaide hij zich om. Te laat: een derde voybani had zich op zijn rug geworpen en probeerde hem te wurgen. Zijn gemene klauwen trokken lange scheuren in zijn tuniek. Anco tolde rond en viel hard achterwaarts op de grond. Het harde harnas van de krijsende voybani brak nauwelijks zijn val, maar zijn versufte belager liet zijn greep in ieder geval verslappen. Anco wist op tijd overeind te komen om te zien hoe één van de andere voybani hem aanvloog. Op zijn knieën haalde hij uit met een kromzwaard en deze keer was ontsnappen niet meer mogelijk. Eén zwaard raakte vol het harnas, maar het andere vond een opening en zonk diep weg in het weke vlees van het wezen. Het gilde van pijn en bleef stuiptrekkend op de grond liggen. Anco hees zich overeind, om te zien hoe nog vijf voybani het open bospad op waren gekomen. Drie bewogen zich zijn richting uit, hun lange armen gespreid. De andere twee kropen onder de omgeslagen kar.

Kenji, nee!, dacht Anco en hij sprong woedend toe op zijn belagers. In een machtige zwaai met een kromzwaard wist hij één voybani neer te halen. Een andere haalde echter uit met zijn klauw naar zijn onbeschermd flank. De maliënkolder onder zijn tuniek werd opengehaald en Anco voelde de klauwen in zijn vlees snijden. Verbeten gaf hij het wezen een stoot met zijn elleboog op zijn veel te grote helm. Het ging neer, maar Anco's rechterarm was door de klap geheel verdoofd. De pijn verbijtend zwaaide hij met het kromzwaard in zijn linkerhand rond om de aanvallende voybani op afstand te houden. Tot zijn wanhoop merkte hij dat hij steeds verder werd ingesloten.

"Vervloekt jullie allemaal!", schreeuwde hij. Onwillekeurig moest hij denken aan een eerdere reis van hem met Yuri, waarin ze ook waren aangevallen door voybani. Ze hadden later gehoord dat deze wezens van de nacht, die hun weke lijven in harnassen hulden, voorbijgangers aanvielen om ze te beroven van hun bezittingen; vooral de glimmende dingen. Er waren geruchten dat de voybani een enorme schat hadden vergaard en die hadden verborgen ergens in de grotten onder dit uitgestrekte woud. Niet alleen waardeloos metaal, glas, of gelakt hout, maar ook goud en zilver. Anco herinnerde zich dat Yuri nog vol bravoure had geroepen dat ze de schat moesten zoeken, nadat ze de wezens moeiteloos van zich af hadden geslagen. Hoe anders was het nu... Toen was hij na die strijd vrolijk uitgeplugd en thuis bij het avondeten aangeschoven. Nu was Yuri weg, misschien wel dood en was hij ingesloten door die afzichtelijke wezens...

"Anco", klonk een angstige gil. Tot zijn afgrijzen zag Anco hoe de twee andere voybani Kenji te pakken hadden weten te krijgen.

Anco voelde een ongerede woede in zich opkomen. Niet Kenji! Niet die enige metgezel die hij nog over had in deze wereld. Verblind door woede sprong hij naar voren. Hij beukte één voybani met de klink van zijn kromzwaard neer en drukte een ander weg met zijn nog steeds bijna gevoelloze rechterarm. Hij zette nog twee snelle stappen richting Kenji voor zijn benen

onder hem werden weggemaaid. Beide zwaarden vlogen uit zijn handen en hetzelfde moment lag hij languit in de modder, met twee voybani bovenop hem. Uit zijn ooghoeken zag hij hoe de voybani achter Kenji, die hem met één arm bij zijn middel omklemde, zijn andere klauw schrap zette. Zijn jonge vriend zou worden gekeeld als een speenvarken, begreep Anco in afgrijzen. Maar juist op dat moment schoten Kenji's armen vrij, schoten omhoog tot weerszijden tot de kop van het wezen en verspreidden een verzegend blauw vuur. Ogenblikkelijk zakte het wezen achter Kenji in elkaar, terwijl er zich dikke zwarte rook onder diens helm verspreidde. De jongen bleef staan, verbaasd naar zijn handen kijkend, alsof hij niet begreep wat hij gedaan had.

De tweede voybani gromde woedend bij de aanblik van zijn verzengde kompaan en sprong toe op Kenji. Deze draaide zich om en bijna achteloos liet hij een nieuwe bol blauwvuur in zijn handen verschijnen. De bol schoot achter het harnas van de voybani en verbrandde het wezen van binnen. Een dampende rook en de geur van verbrand vlees verspreidden zich. Gillend van pijn ging het wezen neer.

De voybani op Anco's rug, die nog steeds hadden verzuimd hem definitief aan stukken te rijten, sprongen van hem af om het nieuwste gevaar te bezweren. Krijsend vlogen ze Kenji aan. De jongen liet de wezens enkele stappen dichterbij komen, maar leek niet langer bevangen door angst. Zijn handen brachten een nieuwe vuurbol voort, die vervormde tot een cirkel en zich als een lasso om de resterende vier voybani sloot. Het woud vulde zich met het intense gegil van de door het blauwvuur stervende wezens.

Een moment later nam de stilte weer bezit van het woud.

Moeizaam krabbelde Anco overeind en hij strompelde richting Kenji. De jongen had zijn hoofd laten zakken en snikte zachtjes. Zijn smalle schouders schokten. Anco nam hem in zijn armen en troostte hem.

"Wat was dat met die vuurbollen, jongen? Je leek Alpastron wel..."

De jongen wist niets uit te brengen.

Op de één of andere manier slaagden ze erin het woud nog diezelfde nacht te verlaten. Ze lieten de kar en alles erin achter, op één ding na: Anco sleepte het ingezwachtelde lichaam van Gort van Worl met zich mee op een baar. Onderweg praatten ze nauwelijks. De verschrikkingen waren te heftig geweest en ze waren te vermoeid.

Tenslotte bereikten ze uitgeput een rustige boerennederzetting. De vriendelijke mensen verzorgden hun wonden en zorgden voor een slaapplaats. Eindelijk konden ze rusten.

Het duurde nog drie dagen voor ze voldoende hersteld waren om hun reis te vervolgen. De dorpelingen hadden op eigen initiatief hun kar uit het woud teruggebracht. Iedereen sprak zijn verbazing er over uit dat zelfs de "glimmende dingen" –Anco's kromzwaarden onder ander- niet waren genomen door de voybani. Wat kon het zijn dat ze had weerhouden de kar te plunderen? Anco en Kenji zeiden niets.

Bij zijn afscheid dankte Anco de dorpelingen hartelijk en hij gaf hen zelfs een aanmerkelijk deel van zijn zilverlingen als tegenprestatie voor de goede zorgen en de nieuwe tuiheens die hij van hen had gekocht. En toen gingen ze eindelijk weer op weg.

Anco hoefde er niet eens zelf over beginnen. Ze waren nog maar een uur onderweg, rijdend door de eindeloze grazige, maar uitgestorven vlakten, toen Kenji zei: "Ik ben niet helemaal eerlijk tegen u geweest, sai."

"Wat bedoel je", zei Anco zacht, die teugels van de tuiheens liet vieren.

"Ik was geen bediende op Tuydor..."

Anco moest even nadenken voor hij besepte dat hij het kasteel van Alpastron bedoelde.

"Ik was een leerling van Alpastron zelf", vervolgde Kenji, "ik was zijn beoogde opvolger..."

Het was ongeveer wat Anco zelf ook al had vermoed, toen hij de laatste dagen de gebeurtenissen keer op keer had overdacht.

"Daarom wilde je natuurlijk weg", zei hij, "je was natuurlijk weinig geliefd onder de bedienden..."

Kenji glimlachte beschaamd.

"Waarom heb je die krachten niet eerder gebruikt? Het had ons een hoop ellende kunnen besparen". Bijna onbewust gleeed Anco's hand over de nog verse helende wonden op zijn lijf. Kenji keek hem verontschuldigend aan, "Ik wist niet eerder dat ik het kon. Het lukte pas voor het eerst..."

Anco knikte begrijpend. De jongen had in een levensbedreigende situatie moeten komen voor de sluimerende vermogens die hij bezat waren ontwaakt. Hij sloot zijn arm om zijn nek.

"Dank je, in ieder geval, voor het redden van mijn leven."

Kenji lachte dankbaar.

"Een tovenaarsleerling op mijn bok, wie had dat gedacht?". Ze barstten beide in lachen uit. Het was een bevrijdende lach, die alle ontberingen van de laatste tijd leek te doen verbleken. Toen ze uitgelachen waren bleef het lange tijd stil, hun beider blik op de einder gericht.

"Ik hoop wel dat je niet zo'n ongenietbare hork van een tovenaar wordt als Alpastron", zei Anco tenslotte plagerig, terwijl hij Kenji in een armklem nam en met zijn vuist hard over diens hoofd wreef.

Kenji keek hem grijnzend aan, "Nee, ik word erger."

Worl was de hoofdstad van het khanaat ChonPek. Toen ze een week later de stad binnen reden, voelde Anco zich opgelucht. Eindelijk kon hij zijn belofte nakomen en Gort begraven. Worl was op het eerste oog een weinig herbergzame stad: overal liepen ruige en zwaar bewapende types rond, waartussen zelfs Gort niet bijzonder zijn opgevallen. Het straatbeeld werd niet alleen bevolkt door de Worli zelf, maar ook door de minstens even lomp ogende

Zortiërs, een volk dat Anco deed denken aan Shrek -maar dan zonder die voelsprietten en veel minder aardig- en de nog veel buitenissiger Kggrehh, vierpotige veelkleurige wezens. Anco vroeg verschillende voorbijgangers naar de familie van Gort, maar kreeg eerst alleen maar norse afwijzingen, tot eindelijk iemand hem de weg wilde wijzen.

Gort's familie bleek van betrekkelijk lage komaf. Toen Anco het slechte nieuws bracht bij de aanwezigen in het kleine donkere huis, rende een smalle donkere vrouw langs hem de deur uit om bij het ingezwachtelde lijk neer te vallen en in erbarmelijk gehuil uit te barsten. Zij bleek de verloofde van Gort te zijn.

Anco verwonderde zich erover dat hij nog nooit van haar had gehoord, tot hij bedacht dat hij Gort alleen als avatar van Yuri had gekend. Toch verbaasde het hem dat Gort dus ook een eigen leven bleek te hebben. Met een schok bedacht Anco zich dat dit dan waarschijnlijk ook voor Selinor gold. Wie was Selinor geweest voordat die door hem was ingenomen? Waar had hij zijn liefje achtergelaten? Het verwarde hem.

Een dag later begroeven ze Gort en nog een dag later verlieten Anco en Kenji Worl alweer. Ze waren blij dat ze de naargeestige stad konden verlaten. Bovendien was Gort's familie weinig hartelijk gebleken; blijkbaar was het Anco kwalijk genomen dat hij was gestorven. En Anco had hen daar niet helemaal ongelijk in kunnen geven.

Zittend op de bok had Anco weer dat rare gevoel van onwerkelijkheid, dat hij het eerste had ervaren op weg naar Alpastron met Yuri. Het had hem sindsdien niet meer verlaten.

Alhoewel hij het niet helemaal kon duiden, leek het wel alsof deze wereld ... langzaam inéenschrompelde.

Anco probeerde zijn zinnen maar te verzetten, "Wat nu?", vroeg hij, terwijl hij de tuiheen aanspoorde, "Waarheen, Kenji?" Ze hadden Worl nu wel in westelijke richting verlaten, maar eigenlijk hadden ze nooit bedacht wat hun reisdoel was. Anco bedacht dat dat nog niet eens het ergste was; dat was dat hij nog steeds geen stap dichterbij een antwoord op alle vragen die hem nog steeds kwelden.

"Ik ga waar u gaat, sai", zei Kenji, "waar dat dan ook mag zijn..."

Die avond stopten ze bij een herberg ergens langs de weg. Anco at in stilte en voelde zich gedeprimeerd. Hij miste thuis; zijn ouders, broer en zijn vrienden en hij ging gebukt onder de uitzichtloosheid van zijn situatie.

Afwezig gleed zijn blik gleed over de gasten -een bont gezelschap van mensen en anderssoortigen- tot zijn blik opeens viel op Bomand, de befaamde Krijger uit het Oosten, die hun tafeltje voorbij liep. Of beter gezegd, het avatar van Kevin, een jongen die hij kende van vele LAN-feestjes.

Anco sprong op en klampte hem aan, opeens ademloos door de opwindning. Eindelijk een lotgenoot!

"Kevin, Kevin, wat is er toch gebeurd?"

De Krijger uit het Oosten, berucht in vele khanaten, draaide zijn massieve hoofd opzij en keek Anco met priemende ogen aan.

"Wat is er in jou gevaren, Selinor van Feluda? Waanzin? Heeft die heks Sytara je dan toch betoverd?"

"Ik ben het, Kevin", ging Anco wanhopig door, "Anco van Kaam, van die LAN-feestjes. Ben jij ook gevangen in deze wereld?"

"Niemand heeft ooit Bomand gevangen, worm!", barstte de krijger uit, "En laat me nu los, idioot!" Anco werd op de vloer geworpen en Bomand vervolgde boos zijn weg.

Kenji hielp Anco's overeind en keek hem bezorgd aan alsof hij, net als Bomand, vreesde voor zijn mentale gezondheid. Moeizaam ging Anco weer zitten. Het liefst had hij zich voor alles en iedereen verborgen achter zijn grote kroes bier. Hij voelde zich stukgeslagen en leeg. Hij zat gevangen in een wereld waarin niemand hem kende, waarin niemand deelgenoot was van zijn lot. Hij was alleen, helemaal alleen.

Toen hij opkeek, zag hij dat Kenji hem met een mengsel van angst en bezorgdheid aanstaarde. Oké, bedacht Anco zich, misschien was hij toch niet helemaal alleen...

"Het gaat alweer", zei hij moeizaam en wist zelfs een glimlach te forceren.

Een dag zaten ze weer naast elkaar op de kar. Ze reden nog steeds westwaarts en nog steeds had Anco geen idee van waar ze naar toe reden. Maar er had zich wel een gedachte in zijn hoofd genesteld, waarover hij zeker was. Hij schraapte zijn keel.

"Ik ben niet helemaal eerlijk tegenover je geweest", begon Anco moeilijk. De ironie van het feit dat Kenji dit eerder ook al zo had gezegd, ontging hem. Kenji naast hem glimlachte, "Dat u Selinor van Feluda niet bent? Dat weet ik toch? Ik noem u toch al wekenlang Anco."

Anco glimlachte, "En je spreekt me nog steeds aan met u en sai, terwijl je weet dat ik dat niet wil!" Hij schudde zijn hoofd, "Maar dat is niet wat ik bedoelde. Ik kom niet van deze wereld... Ik zit hier vast..."

Kenji keek hem verbaasd aan en dat was het startsein voor Anco om hem alles te vertellen. Over zijn voorgaande leven, de sim, de verbinding die was verbroken, Yuri. Over waarom hij Bomand had aangesproken.

Toen Anco klaar was met zijn verhaal, bleef het lange tijd stil. Tenslotte zei Kenji bedachtzaam: "Ik heb de laatste weken een droom die steeds terug komt."

Anco keek verbaasd opzij; deze reactie had hij niet verwacht, "Wat is het?"

"Een droom waarin een magiër voorkomt die ik één keer heb gezien op Tuydor. Alamiël."

Anco liet de woorden langzaam tot hem doordringen. Wat had dit te maken met wat dan ook?

"Hij roept steeds naar me: 'De gevangene in het weefsel van tijd en ruimte, de dolende'. Die moest ik naar hem toe brengen."

Anco was met stomheid geslagen. Was dit dan wat hij zocht? Eindelijk iemand die hem antwoorden kon verschaffen? "Waarom heb je dit niet eerder gezegd?"

Kenji keek hem verontschuldigend aan, "Ik ben bang van hem, sai... En ik snapte nog niet dat hij u -eh- jou bedoelt..."

Anco zag dat hij het zich echt aantrok en klopte hem op de schouder, "Maakt niet uit, knul. Maar nu hebben we eindelijk een reisdoel. Weet jij de weg?"

Kenji knikte, "We rijden eigenlijk al sinds Worl de goede kant op. Het is niet ver meer. Nog een dag."

Anco keek hem dankbaar aan.

Ze stonden aan de oever van het meer aan de voet van de berg die hoog voor hen oprees. Typisch een fantasy-setting, vond Anco. Een potsierlijke kegelvormige berg in een verder vlakke omgeving. Zo kunstmatig! Er zat zelfs een keurige kring sneeuw op de perfect ronde top. Hij had er smalend om kunnen lachen. Vroeger...

"En nu?"

"Nu duiken we", zei Kenji, "de ingang is via een onderaardse grot."

Ze deden de zwaarste kledingsstukken uit, maar hielden de rest aan. Geen van beide had geen zin om halfnaakt voor de gevreesde Alamiël te verschijnen.

Eenmaal onder water zag Anco de onderaardse ingang, een grot zo'n twee meter onder de waterspiegel. Ze zwommen er naar toe, tot ze zagen dat er tralies zaten voor de ingang. Anco pakte de spijlen vast, maar er was weinig beweging in te krijgen. Onverrichterzake gingen ze weer naar de oppervlakte.

"Dacht ik al", hijgde Kenji, "beveiligd!"

"Waarom?", zei Anco nijdig, "Hij heeft ons toch uitgenodigd?"

"Misschien niet hij, maar iemand anders...", zei Kenji.

Anco wilde vragen wat hij bedoelde, toen de jongen alweer onderdook. Anco volgde hem. Voor de ingang van de grot stak Kenji zijn armen gestrekt naar voren, met de palmen vlak, alsof hij tegen een muur duwde. Zijn ogen hield hij ingespannen dicht. Anco vroeg zich net af waar zijn jonge vriend mee bezig was, toen opeens de tralies terugweken in de rotsen. Natuurlijk, dacht Anco, de tovenaarsleerling! Hij zwom meteen de grot in en hij zag dat Kenji hem volgde.

Net toen Anco dacht dat hij zijn adem niet langer kon vasthouden, zag hij licht boven zijn hoofd. Hetzelfde moment voelde hij vaste grond onder zijn voeten. Het einde van de grot! Hij schoot omhoog en haalde hijgend adem. Een moment later dook Kenji naast hem op. Moeizaam strompelde Anco de oever op. Ze bevonden zich in een enorme onderaardse ruimte, een natuurlijke kathedraal met hoge gebogen gewelven en stalagmieten als pilaren. Anco wilde juist zijn bewondering uitspreken tegen Kenji over de plek, toen een zwaar weergalmende stem klonk:

"Wat geeft jullie het recht om het heiligdom van Alamiël te betreden, de hoogste der Magiërs?" Pas toen zag Anco hem, een lange magere man, geheel gekleed in zwart en met

een lange grijzende sikbaard. Heel verdienstelijk, dacht Anco cynisch, alleen de puntmuts met sterrenmotief ontbreekt nog.

“Geen indringer verlaat dit oord ooit meer!”, barstte Alamiël los.

Anco voelde zich boos worden, “Maar u heeft ons hier geroepen, Alamiël, in de dromen van deze jongen.” Anco wees naar Kenji naast hem.

De magiër deed een aantal stappen naar hen toe en bleef op tien meter afstand staan, turend naar Kenji alsof hij kippig was, “Dat onderkruipsel dat bij Alpastron in de leer was, nu zie ik het! Waarom zou ik iets met hem delen?”

“Iets over mij, de dolende in het weefsel van ruimte en ...”, begon Anco.

“Onzin!”, bulderde Alamiël, “Ik wens me geen seconde langer nog met jullie onwaardigen te onderhouden”, hij hief zijn handen als om een verschrikkelijk noodlot over hen af te roepen, “Sterf, onde...” Hij stokte halverwege in zijn zin en het leek alsof hij een toeval kreeg. Zijn hoofd maakte wilde bewegingen en hij zakte stuiptrekkend ineen op zijn knieën op de rotsvloer. Anco en Kenji bleven verstijfd staan.

Na enkele seconden hield het stuiptrekken op en richtte de magiër zich langzaam en beheerst op. Zijn gezicht was opeens heel anders, niet langer arrogant en vertoornd. Alamiël richtte zijn blik op Anco.

“Anco van Kaam”, zei hij zacht, “het is een grote eer je te ontmoeten. Je bent van grote waarde voor ons. We wilden je al heel lang spreken. En ik geloof dat je zelf ook wat onbeantwoorde vragen hebt.” Anco was te verbaasd om iets te zeggen. Eindelijk iemand die wist wie hij was en wat met hem was gebeurd! Enorme blijdschap maakte zich van hem meester.

Alamiël, of wie het ook was, glimlachte vriendelijk en wenkte hen, “Kom met me mee naar een comfortabeler plek, Anco. En jij ook, Kenji van Tuydor. We hebben veel te bepraten.” Anco en Kenji volgden hem ademloos.

➔ De stad

De ongenadige zon scheen fel en verzegend neer op de stad. Tenminste, op wat er nog van de stad over was. Ruïnes van gebouwen staken op tussen de geblakerde bodem als enkele rottende tanden in een rampzalig gebit. De rook die overal tussen de resten opsteeg deed vermoeden dat het nog niet lang geleden was dat de stad was bedolven onder meer bommen dan het aankon. Het stonk in de straten, een geur van rotting, brandend vlees, rook en verval.

De twee wezens die zich moeizaam door de met rotzooi bezaaide straten bewogen trokken hier zich niets van aan. Misschien konden ze het niet eens, aangezien ze wel eens geen reukorgaan konden hebben. Ze zagen er immers slechts vaag menselijk uit. Alleen de twee benen, de armen en het enkele hoofd van beide maakte een vergelijking enigzins mogelijk. Het grootste wezen heette Kisher en zag eruit alsof het geheel uit chroom was gegoten. Het vier meter lange lichaam had een licht glanzende gloed en bevatte veel scherpe punten. De glimmende kop bevatte drie ogen. Kisher had zes armen, aan beide zijdes drie, waarmee een viertal wapens werden vastgehouden. Al met al zag hij eruit als een zeer moderne ruimtesoldaat waarbij het panter en uniform waren ontworpen door een barokke kunstenaar. Het tweede wezen, met de naam Rhidax, was een stuk kleiner en had bijzonder gedrongen beentjes. Dit feit, gecombineerd met de twee lange armen, de bijna dierlijke kop en de massieve romp, deden hem denken aan een aap. Een van de twee armen hield een kort maar groot kaliber geweer vast.

[[Pown gelokaliseerd. Coördinaten volgen]] datastuurde Kisher.

Rhidax gromde vergenoegd bij het verwerken van de informatie, ze hadden al bijna een uur gezocht naar hun vijand. Rhidax sprong atletisch op de resten van een autobus en zocht de omgeving af. Tevergeefs, geen spoor... [[Doelwit niet gevonden]][[Pown niet op coördinaten]][[Lokatie incorrect]] datastuurde hij terug.

Dat had niet hoeven. Nog voor Kisher het bericht verwerkt had dook Pown achter hem op en hakte het een van zijn armen af. Kisher draaide zich vliegensvlug om maar in zijn draai werd zijn romp doorspietst. Noodsignalen ratelden in snel tempo langs Kisher's derde oog maar dit weerhield hem er niet van een schot af te vuren met een van de geweren. Pown werd naar achteren geblazen en het lange tentakel verdween uit Kisher's romp.

Kisher schatte Pown's schade in. Teleurgesteld zag hij dat er slechts twee van de twaalf tentakels van het vormeloze en doorschijnende lichaam waren geblazen. Dat was lang niet genoeg.

Kisher wilde juist in actie komen toen Rhidax van twintig meter afstand op Pown sprong. Hij wist twee schoten af te vuren voor Pown's tentakels de kop van Rhidax beetgrepen.

[[Verzoek om assistentie]][[Help]][[Alarmfase 1]]

Kisher registreerde het noodsignaal maar besloot te wachten. Misschien dat Rhidax Pown verder kon verzwakken. Dat gaf hem de tijd om de beschadigde verbindingen in zijn lichaam te herstellen.

[[Alarmfase 1]][[Help]][[Verzoek om assistentie]] datastuurde Rhidax opnieuw. De tentakels groeven steeds dieper in zijn nek maar toch slaagde hij erin nog twee schoten af te vuren. Eentje ervan raakte het gelei-achtige wezen vol. Pown sidderde maar gaf niet toe. De tentakels drongen steeds dieper in Rhidax' nek. Rhidax worstelde hevig, maar het was te laat. Met een zuigend geluid werd zijn kop afgerukt.

[[Verzoek om as...]][[Ala8*^%,%\$%...]][[...]] klonk een laatste signaal.

Kisher wist dat het moment daar was, Pown was uit zijn evenwicht. Hij sprong toe op zijn vijand en stootte de lange punten onder vier van zijn ellebogen in Pown's lichaam. Met zijn vijfde arm rukte hij twee tentakels van Pown's lijf.

Pown bewoog hevig onder Kisher maar slaagde er niet in vrij te komen. Drie tentakels sloegen rond Kisher's benen maar het was te laat. Kisher wrong de vier punten met sadistisch genoegen nog dieper in Pown's ingewanden. Hier was het wezen niet tegen bestand. De tentakels verslaptten en na een laatste wanhopige spasme gleed ook het lichaam weg op de grond.

Kisher boog zich over Pown's lichaam heen. Alle fysiologische analyses die langs zijn derde oog gleden gaven aan dat het wezen dood was. Kisher bewoog een hand naar zijn borst. Een soort slang kwam tevoorschijn die zich naar Pown's lichaam toe bewoog. Het leek vagelijk op een slurf. De slurf/slang drong door in Pown's lichaam en lichtte vervolgens op. Kisher zag vergenoegd dat zijn extractor bijzonder veel kracht uit Pown's lichaam haalde.

[[Verz;oeK o/m ass(iste\$ntie...]][[. *&# d! %[a]:aXdf,.]][[. Her-#plaats .? k'op]]

Kisher draaide zich perplex om. Zijn metgezel functioneerde nog. Snel analyseerde hij de vitale gegevens. Rhidax zou kunnen overleven. Maar alleen als hij hem zou laten meedelen in zijn krachten en hem de tijd zou geven te herstellen... en hij de kop weer op het lichaam zou zetten natuurlijk.

Kisher hoefde maar drie simulaties voor de directe toekomst te draaien om tot een besluit te komen. Hij liep op Rhidax toe en liet de extractor in Rhidax lijf glijden.

[[St:o@p]][[Ni%et do!-!..]][[STO!...]], sputterde deze nog. Maar even later stierf de verbinding weg. Kisher stond op. De kracht van Rhidax lichaam werkte oppeppend, bijna als een drug. Hopenlijk was het genoeg. Het zou nog moeilijk worden om de Cirion te bereiken, besefte Kisher en hij zette het op een lopen.

Tijdens de wandeling door de spookstad had Kisher tijd de schade in zijn romp te herstellen en de verbindigen naar de verloren zesde arm af te sluiten. Terwijl zijn twee ogen de omgeving afzochten op onregelmatigheden bekeek hij met zijn derde oog zijn score. Deze was gestegen tot boven de 10.000 puntengrens.

Kisher lachte inwendig. Hij was nu nog maar een kilometer van de Cirion af, beseftte hij en hij begon te rennen. Het asfalt onder zijn voeten brokkelde af onder zijn dreunende voeten. Het derde oog merkte iets merkwaardigs op en Kisher hield meteen in, op zijn hoede. Op hetzelfde moment sloeg tien meter voor hem een bom in. De kracht van de explosie sloeg hem vijftig meter achteruit. Met een dreun kwam hij neer op de weg. Maar al voor die tijd had Kisher de veroorzaker van deze explosie gelokaliseerd. Het was Slam, zag hij tot zijn verbijstering. Geen enkele simulatie had hem daarop voorbereid. Slam hoorde verslagen te zijn en in ieder geval niet zo dicht bij de Cirion te zijn.

Kisher rolde meteen na zijn val door terwijl hij vier schoten afvuurde richting het gebouw van waaruit Slam hem had belaagd. Kisher liep zijn mogelijkheden na. Slam was de enige andere 4c-type in de stad naast hem. Zijn kracht was even groot als die van hem. Linke soep dus. De vier schoten die Kisher gelost had leken afdoende, ze verwoestten de bovenste verdiepingen van het gebouw waar Slam zich had bevonden. Vergenoegd zag Kisher dat Slam tussen de brokstukken omlaag stortte. Snel rende hij erop toe en zag Slam op de grond liggen, bedolven onder het puin. Hij vuurde een nieuw salvo af maar Slam wist tot zijn verbazing weg te springen, het puin van zich afwerpend al was het van piepschuim. Kisher wilde opnieuw vuren maar zijn geweer weigerde opeens. Even was hij van zijn stuk. Hetzelfde moment stond Slam voor hem en sloeg het enig overgebleven wapen uit zijn klauw. Kisher haalde met zijn vijfde arm uit en verwoestte een van Slam's benen. Slam wankelde maar begroef een puntige klauw in Kisher's tweede oog. Kisher trok Slam naar zich toe en ramde een klauw in Slam's rug. Ze verloren het evenwicht en vielen tegen elkaar geklemd op de grond. Kisher wilde juist de nek van Slam bewerken toen een alarmerend bericht verscheen in zijn derde oog. Arcon was dichtbij en de krachtmeter schoot ver uit. Ook Slam was blijkbaar verstoord want hij verzuimde Kisher's derde oog te verwoesten. [[Arcon gevaarlijk. Stel voor gevecht te eindigen en te binden]], datastuurde hij.

Kisher was perplex door het snelle aanbod. Binding betekende dat meerdere entiteiten in één lichaam kwamen en de krachten bundelden. Hij hield er niet van alhoewel het bij Rhidax goed had gewerkt: hij had bestaan uit drie entiteiten en het heel lang uitgehouden voor een 2E-type. Hiernaast beseftte Kisher maar al te goed dat krachtenbinding de enige mogelijkheid was om Arcon te bevechten en zo dichtbij de Cirion was dat essentieel. Hij besloot dan ook: [[Positief. Gereed voor binding]].

Hij stuurde zijn vitale gegevens naar Slam. Na vergelijking werd besloten Slam als basislichaam te gebruiken. Wat volgde was een haastige uitwisseling van onderdelen. Slam's

romp bleef intact, maar kreeg de benen en vier van de armen van Kisher. Hierna stroomden de entiteiten samen in het nieuwe lichaam. Kisher's oude romp bleef ongebruikt liggen. [[Nieuwe naam gecombineerd 4C-type: Galtrow]] las Kisher/Slam in zijn derde oog. Hierna kondigden de datastromen de komst van Arcon aan. Galtrow sprong op en greep het overgebleven wapen. Hij was klaar om te strijden tegen Arcon om de Cirion. De wereld om hem heen explodeerde terwijl hij toesprong op zijn vijand...

"Goed gevochten vandaag, Geoff!", zei John. Hij sloeg zijn hand goedkeurend op diens schouder.

Geoff was net uit de Virtual Reality-cilinder gekomen en wiste het zweet van zijn voorhoofd.

"Beter dan jij hè John? Hoe voelde je je toen ik je krachten extraheerde?"

"Hoe zou jij je voelen. Verraden misschien?", pruilde John verongelijkt.

"Kom kom, het was eenvoudig een afweging van opties!" Geoff deed zijn overhemd aan en knoopte zijn das, "We praten onderweg wel verder John, straks zijn we laat op het werk."

"Wallstreet gaat wel door zonder ons hoor", bromde John, maar hij schoot wel snel zijn colbert aan en snelde achter Geoff aan richting de uitgang. Vanuit de donkere hal stapten ze de zomerdag in. De ongenadige zon scheen fel en verzevend neer op de stad.

➔ Het leven

Monologen van een onsterfelijke 3

Death is not an event in life: we do not live to experience death. If we take eternity to mean not infinite temporal duration but timelessness, then eternal life belongs to those who live in the present.

Ludwig Wittgenstein

Dus je bent toch weer gekomen; het verbaast me niet. Ik hoef natuurlijk niet meer te raden voor wat: je wilt nog meer van me horen, over mij en mijn onsterfelijkheid. Ongelooflijk, je nieuwsgierigheid is onbegrensd. Zie je daar eens zitten met die fonkelende oogjes en die houding alsof je niet meer kan wachten dat ik weer ga losbarsten.

Nou laat ik dit zeggen, ik vind dat ik wel genoeg gepraat heb. Gisteren heb ik nog een nogal pijnlijk verhaal aan je opgebiecht, wat ik achteraf liever aan mezelf had gehouden. En nu wil je nog weer meer. Waar houdt het op? Ach, wat een domme vraag als onsterfelijke, het houdt vanzelfsprekend nooit op.

Maar... maar, wauwel je. Maar ik heb vannacht alles nog eens overdacht en zit nog met één ding dat ik nog aan je wil vragen. Wat, in hemelsnaam, wat? Ik moet toegeven dat ik geïrriteerd tegen je snauw.

Je hebt verteld dat je kinderen hebt gekregen, dat je al die eeuwen nageslacht hebt voortgebracht, is dat echt zo?

Ik moet toegeven dat ik moet glimlachen. Dat heb je dan inderdaad goed onthouden van gisteren. Misschien heb je wel echt geluisterd en echt iets opgestoken. Vooruit dan, misschien ben je vandaag toch niet voor niets gekomen. Maar dat wil niet zeggen dat ik niet nog steeds vind dat ik genoeg heb gesproken. Want van dat standpunt krijg je me niet af. Nee, het wordt de hoogste tijd dat ik anderen eens het woord laat doen. Jij bijvoorbeeld.

Je kijkt verbaasd en die verbazing wordt alleen maar groter als ik een boek van de tafel pak en in je handen druk. "Het leven van Michel Hovius, een autobiografie", staat er op de kaft. Je draait het boek om en bekijkt de achterklap. "Een intieme inkijk in het leven van de baanbrekende sociale wetenschapper die de kijk van de wereld op armoede-vraagstukken ingrijpend veranderd heeft", dat is de eerste zin die daar staat. Ik vraag je om het boek open te slaan, eens door te bladeren naar pagina 34 en te beginnen met voor te lezen.

Hoofdstuk 3, Mijn beschermengel, begin je en ik mompel zachtjes de woorden mee, die ik inmiddels zo goed ken:

Ik weet nog goed wanneer hij voor het eerst bij me kwam, de man die ik later mijn beschermengel zou noemen. Het was op een lome zondagnamiddag, ergens in de laatste dagen van mijn zevende zomer. Ik speelde wat met mijn speelgoedautootjes achter in de tuin. Mijn ouders waren even een stukje gaan wandelen en hadden me op het hart gedrukt te blijven waar ik was en niets geks te doen.

En toen stond hij opeens voor me. Nee, geen wit-stralende verschijning met vleugeltjes, zoals ik zo vaak heb gehoord, maar gewoon een man van vlees en bloed. Hij leek begin dertig en droeg de witte bloes met ruches waarin hij altijd voor me zou verschijnen.

"Hallo, jongen", zei hij zacht, terwijl hij op zijn knieën hurkte. Hoe gek het ook klinkt, ik was geen moment bang voor hem. Sterker nog, ik denk dat ik glimlachte toen ik me naar hem toedraaide en verlegen de groet beantwoordde.

"Hoe heet je?", vroeg mijn beschermengel.

Ik noemde mijn naam en hij knikte, alsof hij dat eigenlijk al wist. Hij pakte me lichtjes bij de arm en zei: "Luister, Michel, het spijt me dat ik er niet altijd voor je heb kunnen zijn... Dat dit allemaal zo heeft moeten gaan..."

Wat kon ik daarop antwoorden? Ik wist niet waar hij het over had natuurlijk...

"Ik wil er altijd voor je zijn, Michel", ging hij door, terwijl hij mij aankeek, "je zult nooit alleen zijn. Je hele leven niet..."

Ik knikte dapper. Natuurlijk raakte het me wat hij zei, als kind van een onbekende vader en een moeder die me op peuterleeftijd ontvallen was. Ik wist heel goed hoe het voelde om alleen te zijn; nog steeds voelde ik me niet helemaal op mijn plaats bij mijn pleegouders. Mijn beschermengel streek door mijn haren. In een opwelling kroop ik tegen hem aan en hij sloeg zijn arm om me heen. Het voelde alsof het altijd al zo had moeten zijn.

Ik vergat het voorval weer, zoals alle kleine kinderen snel over dat soort dingen heen stappen. Maar in de jaren die volgden dook hij nog een paar keer op, soms maar heel kort. Elke keer voelde het heel vertrouwd en nooit dacht ik er eigenlijk over na tot ik tien jaar was. Hij kwam opeens naast me lopen op weg van school naar huis.

"Nu weet ik eindelijk wie je bent", zei ik, blij om hem te zien.

"Oh ja?", zei hij met een geamuseerde glimlach.

"Ja, jij bent mijn beschermengel!" Het was geen grap. Ik meende het echt en om de één of andere manier vond ik het de normaalste zaak van de wereld.

Hij lachte en streek me door de haren, "Wat ben je weer gegroeid!" Om erop te laten volgen; "Ach, moet je mij horen, ik lijk wel één van die vreselijke tantes van je."

Ik grijnsde om de opmerking.

"Hoe staat het leven?"

Hij had het monter gevraagd, maar het bracht mij opeens weer terug bij mijn eigen zorgen. Hij merkte het meteen en vroeg: "Wat scheelt er?"

Ik probeerde het nonchalant weg te wuiven, "Ach, dat stomme toneelstuk op school vrijdag. Ik moet de Ijzeren Man spelen."

Hij moet geen idee hebben gehad wat ik bedoelde, maar toch knikte hij begrijpend, "Zenuwen?"

Ik wilde me sterk voordoen, maar toen ik hem aankeek besepte ik dat dat geen zin had. Ik knikte zwakjes.

"De tovenaars van Oz dus", peinsde hij. Het verbaasde me niet dat hij dat wist. Engelen wisten toch alles van je?

"Ik ben ... bang dat ik afa", zei ik moeilijk.

Hij keek me aan, en glimlachte tenslotte, "Ben je het met me eens dat het niet mis kan gaan als je beschermengel er is?"

Ik knikte driftig. Daar was ik inderdaad van overtuigd.

"Maak je dan maar geen zorgen?", lachte hij. Zijn lach maakte dat mijn zorgen van me af gleden.

"Ach kijk nou, we zijn al bij je huis. Ik moet weer gaan." Hij zette een kus op mijn haren en stak de straat over.

"Vrijdag?", riep ik hem na.

Hij maakte een teken met zijn hand.

Die vrijdag bewees hij dat hij mijn beschermengel was. Toen ik nerveus voor aanvang van het toneelstuk de zaal inkeek, volgepakt met ouders en andere kinderen, zag ik hem meteen staan, in het gangpad. Hij wuifde naar me en glimlachte breed. Ik speelde die avond de sterren van de hemel.

Je legt het boek voor je op tafel en kijkt me met vragende ogen aan. Waarom moet ik dit lezen? Ik zucht, blijkbaar ben je toch niet zo snel van begrip. Sla eens een stuk over, zeg ik, en begin eens met hoofdstuk 6 op pagina 67. Je mompelt iets onhoorbaars, alsof je het met me oneens bent en overweegt te protesteren. Maar uiteindelijk blader je door en begin je te lezen.

Laat in de nacht zette ik me neer op een bankje in het verlaten park. Ik ging liggen en omdat ik uitgeput was sliep ik vrijwel meteen in, ondanks de koude wind die dwars door mijn veel te dunne zomerjasje ging.

Toen ik een paar uur later verstijfd in een krampachtige foetushouding wakker werd, schrok ik op van de gestalte die op het eind van het bankje zat. Ik schoot overeind. Pas toen het zachte licht van de maan op zijn gezicht viel wist ik wie hij was. Mijn beschermengel.

Ondanks dat ik hem maar een handvol keren eerder had ontmoet, de laatste keer bij mijn twaalfde verjaardag, voelde het alsof ik hem gisteren nog had gezien. Net als alle eerdere

keren had hij een witte blouse aan. Hij leek opnieuw geen seconde ouder geworden, maar dat verbaasde me geen moment meer. Engelen blijven toch eeuwig jong?

"Dag, Michel", glimlachte hij, "je weet niet hoeveel tijd het me heeft gekost je te vinden".

"W-waarom ben je hier", haperde ik.

Hij glimlachte en keek om zich heen, "De omgeving waar je je in bevindt zegt toch genoeg?"

Ik slikte en zei moeilijk; "Maar ik moest weg. Die kostschool... al die regels! En ik miste mijn oude vrienden. En mijn ouders..." Ik viel stil. Mijn beweegredenen om weg te lopen leken opeens zo ... nietig.

"Je ouders?", informeerde hij me opgetrokken wenkbrauwen.

"Mijn pléégouders", zei ik fel, "wie denken ze wel dat ze zijn dat ze me zo kunnen commanderen?"

Hij zuchtte, alsof hij teleurgesteld in me was. Mijn ouders en leraren hadden zo vaak hetzelfde gedaan, maar nu merkte ik dat ik het me voor het eerst aantrok.

"Heb ik de vorige keer niet gezegd dat ik er zou zijn als je hulp nodig had?", vroeg mijn beschermengel.

Ik knikte.

"Nu heb je hulp nodig, Michel", zei hij, "Waarom schop je tegen iedereen aan? Je oude vrienden, ach... zouden die jónu echt missen? En je ouders hebben je met de beste bedoelingen naar die school gebracht. Waarom stel je je er niet tenminste open voor?"

Ik probeerde iets te zeggen, maar kon de goede woorden niet vinden. Mijn beschermengel schoof dichterbij en legde zijn hand op mijn arm, "Het is een leuke school, Michel, probeer het tenminste. Ik weet het, je voelt je stuurloos, als een losgeslagen boei, maar je zoekt naar iets wat er niet is. Probeer het dichtbij te vinden. Je ouders zijn misschien niet je echte ouders, maar wel degenen die er het beste bij in de buurt komen. Dat moet je accepteren." Zoiets zei hij tegen me, alhoewel het hoogstwaarschijnlijk niet zijn exacte woorden waren. Maar in ieder geval waren het precies de woorden die ik nodig had. Ik voelde dat hij gelijk had. Dat niet de omgeving het probleem was, maar dat mijn negatieve houding dat was. Opeens viel alles op zijn plaats. Ik viel in zijn armen en voelde tranen in mijn ogen branden.

"Je leven is kort, probeer er eens van te genieten", fluisterde hij in mijn oren.

Ik weet niet hoe lang we daar hebben gezeten op dat bankje in het park, maar tenslotte stond hij op en nam hij afscheid van me. "Tot ziens", waren zijn woorden en ik geloofde ze meteen. Tenslotte was hij mijn beschermengel.

Nadat hij uit het zicht verdwenen was stond ik zelf op. Misschien kon ik de kostschool wel weer binnensluipen zonder dat iemand gemerkt had dat ik weg was geweest.

Je begrijpt het nu, zie ik aan die grote ogen van je die me aanstaren. En je beseft waarom ik je dit heb laten voorlezen. Om je volgende vraag voor te zijn: ja, Michel Hovius was een kind van me. Zoals ik zoveel nageslacht heb voortgebracht. Zoveel kinderen die ik heb zien

opgroeien, volwassen worden en uiteindelijk sterven. Ja, ik ben vader van velen geweest, maar tegelijkertijd ook weer niet.

Hoe ik dat bedoel? Nou, ik heb in al die eeuwen nooit een kind zelf grootgebracht en opgevoed. Altijd moest ik weer verder gaan, voor het zou opvallen dat ik niet verouderde. Als een dief in de nacht, bijna als een ziekte, sloeg ik toe om daarna weer te verdwijnen. Maar misschien ben ik nu te hard over mezelf.

Frustreerde me dat? Ja natuurlijk. En daarom wilde ik het goedmaken: met één kind wilde ik alles herstellen. Bij Michel allemaal anders moeten zijn. Ik weet nog goed dat ik het nieuws las van het dodelijke ongeluk van Diane, zijn moeder, waar ik een paar jaar eerder een hartstochtelijke relatie mee had gehad. En hoe ik toen besloot dat ik Michel niet helemaal alleen kon laten...

Lees nog eens een stukje, vraag ik, opeens geëmotioneerd. Pagina 210 of 211, daar ergens. Laat alsjeblieft iemand anders even het woord doen.

De dagen direct na zijn tumultueuze begrafenis waren als een hel. Ik kon eenvoudigweg niet loskomen van de dood van Ivan, mijn beste vriend en mijn oude kostschool-maatje. Ik werd gek van verdriet en ik drukte iedereen van me weg die me wilde helpen, zelfs mijn vrouw. Ik moet toegeven dat ik haar zelfs uitschold en kan haar achteraf geen ongelijk geven dat ze naar haar moeder vluchtte en me alleen liet in het grote huis.

Ik zat daar op een avond alleen aan de keukentafel, me te bezatten met whiskey zoals mijn gewoonte begon te worden, toen er op de achterdeur werd geklopt. Welke ongenode vriend wilde me nu weer overstelpen met goed bedoelde hulp? Met grote tegenzin stond ik op en liep naar de deur. Ik was niet eens verbaasd toen ik hem daar zag staan: mijn beschermengel.

Natuurlijk liet ik hem binnen. Hij zag er nog precies zo uit zoals ik me herinnerde van twee jaar geleden, toen hij me had gefeliciteerd op mijn bruiloft.

"Dag Michel", zei hij. Hij hing zijn jasje aan een keukenstoel en ging zitten.

Ik moest zowaar glimlachen. Een cynisch lachje. Ergens had ik gehoopt dat Marlies thuis was geweest. Mijn vrouw was, naast Ivan, de enige die ik ooit had verteld over mijn beschermengel en hoe die me op beslissende momenten in mijn leven altijd tot steun was geweest.

Natuurlijk had ze me nooit geloofd, zelfs Ivan had me nooit echt geloofd. "Dat een man zoals jij, die zo stevig met beide benen in het leven staat, zo'n waanbeeld koestert, dat verbaast me", had ze een keer uitgeroepen. Een typische uitspraak voor een psychologe... Maar al die vakkennis van haar was niet zaligmakend, want anders had mijn waanbeeld nu niet hier tegenover me aan tafel gezeten en me gevraagd of hij een glaasje kon meedrinken.

"Ik kan je proberen te troosten, maar dat lijkt me zinloos", begon hij. Hij goot in één beweging zijn glaasje achterover. We zwegen en ik was daar niet rouwig om. We begrepen

elkaar zo al wel en zijn aanwezigheid op zich was genoeg steun voor me. Ik schonk de glazen nog eens bij.

"Hij is te vroeg gestorven", zei ik tenslotte zacht.

"Natuurlijk, dat is waar. Maar je moet accepteren dat we uiteindelijk allemaal sterven", zei hij.

Ik knikte langzaam.

"Daar gaat het ook helemaal niet om", ging hij door, "Het leven, daar gaat het om... De dood is niet relevant, ook voor Ivan niet."

Ik begreep dat hij gelijk had. Als er iemand was die niet rouwde om Ivan's dood was het Ivan zelf. De dood en het leven, het waren heel andere domeinen.

"Konden we maar eeuwig leven...", verzuchtte ik.

Er verscheen een raadselachtig glimlachje op zijn gezicht. Was dat een rare opmerking om te maken tegen een engel?

"Heb je onthouden wat ik je ooit eens heb gezegd over het leven?", vroeg hij. Ik probeerde te bedenken wat hij bedoelde. Hij had zoveel gezegd tegen me in al die jaren. Of nee, hij had nog niet eens zoveel tegen me gesproken, hij had zoveel betekenisvols gezegd!

"Probeer het leven op zijn volst te leven", beantwoorde hij zijn eigen vraag. Ik wist het weer. Het leven vieren, zo iets. Ik had geprobeerd te doen wat hij zei. Wat zeg ik: ik heb nooit een advies van hem in de wind geslagen.

"In het leven is geen plaats voor de dood. Daarom moet je léven, elke dag weer."

Ik knikte en wilde het glas alweer tegen mijn lippen zetten, tot ik besepte wat het met je deed: je verdoven, de werkelijkheid in nevelen hullen, het bestaan ontkennen, hoe hard dat ook soms kon zijn. Ik liet het glas onberoerd.

"Geloof me, je wilt niet eeuwig blijven leven", ging mijn beschermengel door en er klonk iets van smart in zijn stem. Hadden engelen ook gevoelens, een eigen leven, bedacht ik me verward.

"Bedenk", vertrouwde hij me toe, "dat je maar op één manier het eeuwige leven hebt; als je het leven leeft, elke dag weer, zonder toe te staan dat de dood daar een plaats in heeft. Want het èchte eeuwige leven is voorbehouden aan hen die in het heden leven."

Je houdt op met lezen en kijkt me vragend aan. Waarom moet ik dit voorlezen? Dat lijkt me nogal duidelijk, niet? Jij wilde toch meer weten over mijn nageslacht? Jij zat toch zoëven nog vol met vragen? Ik zeg het bijna op verwijtende toon.

Je vraagt waarom ik nooit hebt opgebiecht tegen Michel wie ik werkelijk was en dat ik onsterfelijk was. Heeft hij ooit je naam geweten? Ach, moet ik echt antwoord geven op die vragen? Het lijkt me zo duidelijk. Nee, hij heeft nooit mijn naam geweten, maar hij heeft het me ook nooit gevraagd. Hoe onzinnig zou het zijn, om je beschermengel naar zijn naam te vragen, nietwaar?

Is hij dan nooit op het idee gekomen dat jij zijn vader kon zijn? Ik moet licht glimlachen om de vraag. Inderdaad heeft hij die vraag ooit gesteld, natuurlijk. Ik heb Michel toen de vraag voorgelegd of hij wilde dat ik dat was. Of het niet veel... gemakkelijker was om aan mij te denken in termen van een beschermengel, omdat dan geen moeilijke vragen beantwoord hoefden te worden als: Waarom heeft hij me ooit verlaten toen ik nog een baby was? en: Waarom wordt hij eigenlijk nooit ouder? Dat was de laatste keer dat Michel het onderwerp ter sprake bracht.

Ik zie dat je nog steeds verward bent. Nadenkend draai je het boek rond in je handen, alsof je daar, op de kaft, antwoorden kunt vinden. Je zegt dat je in de war bent door het verhaal, dat je niet snapt wat ik ermee wil vertellen, wat ik wil dat je leert. Ik moet zeggen dat ik teleurgesteld ben, ik had toch wel wat meer van je verwacht. Heb ik het gisteren niet gehad over hoe ik de dood ervaar? Is het je inmiddels niet duidelijk dat ik het vandaag over het leven wil hebben? Je snapt nog niet helemaal waar ik naar toe wil.

Vooruit, laat ik je dan nog iets vertellen. Het laatste wat ik over Michel vertellen kan: zijn dood... Ik zie je verschikt opkijken. Ja, ook hij is me ontvallen inmiddels, verbaast het je echt? Heb ik je niet eerder verteld dat ik al mijn geliefden, al ruim 7 eeuwen lang, achter mekaar heb moeten zien wegvallen?

Natuurlijk was ik bij zijn begrafenis aanwezig. Ik had me geposteerd in één van de achterste banken van de kerk, zo anoniem mogelijk. Ergens ver weg zag ik nog een glimp van de kist waar hij in moest liggen, mijn meest dierbare zoon. De priester las op droeve toon een eulogie voor, maar ik liet het niet tot me doordringen, alsof het me niet aanging.

Ik voelde me tegelijk aanwezig maar toch ook niet. Ik deelde niet in de algemene droevige sfeer die in de kerk hing. Wat ik daar voelde, was niet het verdriet, dat als een grauwe deken over alle aanwezigen leek te liggen, maar bijna het tegenovergestelde. Ik liet de momenten die ik met Michel had gedeeld aan me voorbijgaan en overdacht zijn leven. De goede relatie die hij tot hun dood had gehouden met zijn pleegouders, zijn liefdevolle huwelijk met Marlies, zijn vele vrienden, zijn drie dochters, die inmiddels zelf ook kinderen hadden.

Ik keek om me heen in de kerk. De banken zaten overvol met vrienden, familie, collega's. Zoveel mensen die wat met Michel hadden gedeeld en van hem hadden gehouden. Elkaars leven hadden ingekleurd. Ik bedacht me opeens hoe fout het eigenlijk was dat iedereen hier bij elkaar in dit trieste kerkgebouw zat. Dit had een viering van het leven moeten zijn. Een feest, waarbij iedereen samenkwam om zijn ervaringen, herinneringen en gevoelens over Michel met elkaar te delen. Om elkaar te vertellen over de grappige anekdotes en waardevolle momenten. Over al het moois dat was gebeurd. Want had Michel geen prachtig leven gehad? Had hij er niet alles uitgehaald? Hij was als oude man gestorven, vredig in zijn slaap, klaar met zijn leven.

Ik dacht terug aan een mijn laatste bezoek aan hem, nog geen twee maanden geleden. Ik vond hem in de kleine kamer waar hij sliep sinds de dood van zijn vrouw en maakte hem wakker in zijn middagslaapje. Hij begroette me hartelijk, als waren we oude vrienden. Hij was gebrekkig, zoals alle tachtigjarigen, maar nog steeds gezond en scherp van geest. Tijdens mijn gesprek met hem merkte ik hoe intens tevreden hij was. Gezeten naast zijn bed had hij mijn handen in de zijne genomen en bedankte hij me voor mijn goede zorgen. En hierna nam hij afscheid van me. En zoals bij onze eerste ontmoeting hij mij had omhelst, was het nu andersom geweest, alsof ik degene was die steun nodig had. En ik besepte dat dat natuurlijk ook zo was, want ik wist dat ik binnenkort weer alleen zou zijn. Minutenlang bleven we zo zitten en uiteindelijk was het Michel die de omhelzing doorbrak...

Dat bedacht ik me allemaal daar gezeten achterin de kerk. En ik kwam tot de slotsom dat ik alleen maar opgetogen kon zijn over de les die Michel me had geleerd: hoe mooi het leven kan zijn. Hoe rond en af. Zoals het zijne.

Toen ik later de familie condoleerde, vroeg zijn jongste dochter me wie ik was. U lijkt op hem, bent u verre familie? "Ik ben zijn beschermengel", had ik willen zeggen. Maar natuurlijk zweeg ik, zoals ik altijd had gedaan. En in mijn zwijgen voelde ik me meer alleen dan ik me ooit had gevoeld...

Je verbreekt uiteindelijk de stilte door te vragen of ik niet momenteel nog andere levende kinderen heb. Maar ik wil je niet meer antwoorden. Ik heb genoeg verteld. Ik geef je het boek mee van Michel, ik heb zelf nog wel een aantal andere exemplaren achter de hand. Het leven van Michel Hovius, daar staat alles in wat je echt moet weten over het eeuwige leven. Laat mij nu alleen en kom niet meer terug. Ik heb genoeg gesproken. Laat deze oude, oude man met rust.

➔ Iconoclast

Toen Kai die middag thuis kwam, verbaasde het hem niets dat het huis verlaten was. Het was immers kerstavond en de meeste van zijn huisgenoten waren, zo vlak voor de feestdagen, allang weg uit Breda. Terug naar hun ouders. Toen hij zijn jas uitdeed en ophing aan de kapstok, zag hij dat er een envelop in zijn postvakje zat en pakte het eruit. Het had een lichte lavendelkleur en zag eruit als één van die vele kerstkaarten die nu eenmaal bij de laatste maand van het jaar horen. Kai had er een paar dagen geleden zelf ook een paar dozijn verstuurd, niet omdat hij de geadresseerden, vooral familie en kennissen, nu zo graag een goede kerst wilde wensen, maar vooral omdat het nu eenmaal zo hoorde. Want eigenlijk was het natuurlijk allemaal onzin, vond hij eigenlijk, sponsoring van de nationale posterijen. Kai opende de kaart zonder al te veel interesse. Het zou ongetwijfeld van één van de mensen zijn, die hij ook een kaart had gestuurd. Zoals verwacht onthulde hij een kerstkaart, best een mooie overigens, met een middeleeuwse schildering van de Madonna met het kind op de voorzijde. Pas toen hij de kaart opende om de boodschap te lezen, begon hij te vermoeden dat dit meer was dan de zoveelste belegen: "Fijne kerstdagen toegewenst" of "Zalige kerst en een gelukkig Nieuwjaar". Want de boodschap die de kaart onthulde was nogal cryptisch. Kai knipperde verbaasd met zijn ogen, maar toen hij nog eens keek, stond het er nog steeds:

Van: Apollo.

Aan: Iconoclast.

Boodschap: Ik moet je dringend spreken, belangrijk.

Plaats en tijd: Breda, kerstmis, anderhalf uur te vroeg.

De gedachten tolden door hem heen, toen hij met de kaart nog in zijn hand naar de gezamenlijke woonkamer liep. Hij zakte neer op een eettafelstoel en bleef maar gebiologeerd naar de kaart staren. Wat werd met deze kaart bedoeld en wie had hem verstuurd? De afzender was ene *Apollo*. Hij schoot op alsof hij een elektrische schok kreeg toen hij het zich herinnerde. Het raadsel dat hij jaren geleden opgelost had. Nee, dacht hij, dat kan niet! Niet oom Bob! Maar dan, wie anders kon deze kaart geschreven hebben dan hem? Wie anders kon zichzelf zo noemen? Kai keerde de kaart om en om in zijn handen en staarde erna in opperste ontzetting. Zou dit echt het eerste levensteken zijn van zijn oom in zes jaar tijd?

Kai kon het zich nog helder voor de geest halen, de bezoeken van oom Bob in de tijd dat hij nog kind was. Hij was een soort 'suikeroom', maar niet in die zin dat oom Bob altijd snoep en cadeautjes meebracht. Nee, oom Bob nam iets heel anders mee, wat hem nog veel interessanter maakte: mysterie en spanning. Met oom Bob wist je nooit wat er gebeurde. Hij bezocht Kai en zijn ouders altijd onaangekondigd, bleef soms maar een paar uur, maar ook soms een paar dagen en niemand wist waar hij vandaan kwam, of waar hij naar toe ging. Duidelijk was wel dat oom Bob het niet slecht deed: dat bleek alleen al uit zijn zelfverzekerde en doelgerichte gedag. Hiernaast was hij altijd duur gekleed en voorzien van de nieuwste snufjes. In de tijd dat iedereen nog belde met een telefoon die nog met een snoer vast zat, belde oom Bob al met een mobiele telefoon, herinnerde Kai zich. De besmuikte gesprekken die hij dan soms voerde als hij zich even afzonderde, brachten altijd Kai's fantasie op gang. Waarover belde hij? Bestuurde hij een geheim zakenimperium, belde hij met de vrouw van wie hij hield, of spioneerde hij misschien wel voor de Amerikanen? Het was altijd een mysterie gebleven, want oom Bob had nooit iemand verteld over zijn bezigheden. Kai wist zelfs vrij zeker dat zelfs zijn vader, Bob's broer en de man die het intiemst met hem omging, nooit iets geweten had. En oom Bob had dat rookgordijn om hem heen weten op te houden tot hij uiteindelijk spoorloos voor iedereen verdween.

Kai en oom Bob hadden altijd een sterke band gehad. Wat hield Kai ervan als oom Bob hem bij zich nam en begon aan één van zijn verhalen. Hij kon fantastisch vertellen en de verhalen die hij vertelde waren ook heel anders dan die hij las in de kinderboeken die hij van zijn ouders kreeg. Grote-mensen-verhalen waren het, vol grootse en enge avonturen, die lang niet altijd alleen maar goed afliepen. Ze openden een nieuwe wereld voor Kai en maakten een enorme fantasie in hem los. Maar de belangrijkste reden waarom Kai zich altijd verheugd op de komst van oom Bob, was omdat hij altijd wist dat zijn oom een raadsel voor hem mee bracht.

Het was begonnen toen hij een jaar of acht was. Hij wist zelfs nog wat het eerste raadsel was: 'Ik heb een hoofd, maar ik praat niet. Ik heb vier poten, maar ik loop niet. Wat ben ik?'

Het kostte Kai een paar dagen voor hij het antwoord had, toen oom Bob tijdens het eten op het tafelblad klopte. Dat was het antwoord: een tafel!

Kai glimlachte. Hij kon zich nog steeds tal van raadsels herinneren die oom Bob hem had voorgelegd. 'Wat heeft 21 ogen, maar kan niet zien'. Kai had meteen gedacht aan zo'n mythische draak, waarover oom Bob wel eens had verteld, maar het antwoord lag veel dichterbij huis: een dobbelsteen.

Kai herinnerde zich ook nog levendig het raadsel van de beer. Dagen kon Kai de aanwijzing die oom Bob had gegeven, niet uit zijn hoofd krijgen: "De beer loopt eerst 100 meter naar het zuiden, dan 100 meter naar het westen en dan 100 meter naar het noorden en komt zo weer bij zijn hol". Kai had verwacht dat de vraag was hoe dit kon, maar de vraag op zichzelf was nog raadselachtiger: "Wat is de kleur van zijn vacht?". Kai glimlachte toen hij herinnerde hoe blij hij was toen hij het vraagstuk had ontrafeld. Wit! Want de beer bevond zich op de Noordpool en moest dus wel een ijsbeer zijn!

En dan was er het laatste raadsel dat Kai maanden had beziggehouden. Hij kon het niet eens meer helemaal reproduceren hoe het precies ging. Het ging in ieder geval over drie antieke Griekse goden, Zeus, Dionysus en Apollo, waarvan er één altijd de waarheid sprak, één altijd loog en één soms loog en soms de waarheid sprak. De vraag was wie de God was die de waarheid sprak. Oom Bob had hem een aantal aanwijzingen gegeven, in de vorm van vragen die aan de goden werden gesteld. Maar géén van de goden sprak Nederlands: ze konden de vragen wel verstaan, maar antwoordden alleen in "tah" en "dah", waarvan er één "ja" en de andere "nee" moest betekenen. Het raadsel was hiermee absurd gecompliceerd: niet alleen was het onbekend of een god de waarheid sprak of niet, je wist dus zelfs niet of het antwoord nu 'ja' of 'nee' betekende.

Hij had gedacht dat hij er nooit uit zou komen, maar uiteindelijk vond hij het antwoord. Nòg voelde hij de enorme opwinding toen hij het raadsel oploste. En nòg herinnerde hij zich de enorme trots toen hij bedacht hoe hij oom Bob het antwoord kon geven als hij weer een keer zou komen opdagen en hoe trots oom Bob wel niet zou zijn op zijn oogappel.

Maar oom Bob was nooit meer verschenen. Al zes jaar was hij van de aardbodem verdwenen en Kai had hem nooit kunnen zeggen wat hij zo graag had gewild: Het goede antwoord is: 'Apollo'.

Nee, voor Kai was het duidelijk dat dit een bericht van oom Bob: wie wist anders van het raadsel? Niemand! Een golf van opwinding sloeg door hem heen. Iedereen had gedacht dat hij wel dood moest zijn. Zijn ouders waren er kapot van geweest. En nu... Kai bekeek nogmaals de kaart met een zekere verwondering. Had oom Bob deze kaart ook echt in de handen gehad?

Nog fascinerender was waaróm oom Bob deze kaart had gestuurd. Waarom kwam hij niet gewoon langs? Waarom die geheimzinnigheid? Maar, besepte hij, ergens paste het ook weer perfect bij zijn onnavolgbare oom.

Goed, besloot hij, ervan uitgaande dat de kaart van oom Bob is, wat wil hij dan van mij? Kai draaide de kaart opnieuw om in zijn handen, op zoek naar een aanwijzing. Maar hij vond niets. Hij inspecteerde voor de zekerheid nog eens de envelop, maar die verborg geen geheimen meer. De enige aanwijzing die hij had, was de raadselachtige boodschap op de kaart: "Ik moet je dringend spreken, belangrijk."

Goed, hij wilde dus met hem afspreken. Maar waar en wanneer? Over het eerste had hij maar één aanwijzing: Breda. Maar waar in de stad? En het wanneer was al even mysterieus. Kerstmis, maar dan anderhalf uur te vroeg. Maar wanneer was dat. Vandaag was het kerstavond, de dag voor kerst. Bedoelde oom Bob anderhalf uur vóór middernacht, dus om half elf 's avonds? Het voelde niet juist...

Zijn oog viel weer op de eerste regels. Van wie de kaart was had hij inmiddels uitgedokterd. Achter "aan" stond de naam "Iconeclast". Kai kon het niet plaatsen. Werd hij dan daarmee bedoeld? Maar opeens wist hij het weer: zo had oom Bob hem inderdaad een keer genoemd! Het was zo lang geleden, dat hij het al bijna weer vergeten was, maar opeens stond het hem weer helder voor de geest: Zijn oom had hem een verhaal verteld over een god die zo verliefd werd op een vrouw, dat hij zich voordeed als zwaan om bij haar in de buurt te kunnen komen. Kai had zich niet kunnen bedwingen en was in lachen uitgebarsten om zo veel onzin. Oom Bob reageerde daarop gekscherend geshockeerd. Dat hij de klassieken zo uitlachte! En toen had oom Bob hem zo genoemd: "Iconeclast". Voor zover Kai wist, moest het iets betekenen als cultuurbarbaar. Kai had het zelfs een tijdje als een soort geuzennaam gebruikt.

Opeens viel Kai iets in. Hij draaide de kaart weer om. Het plaatje op de voorkant was een tafereel van Maria en Jezus. Maar belangrijker: het was een afbeelding van een icoon, een religieuze schildering op een houten paneel. En betekende 'Iconoclats' oorspronkelijk niet zoiets als "iconen-vernieler"?

Kai voelde de opwindings door zijn lijf schieten en hij stond op om een schilmesje uit de keuken te halen. Misschien bevatte de boodschap wel een verborgen opdracht. Wat als er iets achter de afbeelding van de icoon verborgen was? Een aanwijzing die de boodschap meteen duidelijk maakte, bijvoorbeeld? Ingespannen boog Kai zich over de kaart en begon met het mesje over de afbeelding te schrapen, in de hoop dat de afbeelding net zoiets was als zo'n plaatje op een kraskaart. Maar hij haalde alleen maar het karton open. Er waren geen verborgen lagen...

Net op dat moment kwam zijn huisgenoot Jasper binnen. In zijn dikke winterjas en met zijn dikke muts leek hij wel een Michelinmannetje. Hij klopte de sneeuw van zijn jaspanden. Kai

besepte dat het hem geheel ontgaan was dat het enorm was gaan sneeuwen. Hij wierp een blik door het raam. Een witte kerst, zou het dan toch echt?

Jasper knoopte zijn jas los en liep naar de tafel. "Waar ben jij in hemelsnaam mee bezig?"

Kai voelde zich opeens opgelaten. Daar zat hij, aan de eettafel te prutsen met een kerstkaart, als in een goedkope spionagefilm. Op zoek naar verborgen boodschappen. *Burn after reading*, zoiets. Wat dacht hij eigenlijk? Waarom liet hij zich zo meeslepen door deze ene idiote kerstkaart? Hij wist toch inmiddels wel dat de wereld geen spannend spionageplot was? Oom Bob was het enige mysterieuze in zijn leven geweest, de enige die je het idee kon geven dat er zich meer bevond achter de horizon dan je kon bevroeden. Toen hij niets meer van hij liet horen, was het leven weer volstrekt normaal geworden. Saai eigenlijk. Hij had keurig zijn school afgemaakt en zojuist begonnen met zijn studie in Breda. Alles op de gebaande paden.

"Het is niets", mompelde hij.

"Nou ja, misschien ben je overwerkt", zei Jasper opgeruimd, "Gelukkig hebben we de komende weken geen school. Ga jij ook al vanavond naar huis?"

Kai keek naar de bruut beschadigde Madonna-figuur op de kerstkaart. Het leek wel alsof ze boos naar hem staarde met haar ene nog goede oog. Hij bedacht zich opeens dat hij nu letterlijk een iconoclast was...

"Nou?", vroeg Jasper, zoals gewoonlijk met weinig geduld. Met zijn muts nog op en zijn jas achteloos achter zich op de bank gegooid, goot hij een glas vol met melk. Het viel Kai niet voor de eerste keer op dat Jasper zo'n wervelwind van energie was, dat hij nergens tijd genoeg voor scheen te hebben.

"Nee, morgen pas", antwoordde Kai.

"Dan ben je deze kerstavond vrees ik echt alleen over", zei Jasper tussen een paar grote slokken door. Hij veegde met een snelle beweging zijn mond af en liep richting de trap, "Even nog douchen en wat spullen pakken..." En weg was hij alweer.

Kai's bleef roerloos aan tafel zitten. Wat nu? Hier zat hij met een rare boodschap waar hij niets mee kon. Hij voelde zichzelf boos worden, dezelfde boosheid als hij als kind had gevoeld als oom Bob hem weer een onmogelijk raadsel had gegeven. Maar vroeger had hij alle raadsels uiteindelijk zelf opgelost. En nu wist hij niet waar hij het moest zoeken.

Hij draaide de kaart weer om en keek fronsend naar de kaart. Oom wilde hem ontmoeten, hier in Breda, morgen. Hij overwoog de mogelijkheid dat oom Bob bij hem thuis op bezoek zou komen. Dan hoefde hij alleen maar morgen thuis te blijven. Maar waarom dan zoveel gedoe met zo'n kaart? En wat betekende dat "anderhalf uur te vroeg"? Te vroeg voor wat? Zijn oog viel eer op dat gekke woord: "Iconoclast". Er viel hem opeens wat in. Hij stond bruusk op en liep naar de gezamenlijke computer, die ook in de huiskamer stond. Op Wikipedia zocht hij op de term. Niets. In Google deed hij hetzelfde. Slechts een paar honderd hits, vrijwel niets dus. Maar belangrijker: boven de zoekresultaten stond: "bedoelde u iconoclast?" Maar al te vaak had Kai die betweterige suggesties van Google maar irritant

gevonden, maar nu was hij er dankbaar voor. Snel klikte hij op de link en vond meteen veel meer hits, met als eerste hit de definitie van het woord zoals hij het kende.

Kai merkte de opwinding bij hemzelf: hij was op iets gestuit. Waarom had zijn oom de naam verkeerd gespeld? Dat was niets voor hem. Hij herinnerde zich oom Bob als een enorm Pietje Precies. Hoe vaak had zijn oom niet zijn schoolwerk nagekeken en hem gewezen op taal- en spelfouten. "Als je de taal niet voor honderd procent beheerst, zal je nooit helemaal serieus worden genomen", hij hoorde het hem nog zeggen. En nu had hij zo'n spelfout gemaakt. Het kon niet anders dan dat hij hem hier iets mee wilde zeggen. Maar wat? Had *Iconeclast* nog een andere betekenis?

Kai puzzelde nog steeds verwoed op de boodschap, toen Jasper weer de huiskamer binnen kwam vallen. Hij droeg een sporttas nonchalant over zijn schouder.

"Ben je nu nog steeds naar die kerstkaart aan het loeren? Kom laat zien!"

Voor Kai het wist had Jasper de kaart uit zijn handen gerukt. "Hé, wat is dit?"

Kai voelde zich opgelaten en probeerde de kaart terug te grijpen. Maar Jasper was sneller. "Iemand die een geintje met je wil uithalen natuurlijk. Is het geen poging tot een blind date? Jammer dat de afzender dan niet Aphrodite heet..."

Boos griste Kai de kaart weer uit Jasper's handen, "Je moet ook overal een grap van maken. Maar als je dan zo nodig je ermee moet bemoeien, heb jij enig idee wat *Iconeclast* kan betekenen?"

Jasper haalde nonchalant zijn schouders op, "Zegt me niets."

Kai reageerde schamper: "Weet jij als rechtgeaard student niet eens wat dat woord betekent?"

Jasper reageerde geïrriteerd, "Waarom zou ik? Niet iedereen is een stuut zoals jij."

"Cultuurbaar, dat betekent het!" Kai bedacht zich opeens dat oom Bob hem toch echt niet meer voor de voeten kon gooien dat hij een iconoclast was, nu hij inmiddels op de kunstacademie zat; zoveel had hij dan toch bereikt. Hij moest onbewust glimlachen.

"Boeien", gromde Jasper, "Waar wil je nou eigenlijk heen?"

"Als ik je zeg dat het woord bewust verkeerd is gespeld, wat denk je dan?"

"Weet ik veel... Ben nooit goed geweest in puzzels." Jasper was alweer zijn jas aan het aantrekken. In een haastig gebaar keek hij op zijn horloge.

Kai zuchtte gefrustreerd.

Jasper stond al bij de deur. "Nou, zoals de paus zegt: Zalig Pasen enne... lief zijn hè?" Kai retourneerde de populaire afscheidsgroet in hun huis lachend. Jasper was al half buiten de deur, toen hij zich nog half omdraaide en zei: "Kijk eens of er meer verkeerd gespeld is. Misschien is dat het!" En weg was hij.

Kai staarde een tijd naar de deur tot hij beseftte dat de laatste opmerking van zijn huisgenoot wel eens een heel rake kon zijn. Misschien zat de verborgen boodschap niet in het verkeerd gespelde woord zelf, maar gaf het alleen maar aan dat hij moest zoeken naar een andere

spel- of typefout. Nog eens bekeek hij de tekst. Waar kon de andere fout dan zijn, zo lang was de tekst immers niet. Toen bleef zijn oog hangen op het ene woord "kerstmis". Schreef je dat eigenlijk niet met een hoofdletter, als kerkelijke feestdag? Kai sprong op en liep weer naar de computer. Toen hij eindelijk de bevestiging had gevonden die hij zocht, besepte hij opeens dat hij niet veel tijd meer had.

De sneeuw sloeg ongenadig koud in zijn gezicht, het enige deel van zijn lijf dat nog onbedekt was. Kai had gedacht dat hij met zijn ski-jas, dikke wollen muts en handschoenen goed gewapend was tegen het weer, maar hij had het nog steeds koud. Hij liep gehaast door de desolate winkelstraat. Zelfs de weelderige kerstverlichting, die door de hele straat was opgehangen, kon de sfeer er niet gezellig op maken en Kai was blij toen hij eindelijk de grote markt had bereikt. Hij keek op zijn horloge en zag dat hij maar net op tijd was. Iets voor halfacht. Daar stond zijn bestemming, de Grote Kerk, die een prachtig wit bakenvormde van het stadshart van Breda. Helaas was er met de huidige weersomstandigheden weinig van te zien. Over anderhalf uur zou hier de nachtmis beginnen.

Kai merkte dat het hart in zijn keel klopte. Nog steeds wist hij nog niet of hij gelijk had. Had hij de boodschap uiteindelijk goed geïnterpreteerd? En wat als hij gelijk had, wat zou er dan gebeuren? Zou hij echt oom Bob zien, na al die jaren? En wat zou hij te vertellen hebben? In gedachten nam Kai nog één keer zijn gedachtegang door. Het 'kerstmis' in de boodschap betekende niet het kerkelijke feest, maar de kerkmis tijdens de kerst. Zoveel verschil kon een hoofdletter soms maken! En met die betekenis viel opeens al het andere in de boodschap in elkaar, want dat betekende dat hij anderhalf uur voor de aanvang van de mis in de kerk moest zijn. Kai herinnerde zich dat oom Bob vroeger één keer met Kerstmis met Kai's ouders en hemzelf naar de kerk was geweest. Ze waren naar de nachtmis gegaan in de Grote Kerk van Breda. Het kon niet anders, dan dat oom Bob dat bedoelde!

Kai stapte de hal in van de kerk en was blij dat hij binnen was. Hij klopte de sneeuw van zijn jas en stampte hij met zijn schoenen op de vloer. Toen haalde hij gespannen een paar keer diep adem en opende hij de zware deur naar de kerk. In het schaarse licht zag hij dat de kerk praktisch verlaten was. Hij zag alleen een kapelaan, die op het priesterkoor bezig was met het aansteken van kaarsen. En het orgelspel verraadde dat de organist al was begonnen met zich warm te spelen. Maar voor de rest was de kerk verlaten en was er al zeker geen spoor van zijn oom.

Even voelde Kai zich opgelaten. Had hij dan toch ongelijk gehad? Maar toen zag hij de donkere gestalte in een kerkbank midden in de kerk, half verscholen achter een pilaar. Zou het dan toch? Kai liep zo zacht mogelijk via het zijpad op hem af. Hij probeerde wat meer te herkennen in het silhouet. Het was een vrij fors iemand, met een brede nek. Het haar leek kort geknipt en stekelig. Met een steek in zijn maag besepte Kai dat het inderdaad best zijn oom kon zijn. Hij liep nog dichterbij, tot hij nog maar twee banken van hem verwijderd was. Maar wat nu? Moest hij gewoon aanschuiven in de bank? En wat dan als het een totale

onbekende was? Kai twijfelde nog steeds toen de gestalte zijn hoofd naar hem omdraaide en iets onverstaanbaars naar hem siste. In een flits zag Kai de gelaatstrekken van zijn oom Bob. Er was geen enkele twijfel! Met een woest kloppend hart stapte Kai naderbij, maar zijn oom gebod hem met gedempte stem: "Ga in de bank voor me zitten". Kai gehoorzaamde gedwee. Hij schoof in de bank en zeeg neer.

Net toen hij zijn hoofd wilde omdraaien, zei zijn oom "Blijf voor je kijken en luister goed." Kai herkende diens stem maar al te goed en merkte dat er tranen in zijn ogen opwelden. Zijn verloren gewaande geliefde oom, na al die jaren. Waarom kon hij hem niet in de armen vallen?

"Het spijt me ontzettend dat ik je hierin moet betrekken, maar ik zag geen andere mogelijkheid", fluisterde zijn oom weer, dicht bij zijn oor nu, omdat hij zich naar voren had gebogen op zijn bank, "Op de plek waar ik zit ligt een map. De informatie die hier in staat moet je koste wat kost voor me bewaren."

Kai voelde zich duizelig van alle vragen die door zijn hoofd tolden. Wat had dit te betekenen? Waarom was zijn oom al die jaren weggeweest? Wat was er aan de hand? Kai draaide zijn hoofd een beetje naar zijn oom toe en begon met het formuleren van een vraag, voor zijn oom hem al afkapte, "In de map staat ook wie je moet benaderen, mocht ik verdwijnen." Hoezo verdwijnen? Was zijn oom in gevaar? Kai moest zich bedwingen om zich niet bruusk om te draaien om zijn oom bij de schouders te grijpen en desnoods uit hem te schudden wat er allemaal in godsnaam aan de hand was.

"Wacht minimaal vijf minuten tot nadat ik weg ben", klonk de stem weer van oom Bob, "Probeer me niet te volgen". Kai merkte dat de bron van het geluid zich had verplaatst en besepte dat oom Bob al bijna zijn bank was uitgeschoven.

"Het spijt me, het spijt me echt", fluisterde hij nog, voor Kai uit zijn ooghoeken zag hoe hij opstond, zich omdraaide en zonder geluid te maken de kerk uit liep. Kai's hart bonkte als een bezetene. Was dit een slechte grap? Was hij opeens verzeild in een spionage-film? Vijf minuten wachten, had zijn oom hem opgedragen, maar Kai kon zich niet meer bedwingen. Hij schoof uit zijn bank en stond op.

Hij zag nog net hoe zijn oom de deur uit verdween. "Godverdomme", vloekte hij ingehouden. Hij wilde zijn oom al woest achterna lopen, toen hij zich de map herinnerde. Hij zag hem meteen liggen. Een pakketje in plastic, ongeveer op A5 formaat. Kai pakte het op en stak het in een snelle beweging in zijn jaszak. Toen begon hij te lopen. Hij moest zich inhouden om niet rennend de kerk te verlaten.

Het orgelspel dempte, toen de zware deur achter hem dichtsloeg. Een koude windvlaag trok door de hal en Kai sloeg zijn jas dicht en stopte zijn handen in de jaszakken. Zijn rechterhand viel weer op de plastic map. Hij hield hem stevig vast toen hij de buitendeur opende en naar buiten glipte. Zijn achterstand op oom Bob was heel klein en hij kon onmogelijk al weg zijn. Kai had geen idee of hij hem wilde volgen, maar hij kon het

eenvoudigweg niet verkroppen dat zijn oom op het punt stond weer uit zijn leven te verdwijnen, net als zes jaar geleden.

De sneeuw sloeg Kai ongenadig in zijn gezicht, maar toch zag Kai hem meteen. Oom Bob liep diep ineengedoken richting de Catharinastraat. Kai besloot hem te volgen, toen zijn oog viel op een zwarte bestelbus die vanuit de andere kant kwam aanrijden.

Wat er toen gebeurde voltrok zich allemaal zo snel, dat Kai het nauwelijks kon bevatten.

Twee donkere gestalten sprongen uit het busje. Oom Bob probeerde zich nog om te draaien, maar werd toen ongenadig hard geraakt door een vinnige beweging met iets door één van zijn belagers. In een uitgekende choreografie ving zijn metgezel oom Bob's romp al op. Zijn kompaan pakte de slappe benen en een paar momenten later was hij al het busje in gesleept. Meteen nadat de laatste van zijn belagers was ingestapt, trok het busje met ronkende motor op. De banden slipten op de verse sneeuw. Voor Kai zich nog maar had kunnen bewegen was het busje al uit het zicht verdwenen in de richting van de Havermarkt. De wanhoop kroop in hem omhoog, toen Kai het busje begon achterna te rennen. Toen hij om de hoek van de straat kwam, zag hij net hoe het busje al bijna op de Havermarkt was. Oom Bob, dacht hij wanhopig. Hij begon weer te rennend, glijdend over de sneeuw en met brandende longen. Maar toen hij eindelijk op de Havermarkt was, was het busje al via de Vismarkt over de Hoge Brug verdwenen in de richting van de Prinsenkade.

Langzaam verminderde Kai zijn vaart, tot hij uiteindelijk hijgend stil hield. Hij probeerde zijn ademhaling en hartslag tot bedaren te brengen, terwijl hij het busje nakeek door de nog steeds vallende sneeuw, tot hij het al lang verdwenen was. Toen hij uiteindelijk zijn blik afwendde, besepte hij dat er iets in zijn leven was gebeurd dat hij nog nauwelijks kon bevatten, maar dat alles op zijn kop zou zetten. Het mapje in zijn jaszak leek opeens wel te gloeien onder zijn hand, alsof het besmet was.

"Zalig Kerstmis", wenste een meisje hem in het voorbijgaan toe. Het was overduidelijk dat ze dronken was en ze werd geschraagd door een giechelende vriendin. Hij antwoordde niet en liep weg, op weg naar huis. *Eerder een rampzalig Kerstmis*, dacht hij wrang. Het leek wel of het opeens nog kouder was geworden.

➔ Femme Fatale

Droomwerelden 3

De wereld was leeg, donker en leeg. Twee figuren waren de enige bewegende elementen in deze bewegingloze wereld. Ze liepen over een pad dat op het eerste oog van niets naar nergens voerde. Hun beider tred was beheerst en niet overdreven snel, hetgeen verried dat ze vastberaden maar op hun hoede waren.

"U beseft toch heer, dat dit precies is wat ze wilde", stelde Ythor hijgend vast, die moeite had om Marc's tempo bij te houden. Het was geen vraag. Marc knikte, hij wist dat Ythor gelijk had. Natuurlijk was dit precies wat Alaia wilde, dat ze achter haar aan zouden gaan. Maar wat konden ze anders? De moord op Isak ongewroken laten? Ook dat zou een onmogelijke keuze zijn geweest. Wat was waarheid? Marc balde tijdens het lopen zijn vuisten en voelde de woede in zich branden. Hij besepte dat de enige relevante waarheid was dat Alaia moest boeten voor de verschrikkelijk daden die ze had verricht. Dat was wat hem op dit moment voortdreef.

"Wanneer zijn we er eindelijk?", vroeg Marc.

Ythor zuchtte. "Niemand weet waar het Continuüm ophoudt en de Rhûn begint", zei hij voor de zoveelste keer. Opnieuw had hij maar al te gelijk. Niemand wist het. Nog nooit was iemand uit het Continuüm naar de Rhûn gereisd en weer teruggekeerd.

Het fenomeen van de Vier Werkelijkheden van Rhûn, zoals de volledige naam was, had een dubbel effect op iedereen: het joeg tegelijk angst aan en opwinding. Het verhaal ging dat de verlokkingen en verschrikkingen elkaar afwisselden in de werkelijkheden van de Rhûn. Het verhaal ging ook dat de Rhûn hemel en hel ineen was. En het verhaal ging dat de Rhûn een soort levenspad was dat de reizigers leidde naar hun bestemming.

Maar dit waren allemaal slechts speculaties en mythes; het enige wat met enige zekerheid kon worden gezegd was dat de Rhûn bestond uit vier werkelijkheden en een dermate gevaarlijke plaats was waar niemand met gezond verstand en een vrije wil zou wagen.

Maar dat alles had Marc niets gedaan. Het enige wat telde was dat de Rhûn de plaats was Alaia naar toe was gevlucht. Hij was bereid om haar tot in het Inferno te volgen als het nodig zou moeten zijn. Ythor was eerst bang geweest en had Marc van zijn plan proberen af te brengen. Toen dit onmogelijk bleek had hij besloten mee te gaan met Marc. Marc had niet geweigerd.

"Waar moeten we heen?", vroeg Marc weer. Het was de zoveelste vraag die hij aan zijn metgezel stelde, een teken dat hij zeer gespannen was.

Ythor maakte een trillend geluid dat hij inmiddels herkende als een afwijzend antwoord.

"Ik heb geen idee", zei Ythor, "maar ik denk dat het niet uitmaakt. Elke richting is goed genoeg, ruimte bestaat hier uiteindelijk niet. Er is geen vertrekpunt of bestemming."

Marc gromde geïrriteerd en liep koppig door. Maar uiteindelijk ging hij steeds langzamer lopen en hield uiteindelijk stil. Ythor ging afwachtend naast hem staan, geduldig nieuwe instructies afwachtend.

"Het spijt me dat ik je hierin meesleep", zei Marc terwijl hij zijn hand op Ythor's flanken legde.

Ythor schudde bijna geïrriteerd; "Voor de zoveelste keer, ik doe dit niet alleen voor u. Isak was ook mijn vriend, weet u."

Marc boog zijn hoofd; "Ik weet het, ik wou alleen ma-" Hij stakte midden in zijn zin omdat hun omgeving opeens totaal veranderd was. Ze zweefden tussen bruinige wolken door, temidden van een stormachtige wind.

"Wel alle...", bracht Marc met geknepen stem uit en hij verloor totaal overvallen door de nieuwe omgeving zijn evenwicht, tot hij ontdekte dat hij in deze werkelijkheid moeiteloos zweefde.

"De eerste wereld van de Rhûn", hijgde Ythor naast hem. Hij zag er heel anders uit door de grote vleugels die opeens uit zijn normaal zo vormeloze lichaam staken. Marc keek naar zijn eigen armen en zag dat die nog langer dan eerst waren en ook vliesachtige vleugels bevatten. Zijn lichaam was bedekt met een vreemdsoortige vacht. Het maakte de hele belevenis nog onwerkelijker dan die al was.

"Bezoekers", riep Ythor naast hem. Zijn stem ging bijna verloren in de harde wind. Marc keek en zag een zwerm donkere figuren op hen afkomen. Een lichtflits maakte zich van de groep los, schoot op hen af, en ontplofte op kleine afstand. Marc viel omlaag door de luchtverplaatsing maar zag uit zijn ooghoeken wel dat er nieuwe projectielen werden afgeschoten door de groep belagers.

"Wegwezen", brulde Marc en hij zette een duikvlucht in. Ythor volgde terwijl rondom hem heen nog meer ontploffingen klonken. Marc zette een zigzag koers in en dook op een wolk aan. In een oogwenk besloot hij door de wolk te duiken, in een poging de achtervolgers te ontkomen. Totaal onverwacht smakte hij keihard tegen het oppervlak van de wolk, die bleek te bestaan uit een doorzichtige maar ondoordringbare substantie. Even dreigde Marc het bewustzijn te ontglippen, maar hij wist zich vast te klampen aan de werkelijkheid. Duizelig draaide hij zich om op zijn wolk. Een projectiel schoot in op de plaats waar hij juist had gelegen. Marc keek naar boven en zag dat de horde aanvallers bewegingloos boven hem hangen. Ze leken even te wachten voor ze hun genadeklap konden uitdelen.

Toen doemde er achter de dreigende figuren een witte figuur met groteske vleugels op, die wel wat leek op een engel. Alia, wist Marc meteen en hij werkte zich verder overeind.

Gefascineerd zag hij hoe Alaia een enorme witte vuurbal uit haar handen liet ontsnappen die in één keer vier belagers velde. Een tweede vuurbal trof er nog drie. De overigen zochten piepend en krijsend een veilig heenkomen. Statig daalde Alaia neer tot ze op een kleine afstand hing van Marc.

"Zo, ben je daar eindelijk?", vroeg ze met een dun lachje.

Marc schoot overeind, "Vuile teef! Hoe durfde je aan Isak te komen? Daar zul je voor boeten!"

"Ja, ja, dat zal allemaal wel", zuchtte Alaia vermoeid, "maar ik had je gewaarschuwd. Je had me meteen moeten volgen..."

"Ik volg je niet", beet Marc haar toe, "ik kom alleen hier om je te vermoorden!"

"Je volgt me", verbeterde Alaia stellig, alsof ze een koppige leerling corrigeerde, "Kom!" Ze draaide zich om en vloog weg op haar stralende witte vleugels.

"Verdomme", vloekte Marc en hij kroop op en zette af. Houterig wist hij van de wolk los te komen. Ythor, waar is Ythor, bedacht hij opeens paniekerig. Als op commando kwam hij aangeslagen aanglijden vanachter de wolk, alsof hij geraakt was. Marc vroeg echter niets en richtte zijn hoofd op Alaia boven hen.

"Kom!"

Ythor knikte en ze zetten gezamenlijk de achtervolging in.

Marc dacht tijdens die krankzinnige achtervolging terug aan de degguns na Isak's moord. Het verdriet, de vertwijfeling, de woede, de angst. Ythor had hem zijn ijzingwekkende vermoedens gedeeld over Alaia. Ze zou een kapona zijn, een soort geheime politie die schijnbaar de taak hadden de stabiliteit te handhaven binnen de verschillende Continua, of droomwerelden zoals Marc altijd zei. De enige reden die ze konden verzinnen waarom ze het op Marc voorzien hadden zou zijn omdat hij een onwenselijke bezoeker was. Zonder toestemming had hij immers toegang weten te vinden tot de droomwerelden. In een bepaald opzicht was hij hiermee een indringer geweest, een ordeverstoorder, een ongenode gast. En daarom had hij de kapona's achter zich aan gekregen. Marc had het allemaal bijzonder verontrustend gevonden. Maar het meest verontrustende was toch wel dat kapona's genadeloos en ongenaakbaar heetten te zijn.

Nee, de degguns na Isak's dood had Marc niet geslapen. In plaats daarvan had hij liggen woelen en liggen malen in zijn hoofd. Hij had het vooral heel moeilijk gehad met zijn gevoelens. Met zijn verdriet natuurlijk, maar vooral omdat hij, hoezeer hij Alaia ook haatte, er ergens toch nog een gevoel van fascinatie voor haar bleef. Hij had van haar gedroomd in zijn slaap, opgewonden erotische dromen waar Marc zich later voor geschaamd had. Hij had geprobeerd zijn verlangens weg te drukken, maar zonder succes. En, omdat hij er met niemand over had durven praten, was hij zich steeds ellendiger en schuldiger begonnen te voelen.

Marc wist niet hoelang ze Alaia gevolgd hadden, maar uiteindelijk hield ze stil en draaide zich naar de aanvliegende Marc en Ythor om.

"Concentreer je op de tweede werkelijkheid, Marc", zei ze op bevelende toon. Toen was ze verdwenen.

Marc en Ythor hielden verbijsterd stil.

"Ze is naar de tweede wereld gegaan", hijgde Marc, "Wij zullen ook overgaan. Zet je schrap, Ythor!"

Het volgende moment waren ze over.

"Shit", hijgde Marc ademloos en keek om zich heen. Hij bevond zich in een lange, licht gebogen gang die bekleed leek te zijn met een merkwaardig soort fluweel, dat een rode gloed verspreidde. Marc bekeek zichzelf en zag dat hij zijn aardse lichaam had, zonder de langere ledematen of de vleugels. Hij was gekleed in een lichtblauw gewaad. Ythor was nergens te bekennen.

"Ythor", riep Marc terwijl hij maar begon te lopen, "waar ben je?"

Er werd geen antwoord gegeven. Hij riep nog meerdere keren, maar het was zinloos. Er zat niets anders op maar te gaan lopen. De gang leek eindeloos. Marc passeerde verschillende splitsingen maar koos steeds achteloos zijn weg. Wat maakte het uit? Hij had toch geen idee waar hij was.

De gang leek nu iets naar beneden af te lopen en het rood van de bekleding van de gang werd steeds feller. Marc beseftte op de een of andere manier dat het eindpunt nabij was en hiermee maakte zich ook een vreemde opwinding zich van hem meester.

Wat is er met me aan de hand?, dacht Marc. Hij voelde zich licht, zweverig, onwerkelijk. Hij had nooit drugs gebruikt maar vermoedde dat die wel eens dit effect konden hebben.

Toen stuitte Marc na een bocht opeens op het einde van de gang. Een grote rijkelijk versierde deur versperde hem de doorgang.

Marc liep op de deur toe, een groot massief geval. Toen hij echter aan de klink draaide ging de deur moeiteloos open. Binnen was het donker en er hing een bedwelmende, wierookachtige geur. Met de nog steeds onverklaarbare opwinding gierend in zijn keel stapte Marc naar binnen. Hij bevond zich in een prachtige hal waarin barokke pilaren het hoge dak ondersteunden. De muren waren voorzien van de meest exuberante schilderijen die hij ooit had gezien. Ze waren een lust voor het oog, maar Marc lette er nauwelijks op. Hij had de vrouw ontdekt aan het andere eind van de hal, die zo te zien op het punt stond een dampend bad in te stappen. Ze was naakt.

Marc liep op haar toe. Hij merkte nauwelijks dat hij licht hijgde. De vrouw, die van hem stond afgewend, had hem niet gezien en ging onverstoorbaar door met waar ze mee bezig was. Ze bukte om de temperatuur van het water te voelen. Marc zag haar blanke billen duidelijk in het schaarse licht en voelde verbaasd een grote seksuele opwinding bij zichzelf. Hij voelde zich niet beschaamd, alleen maar heel prettig. Hij zweefde bijna op haar toe tot

hij achter de vrouw stond. Zonder ook maar even te twijfelen sloeg hij zijn armen om haar middel.

"Je bent gekomen", fluisterde de vrouw terwijl ze zich omdraaide. Natuurlijk was het Alaia, maar ergens had Marc dat allang geweten. Ze drukte zich tegen hem aan en Marc voelde de druk van haar naakte lichaam op zijn erectie.

Ergens ver weg klonk er een alarmerend stemmetje in Marc's hoofd die hem toeschreeuwde: "Wat ben je aan het doen? Dit is de moordenaar van Isak! Het is een verraderlijk loeder! Je moet haar ombrengen!". Maar toen maakte Alaia in één soepele handbeweging zijn gewaad los dat bijna geruisloos om zijn enkels viel. Alaia pakte zijn billen stevig vast en keek hem bijna smekend aan met haar donkere ogen. "Laten we het bad nemen..." Marc's weerstand was gebroken en hij liet zich gewillig meevoeren.

Zonder het lichamelijke contact een moment verliezen schreden ze langzaam de trappen af het warme water in. Midden in het bad, waar het water tot zijn borst stond trok Alaia hem verder naar zich toe en kuste hem gepassioneerd. Ze drukte haar heupen tegen hem aan. De roze wolk van de seksuele opwinding had Marc's brein geheel gevuld, in die mate dat hij na afloop niet eens precies kon navertellen wat er precies allemaal gebeurd was tussen hem en Alaia, alleen dat het pure extase was geweest.

Een tijd later, het konden uren en weken zijn, vond hij hem en Alaia terug op een met kussens gevuld hoogpolig tapijt. Zwaar ademend liet hij zijn geslacht met pompende bewegingen tussen haar kostelijke blanke dijen neerdalen. Het genot was hemels en Marc wist dat hij voor eeuwig kon doorgaan als er niet opeens een vreemde figuur naast hen verscheen.

Het was een gemankeerd wezen dat op hen toe strompelde. Met zijn glimmend zwarte schilden, facetogen en dunne pootjes leek het op een insect dat een moeizame poging deed op twee poten te lopen. Het stootte onbegrijpelijke klanken uit.

Marc sprong als door een slang gebeten op. Natuurlijk omdat hij gestoord was in het zoete liefdesspel. Maar zijn schrikachtige reactie was ook ingegeven door schaamte. Ergens besepte hij nog dat wat hij deed gruwelijk fout was; en alleen al omdat deze ongenode bezoeker dat allemaal zag was hij zeer ongewenst.

"Maak dat je wegkomt", beet Marc het wezen toe. Deze stootte echter alleen maar een hoop boze klanken uit.

"Maak dat je wegkomt, of ik doe je wat", snauwde Marc opnieuw. Hij voelde zich hoogst ongemakkelijk door zijn naaktheid en verlangde alweer naar de geneugten van Alaia's lichaam.

Het wezen verzette geen stap. Marc besepte opeens dat het hem bekend voorkwam: het was ook voorgekomen in de droom van de Ashuk voorstelling. De twijfel sloeg toe.

Toen verscheen Alaia naast Marc. Haar gezicht en lichaam waren bezweet. Ze zag er ongelooflijk sexy uit, op haar ogen na die boosheid en misschien nog wel meer dan dat weerspiegelden. Ze overhandigde Marc een donker en zwaar pistool.

"Dood het", zei ze.

Marc nam het wapen van haar over en knikte. Deze duidelijke instructie was precies wat hij nodig had om zijn twijfel te sussen. Het wezen vermoorden leek hem inderdaad het enige juiste ding om te doen. Ademloos richtte hij het wapen op het insectachtige wezen. Deze leek te beseffen wat Marc van plan was en gilte hoog en schel. Maar het ging niet weg. Het leek alsof het beest wanhopig was en dat het liever stierf dan te moeten afdruipen.

"Doe het, Marc", fluisterde Alaia. Ze vleide haar heerlijke lichaam tegen het zijne en keek hem diep en smekend in de ogen. Trillend richtte Marc het pistool en vuurde.

De knal was oorverdovend en Marc zag heel precies, bijna of de tijd opeens als een slak voortkroop hoe de kogel een zwartglimmend schild van het wezen verbrijzelde en een enorm gat sloeg in het zachte weefsel hierachter. Groen bloed spoot vanachter het lichaam alle kanten op. Maar Marc's aandacht was vooral getrokken door de ogen van het wezen, waarin, hoe gek het ook leek, totale verbijstering zichtbaar was. Alsof het verraden was.

Heel langzaam liet Marc zijn pistool zakken. Toen voelde hij opeens alle krachten uit zijn benen vloeien en zakte hij op de koele marmeren vloer neer. Wat had hij gedaan? Hij liet het pistool uit zijn handen vallen en liet zijn hoofd krachteloos zakken.

"Marc."

Hij keek met betraande ogen op en zag Alaia, gehuld in een rood gewaad naast het dode lichaam van het wezen staan. Grijzend streek ze teder over de kop van het wezen.

"Je doet ook alles wat ik zeg hè?", vroeg ze smalend, "Je vermoordt zelfs de prachtigste wezens."

"Waarom doe je dit...?", fluisterde Marc schor.

Alaia glimlachte minzaam, "Met een kapona valt niet te spotten, Marc. Zonder ons zouden de werkelijkheden in elkaar storten. Chaos is het ergste dat ons kan overkomen, en dat ontstaat als personen zoals jij, Marc, zonder autorisatie, de gesloten poorten tussen de verschillende sferen openbreken. Wij zijn er om anomalieën als jij uit te bannen..."

"Je bent een moordend sekreet, dat ben je", fluisterde Marc krachteloos. Hij snapte niet meer hoe hij ooit de liefde kon hebben bedreven met dit misselijke schepsel en walgde van zichzelf.

Alaia lachte, "Uit jouw oogpunt misschien, maar..." -en ze boog weer spottend naar de resten van het wezen, waar zich een grote poel van groen bloed omheen verzamelde- "jij hebt hem afgemaakt! Wil je nog weten hoe deze arme donder heette?"

Marc schudde vermoeid zijn hoofd. Hij kon bijna niet meer nadenken, daarom kwam het besef zo laat. Maar toen stokte de adem ook in zijn keel.

Marc wilde wat zeggen maar hij slaakte slechts een lichte kreun.

Alaia knikte aansporend, als een lerares tegen een trage leerling die op het punt staat een makkelijke som op te lossen, "inderdaad!"

"Nee", kreunde Marc uiteindelijk.

"Ja", zei Alaia nu overdreven luid, "Ja Marc! Dit is Ythor natuurlijk. De laatste van je dierbare kompanen. Goede vriend ben jij zeg!"

"Nee", brulde Marc nu en hij sprong op Alaia af. Hij raakte slechts lucht, schoot door en belandde onzacht tegen een pilaar. Schichtig keek hij om en zag haar bijna nonchalant achter hem staan, nu meewarig glimlachend.

"Tot in de volgende werkelijkheid, Marc! Dan zal ik met je persoonlijk afrekenen."

En toen was ze verdwenen.

Het duurde lang, heel lang, tot Marc weer enigszins bij zinnen kwam. Tot die tijd lag hij wezenloos naakt tegen een pilaar en kon zijn ogen niet van het dode lichaam van Ythor afhouden. Want Ythor was het, dat wist Marc nu zeker. Onder de zwarte schilden zat de groenige huid van het wezen dat hij zo goed kende. Zijn laatste vriend. En die was hem nu ook afgenomen. Opnieuw door dat sekreet van een Alaia, maar vooral door de ongelooflijke stommiteiten van hemzelf. Hoe had hij zich zo door haar kunnen laten meeslepen?

Ergens wist hij het antwoord wel. Vanaf het moment dat hij haar voor het eerst had gezien, daar mysterieus stilhangend in die streng, had zij hem gefascineerd. En opgewonden. En daarna had hij haar vaak genoeg ontmoet in zijn dromen om te doen wat hij nu echt had gedaan. Opeens voelde Marc het als een schrijnend verraad dat hij Ythor niet eerder van zijn tweeslachtige gevoelens voor Alaia op de hoogte had gebracht. Dan had dit misschien voorzien kunnen worden. Dan had Ythor zichzelf kunnen redden...

Marc haatte zichzelf op dat moment meer dan hij ooit had gedaan. Hoe had hij alles zo kunnen verbruïen? Waarom gingen de dingen zo erg mis? Kortgeleden was hij nog intens gelukkig geweest. Tot Alaia was verschenen en hij zijn vrienden één voor één in het verderf gestort. En dat allemaal door haar.

Zijn intense verdriet veranderde langzaam in brandende woede. Gericht tegen zijn eigen Nemesis. Hij moest haar vernietigen, hij moest! Dat het zijn eigen leven moest kosten maakte hem niet meer uit. Zijn vrienden moesten gewroken worden. Zij moest sterven. Maar hoe? Het was duidelijk dat Alaia het spel bepaalde. Hij kon slechts volgen en haar steeds dieper de Rhûn in volgen, om te zien wat voor verrassing daar weer op hem stond te wachten. Het was om wanhopig van te worden.

Maar toen bedacht Marc zich iets. Hij was niet kansloos, kon niet kansloos zijn, want hij had één groot voordeel: hij had speciale gaven. Dezelfde gaven die hem in staat hadden gesteld om de overstap te maken tussen de aardse werkelijkheid en de droomwerelden. Als je Alaia moest geloven was hij daarmee een aberratie, een bijzonderheid, een anomalie. Blijkbaar waren er weinigen die als hij tussen de werkelijkheden kon reizen. Waarom kon hij dat hier in de Rhûn dan niet? Waarom kon hij niet zelf bepalen wanneer hij de ene werkelijkheid in de Rhûn voor de andere verruilde?

Marc stond met hernieuwde kracht op. Hij had weer een doel, een taak, een mogelijkheid om iets te doen. Eerst haalde hij zijn mantel op en bedekte daarmee het lijk van Ythor. Dat was het minste wat hij kon doen voor zijn arme kameraad. Toen pakte hij het pistool op, als mogelijk wapen tegen Alaia, en richtte zich op.

Stokstijf en bijna zonder te bewegen concentreerde hij zich en probeerde hij zijn omgeving te begrijpen, het wezen van de Rhûn te bevatten. Hij moest tot de kern ervan doordringen om te kunnen begrijpen hoe hij het heft in handen kon nemen, het spel zelf kon gaan bepalen.

Het besef drong sneller tot hem door dan hij gehoopt had. Het besef dat de Rhûn geen fysieke constructie was maar een mentale, dat de Rhûn geen plaats had, maar een geestestoestand was. Maar dit betekende niet, besepte hij maar al te goed, dat de Rhûn totaal maakbaar was. Duidelijk was dat het uit vier werkelijkheden bestond, niet meer en niet minder. En duidelijk was dat de Rhûn niet maakbaar was, alhoewel die in zekere zin wel door hem bepaald en gevormd was, zoals het zich naar elke bezoeker anders zou vormen. Maar zonder dat hij daar zelf echt de hand in had, zoals je ook je eigen levenspad niet helemaal kunt bepalen.

Toen voelde Marc opeens dat er aan hem getrokken werd. Hij werd door Alaia een andere werkelijkheid in getrokken, besepte hij. Om in de laatste ronde definitief met hem af te rekenen, zoals ze had gezegd. Maar Marc weerstond de trekkracht, alhoewel het hem erg veel moeite kostte. Tot zijn grote voldoening voelde hij de verwarring en de plotselinge angst van Alaia in de Derde Werkelijkheid. Dit had ze niet verwacht! Marc concentreerde zich opnieuw zo goed hij kon en zag Alaia nu duidelijk, staand in een glooiend landschap van groenblauw gras. Het was een prachtige omgeving, met weelderige fruitbomen en beekjes, grazige weiden en klaterende watervallen. Ongeveer zoals hij dacht dat de Hemel er moest uitzien, of Utopia.

Maar dat interesseerde hem niet, nog niet. Hij concentreerde zich weer op Alaia en de plaats waar ze stond en besepte opeens dat het mogelijk was zelf de sprong naar de andere werkelijkheid te maken. En totaal onverwacht achter haar op te duiken. Zodat hij de kans had om met haar af te rekenen.

Geheel in trance greep hij het pistool steviger vast en ging hij over.

➔ Grover

Grover Garfield kon gewoon niet geloven dat hij in deze situatie was beland. Vanochtend had hij nog nietsvermoedend op het terras van zijn luxueuze huis in de barmhartige zon gelegen en een hamburger en een cocktail genuttigd. En nu... de grootste ellende waar hij ooit in gezeten had. Vanmiddag had hij nog op zijn vaste stek gelegen van Sunset Beach, naar zijn bescheiden mening het beste strand van Honolulu, onderwijl pinacolada's nuttigend die, door de hitte glimmende, negerbedienden hem hadden aangereikt. En nu... de hel!

Wanhopig hield hij halt en haalde snel en diep adem. Toch had hij het idee geen zuurstof binnen te krijgen, alleen maar een dikke lucht die bijna substantie leek te hebben en die hem misselijk maakte. Hij leunde vertwijfeld met zijn handen op zijn knieën en probeerde ergens hernieuwde energie en hernieuwde moed vandaan te halen.

Hij slaagde in geen van beide.

In plaats daarvan voelde Grover zich steeds beroerder worden. Het zweet lag als een dikke laag vette olie op zijn gloeiende rug en de hoofdpijn in zijn slapen werd steeds erger. Grover streek door zijn verwarde haren en keek naar boven. Het felle daglicht deed pijn in zijn tot spleetjes geknepen ogen. Wat hij zag was weinig hoopgevend. De top van de berg was nog ver weg.

"Godverdomme, godverdomme, godverdomme", vloekte Grover zacht, als ware het een soort bezwering. Hij haalde nog een keer diep adem en hervatte zijn moeizame klim. Met trage, zeer voorzichtige stappen bewoog hij de benen onder zijn omvangrijke tonronde lijf. De witte gymschoenen die hij droeg, vervormden vervaarlijk onder het gewicht van het lijf naar de vorm van de grillige ondergrond. Moeizaam, zeer moeizaam zette hij zijn eenzame strijd tegen de berg voort.

Hoe had het zo ver kunnen komen, bleef door Grover's hoofd malen. Wat was er allemaal eigenlijk met hem gebeurd? Hij herinnerde zich nog dat hij die middag, toen hij wegging van Sunset Beach, zijn opkomende honger had gestild oor het eten van twee gekookte krabben in een klein eettentje aan de lange weg naar Honolulu aan de andere kant van het eiland. Toen hij die had verorberd was hij weer op weg gegaan in zijn oude trouwe Four Wheel Drive. Maar toen?

Grover wiste het zweet uit zijn ogen en tuurde wanhopig omhoog. Het leek wel alsof de zon op ontploffen stond en de gehele omgeving in een kokende hitte zette. Waarom had die zelfde zon op het strand eerder vandaag veel minder heet geleken, vroeg hij zich geïrriteerd af. Terwijl op dit moment het einde van de dag naderde? Hij wilde dat hij zijn zonnebril nog had, maar die had hij ergens kwijtgeraakt.

Grover bedacht dat het nog een lange weg te gaan was richting de top was, maar hij wist dat hij moest doorzetten. Het leek hem de enige redding die overbleef. Deze hoge berg in combinatie met die sterke zaklamp die hij in het plastic draagtasje aan een van zijn mollige armen meedorste. De enige hoop op redding.

Maar om terug te komen op de nog steeds prangende vraag, wat was er nu ook al weer gebeurd? Grover's geheugen was een chaos, alsof het gewist was in zijn kokende hersenen. Toch kwam hetgeen hij wilde weten weer langzaam boven. Hij had zijn Four Wheel Drive gepakt, en toen... toen had hij besloten een landelijke route te nemen: in plaats van de hoofdweg naar Honolulu de zandpaden het achterland in, over de Koolau Range. Waarom eigenlijk? Grover had dat nooit eerder gedaan, en bovendien; het noorden van Oahu was zo goed als uitgestorven, wat had hij er te zoeken? Sportief rijden met zijn auto? No way, José, de enige reden dat Grover deze auto had, was omdat ze zo ruim en groot waren. Nee, het leek wel of het iets buiten hemzelf was geweest. Iets als een... stemmetje in zijn hoofd... Opeens gleed de rechervoet van Grover weg op een verschuivende steen. Grover kantelde, wist in een uiterste inspanning zijn lichaam nog te draaien, maar voorkwam niet dat zijn enkel dubbelklapte, noch dat hij vijf meter naar beneden gleed over de keiharde en puntige ondergrond. Hij slaakte een gepijnigde kreet. De pijn maakte even dat hij alleen nog maar een intens witte felheid waarnam, maar om welke reden dan ook zorgde de pijn ook dat de mist even optrok in zijn wazige brein. Ja, het was zeker een soort stemmetje geweest. Of een ongewoon soort ingeving van hemzelf, dat hier in de bergen, de reeds gedooftde vulkanen van Oahu, iets was waar hij heen moest. Een belangrijk doel, of zo...

Grover kreunde en werkte zichzelf weer op de been. Onvast bleef hij staan terwijl hij wanhopig ademde en zijn enkel testte. Ernstig verzwikt. Grover vloekte binnensmonds. Tot de top van de berg was het nog zeker enkele honderden meters. Niet dat hij persé de top moest halen, maar hij moest wel hoger komen, wist hij. Alleen dan zouden mensen zijn signalen met zijn zaklamp zien, straks als de zon gezakt was.

Hij herpakte zichzelf en sleepte zichzelf weer voort de berg op, nog trager dan eerst. Stapje voor stapje sleepte Grover zijn zware lichaam de kale berg in de Koolau Range op.

Aanvankelijk, wist Grover, was er nog niets aan de hand geweest toen hij de binnenlanden was ingereken. Zijn Four Wheel Drive had geen enkel probleem met de slechte zandpaden gehad en hij had zelfs genoten van het tochtje. De rust, de uitgestrektheid van het levenloze landschap, het relatief jong aardoppervlak dat in zijn ogen merkwaardig genoeg juist als het palet van de eeuwigheid had geleken.

Op een gegeven moment had hij besloten de Koolau Range in te rijden, een onherbergzaam gebied. Waarom wist hij opnieuw niet. Ergens had hij geweten dat hij koers moest zetten naar Honolulu. Hij had immers een afspraak in de vroege avond, nu ongeveer. Maar toch was de verleiding om de bergen in te rijden groter geweest. Waarom? Wat had hij gehoopt hier aan te treffen anders dan een desolaat bergachtig landschap, met uitgedoofde vulkanen als bergtoppen?

Grover begon echt aan zichzelf te twijfelen. Zou hij soms een zonnesteek hebben gehad? Maar dat leek hem toch sterk. Hij woonde nu al zes jaar op Hawaii en had elke dag ervan zo'n beetje in de zon gezeten. De zon was zijn grote vriend geweest op dit eiland, tenminste, tot vandaag dan. Maar wat was het dan? Een zinsbegoocheling, een psychose, een delirium? Of gewoon een gekke bui?

Hoe het ook zij, dieper in de bergen, toen er nauwelijks nog sprake was van een pad, had Grover geweten dat het in ieder geval niet zijn gelukkigste dag op aarde was. Van het een op het andere moment was zijn auto er mee opgehouden. Die ouwe trouwe auto van hem, 200.000 kilometer op de teller, waar hij nooit enig probleem mee had gehad, gaf er opeens de brui aan. Geen rook, geen waarschuwinglampjes, geen rochelende motor, nee... gewoon pats: alles uit.

Dat was het begin van de ellende geweest. Opeens had hij vastgezet in één van de meest onherbergzame gebieden van Hawaii, met een auto, die met geen mogelijkheid meer aan de praat te krijgen was en zonder enige vorm van communicatiemiddel.

En zo was die verduivelde zaklamp ineens zijn laatste redmiddel geworden.

Koppig zwoegde Grover voort. Hij concentreerde zich nu alleen nog maar op het neerzetten van zijn voeten op de harde rotsbodem. Links, rechts, links... Nog vijftig meter klimmen, beloofde hij zichzelf, dan zou hij rusten en wachten tot de zon in zee was gezakt en hij kon proberen met zijn zaklamp noodsignalen uit te zenden.

Met vertrokken gezicht keek hij op naar de ongenadige berg. Zijn gezicht veranderde van een verbeterde uitdrukking in een verraste. Even wist hij zeker dat hij gek was geworden. Vijftig meter hoger op de berg stond een gebouw! Hij herkende de reclameborden tegen de houten wanden; Okulala, dat was een lokale keten van eettentjes!

Dit was toch al te zot? Een eettentje van Okulala tegen de flanken van een desolate berg, midden in de woeste Koolau Range? Dit moest een, hoe noemen ze zo iets ook al weer.... Een Fata Morgana zijn. Hij wreef in zijn ogen, alsof hij zijn geest wilde ophelderen en keek opnieuw. Het gebouwtje stond er nog steeds!

Grover klom perplex nog enkele stappen, en toen weer enkele stappen, steeds de eettent in de gaten houdend, alsof deze zou verdwijnen zo gauw deze uit zijn blik bevrijd werd. Maar het ding verdween tot zijn verbazing niet, het was geen Fata Morgana, het was echt. Het móést echt zijn!

Een bevrijde lach verscheen op het gezicht van Grover. Hij had het toch gered, het was allemaal weer goed gekomen! Wat was het stom eigenlijk dat hij zich zo druk had lopen maken... Alsof hem iets kon gebeuren op een relatief dichtbevolkt eiland als deze... Vervuld van nieuwe moed klom hij door. Hij was zich er niet van bewust dat hij steeds sneller ging lopen, ondanks zijn grote vermoeidheid en pijnlijke enkel. De plastic tas met de zaklamp liet hij op de grond vallen. Die was niet meer nodig...

Hmm, dacht Grover, zouden ze er ook super-hamburgers verkopen met extra veel curry-saus? Hij hoopte het, want hij had opeens erge trek in iets stevigs. Hij meende zelfs al de typische vette bakgeur te ruiken van de eettent. Oh, een hamburgertje, dat zou hemels zijn!!

De laatste meters legde Grovers bijna rennend af, al trekkend met zijn rechterbeen.

Tenslotte had hij de kleine stoep voor de ingang bereikt. Hij hijgde hevig en bleef enkele momenten gebogen met zijn handen op zijn knieën staan, geheel uitgeput.

Tenslotte richtte hij zich weer op. Hongerig keek hij naar binnen. Hij zag de kenmerkende stoeltjes en tafeltjes, de lange bar, daarachter de keukenfaciliteiten: de bakplaten, de frituurinstallaties, de koelkasten, de grote borden waarop het menu stond gepresenteerd. Er was echter één ding dat ontbrak ... vreemd genoeg waren er geen mensen. De hele zaak was uitgestorven!

Grover draaide zich verward om en keek om zich heen naar de omgeving van de eettent. Zijn verbazing werd steeds groter. Er was helemaal niets! Meteen voorbij het stoepje bij de ingang van de eettent bevond zich de kale rotsbodem van de berghelling, die zich leek uit te strekken rondom het hele gebouw. Geen weg, geen parkeerplaats, geen vlaggestokken. Zelfs geen zandpad. Helemaal niets. Alsof het eettentje willekeurig gedropt was in de wildernis.

Grover snapte het niet, hij begreep er echt helemaal niets van. Hij draaide zich weer om en keek weer naar binnen. Toen merkte hij opeens dat alle bakplaten werkten en dat de grote frituurinstallaties aanstonden. De kenmerkende dunne rook steeg er uit op. Een aangename braadgeur bereikte zijn neus en onwillekeurig liep het water hem in de mond.

De aanblik van gereed staande voorzieningen van een cafetaria was voldoende voor Grover. Hij zette alle twijfels en onbeantwoorde vragen voor even opzij, en stapte de eettent binnen. Eerst even een fijne hamburger voor zichzelf bakken, of twee. Daarna zou hij wel verder zien.

Haastig beende hij door de restauratie-ruimte tot hij achter de bar was. Zijn zintuigen hadden zich niet vergist. De keuken was volledig operationeel. Er kon gekookt worden! Verlekkerd en gehaast keek Grover om zich heen, op zoek naar iets eetbaars. Hij boog zich voorover naar een deur van zoals het er naar uit zag een vriezer en opende die, ingevroren hamburgers of zo verwachtend.

Wat hij zag deed hem echter achterover wankelen. Achter de deur bevond zich geen etenswaren, maar een roodgloeiende, rokerige ruimte. Grover boog naderbij en zag dat deze heel diep moest zijn. De hitte die eruit sloeg deed hem angstig terug deinzen. Alsof hij recht het binnenste van een vulkaan had ingekeken. De ingewanden van de aarde zelf! Grover sloeg de deur in afschuw dicht en drukte zijn dikke en van het zweet klamme lichaam tegen de balie. Wat gebeurde er in hemelsnaam? Er was iets heel erg mis...

De deur van de vriezer sloeg opeens uit zichzelf weer open, alsof het de deur van een op ontploffen staande oven was. Grover zag tot zijn verbijstering roodgloeiende vlammen uit de koelkast komen. Dikke, furieuze vuurtongen die hem wel leken te willen grijpen. Eén van de vlammen raakte zelfs zijn been aan. Het ding voelde niet alleen heet aan, maar ... dit was echt onbegrijpelijk... Grover wist zeker dat hij voelde dat zijn been door het ... ding... werd weggetrokken. Alsof het hem de diepte in wilde sleuren. Hij deinsde nog verder naar achteren. Op hetzelfde moment sloegen vier andere kastdeuren open. Ook hierachter de peilloze donkerrode diepte en ook hier sloegen rode vuurtongen uit te voorschijn. Ze wilden hem pakken!

Geheel in paniek probeerde Grover vanachter de toonbank weg te komen. Maar daardoor moest hij langs de steeds driftiger likkende vuurtongen. Hij probeerde het moedig, springend van zijn ene op zijn andere been. Grover kwam vijf meter tot hij voelde hoe zijn been ruw onder hem werd weggetrokken. Hetzelfde moment lag hij op de grond. Een handvol vuurtongen hadden zich om zijn enkels en onderbeen geslingerd en trokken hem richting één van de vuurovens. Grover gilte nu panisch, terwijl hij zich probeerde vast te klampen. Maar de vuurtongen, die schroeyden op zijn vlees, waren taai. Het leken wel roofdieren, aan de haal met een veel grotere maar zwakke prooi. Eindelijk beseftte Grover wat er aan het gebeuren was. Hij stond op het punt geofferd te worden! Hij zou worden ópgeslokt door de aarde zelf! De angst gaf hem nieuwe kracht en met wilde schoppen probeerde Grover zich van de vuurtongen te bevrijden. Het lukte. Eén na een moesten ze loslaten en uiteindelijk was hij vrij.

Hijgend als een hyperventileerder tijdens een zware aanval richtte hij zich op. Zijn shirt was doorweekt van het zweet en zijn gezicht was grijs van de spanning. Nee, geen uitweg, die verduivelde vuurtongen kwamen alweer dichterbij. Tenzij... Met een ultieme krachtsinspanning werkte Grover zijn veel te zware lijf op de toonbank. Tot zijn verbazing lukte het. Terwijl hij voelde hoe het vuur uur de aarde alweer aan zijn lichaam likte, wist hij zich helemaal over de toonbank te werken. Als een machteloze walvis gleed hij er aan de andere zijde weer af.

In zijn val had hij iets hards geraakt, één van de barkrukken of zo, en eventjes duizelde het hem. Voor hij echter dreigde weg te zakken in bewusteloosheid dwong hij zichzelf om op te krabbelen. Uiterst moeizaam wist hij wankel overeind te komen. Tussen de bezwete haren

voor zijn ogen zag hij dat de vuurtongen hem niet meer konden bereiken. Dat gevaar was voorlopig bezworen.

Toen echter zag hij het volgende gevaar alweer opdoemen: het hele gebouw begon te bewegen! Het klapte als het ware in elkaar, alsof het langzaam maar zeker de aarde in werd gezogen. Grover kon van pure paniek een moment geen adem kon halen. De lucht leek geheel zuurstofloos en vol van zwavel, alsof hij zich al diep in de gekrochten van de aarde bevond.

Maar als hij wilde dat dat binnenkort niet echt gebeurde, moest hij nu maken dat hij wegwam, en snel ook! Grover draaide zich om en probeerde zich te bewegen. Maar hij kon zich bijna niet bewegen, alsof hij in een vluchtscène in een slechte droom zat. Tergend langzaam zette hij zijn ene been voor het andere, terwijl de tijd genadeloos doortikte. "Verdomme, verdomme", gromde Grover bijna huilend. Als hij met het gebouw door de aarde werd opgeslokt, leek een snelle dood misschien wel het minst erge dat hem kon overkomen. Dit alles... het leek wel een soort van afrekening... En ergens leek het opeens zo logisch: zijn hele leven lang had hij geschanst en geschanst. Hij had gegeten van de aarde en zich volgepropt met haar prachtige producten. Zonder enig respect, zonder enig gevoel van proportie. Wat er nu plaats vond was de wraak van de aarde zelf! Hij zou zelf opgegeten worden. En op welke plaats beter dan op de flanken van een uitgedoofde vulkaan, waar de ingewanden van de aarde het dichtst langs de oppervlakte streken en de demonen als sinds mensenheugenis hadden rondgewaard...?

Wanhopig probeerde Grover los te komen uit de dodelijke omklemming die zijn lijf had bevangen en eindelijk slaagde hij erin vaart te maken. Maar hij was laat, veel te laat. Toen hij vluchtig achterom keek zag hij hoe het gebouw om hem heen nu heel snel ineens schrompelde. Alsof het inklapbaar of invouwbaar was en het weer verdween in de aarde waar het vandaan kwam. Nee beter nog: alsof de eettent het net was waarmee de dikke vis was gevangen.

Onder hem begon de vloer te kantelen, en zonder nog zijn evenwicht te kunnen houden viel Grover hard neer op de grond. Hij voelde hoe hij naar beneden begon te glijden. Radeloos probeerde hij zich vast te houden aan de naden van de houten vloer terwijl zijn ogen panisch naar beneden keek. Daar zag hij hoe de wanden van de eettent braken als broze kroepoek en vervolgens verdwenen in wat wel wat leek op een gulzige mond. Een mond die niet donker was, maar rood opgloeide, en rook naar zwavel.

Grover raakte de grip op de vloer kwijt en begon te schuiven. Wanhopig probeerde hij zich nog ergens aan vast te klampen, maar er was geen redden meer aan. Grover Garfield zou worden opgeslokt door de hongerige, wraakzuchtige aarde.

Dit was het moment waarop Grover begon te gillen.

Nog geen tien minuten later was die naamloze bergflank daar in de Koolau Range weer even rustig als altijd. Er was geen enkel spoor meer van een eettent, nog niet van een spleet in de grond.

Grover Garfield zou nooit meer worden gevonden. Ruim een dag later werd zijn, overigens nog prima functionerende, Four Wheel Drive, aangetroffen op een afgelegen bergpad. De plaatselijke politie stond voor een raadsel en sloot de vermissingszaak uiteindelijk na drie weken vruchteloos onderzoek. Ze gooiden het erop dat Garfield zelfmoord had gepleegd door zich in één van de smalle en diepe kloven te werpen die in de Koolau Range te vinden waren. Het hardnekkige gerucht dat bij de met name autochtone Hawaïianen de ronde deed dat hij niet uit eigen wil door de aarde was opgeslokt, werd als een fabeltje afgedaan.

➔ Ochtendgloren

Anco en de Ruimers 3

Het einde van de nacht naderde al toen Anco eindelijk bij bewustzijn kwam. De diepe duisternis had plaats gemaakt voor het halfduister dat vooraf ging aan de zonsopkomst. Anco kreunde en draaide zich op zijn rug. Minutenlang kon hij zich niets meer herinneren over wat er was gebeurd en kon hij alleen maar denken aan de pijntjes die hij overal in zijn lijf leek te hebben. Maar geleidelijk wist hij het vlies te doorbreken dat hem scheidde van zijn geheugen. Langzaam kwam het weer boven: de ontmoeting met Alamiël en hoe die was veranderd in iemand anders. Een persoon die zich Delano had genoemd. Anco liet de gebeurtenissen nog eens aan zijn geestesoog voorbijgaan. Alamiel, of beter: Delano, had hen verteld dat er kwade krachten waren die "aan de fundamenten van het bouwwerk van de werelden knaagden" - zo had hij het uitgedrukt, wist Anco nog. Krachten die chaos wilden brengen waar orde was. En Delano zei dat Anco hem moest helpen in zijn strijd tegen die kwade krachten. Natuurlijk wilde Anco vragen op hem afvuren. Wie waren die krachten? Hoe kon hij helpen? Wat bedoelde hij met 'het bouwwerk van de werelden'? Maar voordat hij nog maar één van die vragen had kunnen stellen, was de wereld om hen heen beginnen te schudden. Een aardbeving, maar dan erger. Want de hele wereld schudde. En Anco had weer die angstwekkende sensatie die hij al eerder gevoeld had: dat alles om hem heen ... onwerkelijker werd. Maar nu ging het veel sneller dan eerst. Delano had iets geroepen wat Anco maar nauwelijks had kunnen verstaan, "Je moet springen! Probeer het kristal om ons heen te zien en te voelen en spring! Je hebt het eerder gedaan, je kunt het..." En toen was Alamiël schijnbaar levenloos op de grond neergevallen en was hij hulpeloos achtergebleven, niet wetend wat Delano had kunnen bedoelen... Hulpeloos, maar niet helemaal alleen... Geschrokken schoot Anco overeind toen hij zich herinnerde hoe hij in een laatste moment, voor de werkelijkheid waarin ze zich bevonden leek ineens te schrompelen als een prop papier, de hand had gepakt van Kenji.

Kenji! In paniek keek hij om zich heen. Hij merkte nu pas dat hij zich op een strand bevond. Moeizaam werkte hij zich op zijn benen. Zijn kleding was nat van het zand waarop hij had gelegen. Bijna wanhopig keek hij om zich heen. Kenji zou toch niet zijn achtergebleven op Yurguther? Gedoemd om met die wereld ten onder te gaan? Maar Anco kon geen andere levensvormen onderscheiden op de zandvlakte. Links van hem kabbelden kleine golfjes

tegen de vloedlijn aan, rechts rezen hoge rotsen op, maar in het gebied daartussen was alleen maar leegte.

"Kenji!", riep Anco, radeloos door de vrees dat hij helemaal alleen was in een onbekende wereld. Hij begon te lopen, een willekeurige kant op, om zich heen speurend naar donkere vormen op het strand. En terwijl hij dat deed bleven de vragen maar door zijn hoofd stormen. Was Yurguther echt vernietigd, tezamen met Kenji? Wat was er waar van wat Delano had verteld? Had Delano zelf kunnen ontkomen? Vragen en nog eens vragen.

Anco had geen idee hoe lang hij had gelopen, het was inmiddels al ruimschoots dag geworden, toen hij recht voor zich een vorm ontwaarde. Een schaduw op het strand die steeds groter werd. Wat het ook was, het kwam dichterbij. Ondanks zijn angst bleef Anco lopen, tot hij zag dat het een groep ruiters was. Hij begon steeds sneller te lopen. Was hij misschien gewoon weer op aarde? Was dit een groepje Engelse paardenmeisjes, die een ritje maakten op een rustige zondagochtend langs het strand van Dover? Anco wilde het graag geloven, maar wist dat het niet waar was. Deze plek waar hij was... voelde vreemd. Onaards...

Zijn hoop werd helemaal de kop ingedrukt, toen hij zag dat het krijgers waren die de paarden bereden. Mannen in maliënkolders, met zwaarden aan hun wapenriemen en helmen die schitterden in de opkomende roodkleurige zon. Ze reden recht op hem toe.

"Halt!", riep de voorste krijger, blijkbaar de hoofdmans, toen ze nog op slechts tien meter waren. De hele troep hield stil. "Wie bent gij en wat doet ge hier?", vroeg de hoofdmans met luide stem aan Anco. Hij sprak in een soort archaisch-klinkend engels, dat Anco maar net kon verstaan.

"Mij-mijn naam is Anco", hakkelde Anco, "Ik ben verdwaald en op zoek naar mijn metgezel..."

De voorman strekte een arm naar achteren, "Als je de vreemdeling bedoelt die we een halve lár hebben gevonden, dan is je zoektocht voorbij..." Anco volgde zijn arm en zag opeens hoe één van de krijgers iemand voor zich op het zadel stevig vasthield, met een hand op zijn gezicht gedrukt.

"Kenji!", riep Anco verheugd en hij wilde op hem toestormen. Maar meteen omringden een handvol krijgers hem, de glimmende punten van hun getrokken zwaarden op slechts centimeters van zijn gezicht.

"Twee vreemdelingen aantreffen op het strand: in deze donkere tijden kan dat geen goed teken zijn", baste de hoofdmans, "pak hem op, we brengen ze naar prins Imrahil."

Anco werd ruw door twee krijgers bij zijn beide armen vastgepakt.

"Op naar Dol Amroth!", brulde de hoofdmans, en met die woorden wendden de krijgers hun paarden in de richting waaruit ze gekomen waren. Anco werd ruw meegesleurd en kon niet anders dan gelijk op te rennen met de paarden om niet meegesleurd te worden. Het beseft dat het een vreselijke tocht zou worden, drong twee andere gedachten echter niet geheel

naar de achtergrond. De eerste was blijdschap dat hij Kenji had gevonden en dat hij nog leefde. En de tweede was een knagend gevoel dat hij de naam Imrahil ergens van kende.

Toen Anco met Kenji elk aan de arm van een krijger de troonzaal werd binnen gevoerd, kon hij een verbaasde zucht niet onderdrukken. De zolders verhieven zich hoog boven hem, gestut onder gotische bogen, die de zwaartekracht leken te tarten. Aan de zijwanden stonden rijk versierde beelden en hingen grote wanddoeken, maar de aandacht werd meteen opgeëist door de grote witte troon aan het einde van de enorme zaal. Hieruit hief zich een gestalte op, gehuld in een rode mantel over zijn volle wapenuitrusting. Hij hief een arm en meteen knielden alle aanwezigen op de grond. Anco en Kenji werden door hun begeleiders ruw op de grond getrokken. Het kon niet anders, of deze grote en trotse man was de prins zelf, Imrahil.

“Vertel me het doel van jullie komst naar de leengebieden van Belfalas, vreemdelingen”, sprak Imrahil met zware stem, terwijl hij op hen toe kwam lopen.

Anco probeerde zich enigszins op te richten, maar werd door zijn begeleider weer omlaag getrokken. Hij was duidelijk niet waardig genoeg de prins aan te kijken.

“V-vergeef me heer”, kon hij alleen maar uitbrengen, “maar we zijn verdwaald!” Het was het beste wat hij kon zeggen, maar intussen kolkten de vragen door zijn hoofd. Imrahil, Belfalas, waar kende hij die namen toch van?

“Je komt op een slecht moment, vreemdeling”, vervolgde Imrahil, “We vrezen de duistere macht die zich in het oosten, voorbij het land van Ithilien, aan het ontwikkelen is en steeds sterker wordt. Het laatste wat we kunnen gebruiken zijn spionnen van Sauron!” Imrahil draaide zich om en liep weer terug naar zijn troon. “Sluit ze op in de kerkers!”, beval hij. Anco werd omhoog getrokken, maar hij sribbelde tegen. Het hart bonkte in zijn keel van opwinding. Alhoewel hij al de namen die hij al had gehoord, aanvankelijk niet had kunnen thuis brengen; de naam van Sauron had alles op zijn plaats doen vallen. Hij beseftte dat hij zich, hoe bizar het ook klonk, bevond in Midden Aarde. Het Midden Aarde dat was ontsproten aan de geest van J.R.R. Tolkien en dat aan enorme schares lezers bekend was geworden door het boek ‘In de ban van de ring’. Ook Anco had het boek verslonden en opeens wist hij het weer: Belfalas was een land in het uiterste westen van Gondor, het zuidelijke koninkrijk van de Mensen. Prins Imrahil zou Aragorn vergezellen naar de slag op de velden van Pelennor. En Sauron was natuurlijk de donkere heer, die heerste over Mordor en naarstig op zoek was naar die ene ring.

Anco wist dat het geen goed moment was om zich af te vragen hoe hij in hemelsnaam terecht kon komen in een fantasiewereld. Eerst was er de tijd om te handelen: “Prins Imrahil, ik smeed u naar me te luisteren. Ik moet zo snel mogelijk afreizen naar Minas Tirith.” Anco werd hard op zijn hoofd geslagen, maar hij zag hoe de prins zich omdraaide. Blijkbaar had hij hem weten te interesseren. De prins maakte een gebaar naar zijn krijgers en vroeg: “Wat bedoel je? Spreek de waarheid, of ik zal je vreselijk laten geselen!”

Anco dacht koortsachtig na. Waarmee kon hij Imrahil overtuigen? Dat hing er niet alleen af van hoeveel Imrahil wist, maar ook wààr in het verhaal ze zich bevonden. Klaarblijkelijk was dat vóór Aragorn zou opduiken en hen onder de wapenen zou roepen om met hen de rivier Anduin op te varen richting het slagveld. Maar hoever? Anco besepte dat hij een gok zou moeten maken: "We zijn afgezanten van de tovenaer Gandalf, heer. Of zoals u hem kent, Mithrandir." –Anco was blij dat hij de naam nog wist- "We hebben belangrijke informatie over de vijand, die stadhouder Denethor moet bereiken vóór zijn stad zal worden aangevallen door de legers van Sauron."

Anco zag hoe het knappe en trotse gezicht van Imrahil verstrakte, "Minas Tirith het doelwit? Als die stad valt, is het gedaan met ons Mensen..."

"Het is nog niet te laat", haastte Anco zich te zeggen.

Voor het eerst keek Imrahil hem aan, met een droevige blik in zijn zee grijze ogen, "Sauron is te sterk, onze situatie is uitzichtloos..."

"Pas nadat hij kan beschikken over de ring, heer", zei Anco, beseffend dat hij opnieuw een risico nam.

Imrahil staaarde hem aan met een verbijsterde blik in de ogen, "De ring...", fluisterde hij, "Hoeveel verhalen ik daar niet over heb gehoord, maar ... bestaat die nog?"

Anco knikte, met een opbloeiend gevoel van hoop in zijn maag, want hij voelde dat hij de prins voor zich had gewonnen.

"Laat de gevangenen vrij!", beval Imrahil. Hierna richtte hij zich tot Anco, "Ik vraag je -jou en je metgezel- vanavond aan te zitten bij het banket. Doe me die eer. Morgen krijg je enkele van mijn mannen en onze snelste paarden tot je beschikking." Anco kon een glimlach niet onderdrukken.

"Wat was ik blij om je weer te zien", zei Anco, terwijl hij Kenji omhelsde. Ze stonden in de gastenkamer die hen was toegewezen en hadden eindelijk een moment voor zichzelf. Het was een grote ruimte met muren opgebouwd uit ruwe grote stenen, grote houten meubels opgebouwd uit ruw, onbewerkt hout en een groot hemelbed midden in de ruimte.

"Anders ik wel", zei Kenji, "Ik had niet geweten wat er zonder je van me was geworden..." Ze zetten zich neer op een paar grote stoelen. Kenji keek Anco gepijnigd aan: "Dit is... Yurguther niet meer hè?"

Anco schudde zijn hoofd, beseffend dat het de thuiswereld van zijn metgezel was, die was vernietigd, "We zijn als ik het goed heb op een plek die Midden Aarde heet."

"Hoe kan het dat je deze plek kent?", vroeg Kenji.

Anco schudde zijn hoofd, "Dat kan ik zelf nog niet eens uitleggen. Voor mij was het altijd niet meer dan een ... fantasiewereld, die alleen bestond in een boek. Net zoals ..." –Anco viel even stil toen hij voor het eerst de analogie herkende – "...Yurguther voor mij een fantasiewereld was."

“Heeft het iets te maken met wat Delano zei”, vroeg Kenji met een frons op zijn gezicht, “over dat ‘bouwwerk van werelden’?” Anco schudde zijn hoofd, “Ik weet het niet. Ik snap absoluut niet hoe het kan zijn dat we hier zijn. Ik weet niet eens hoe we hier gekomen zijn. Het laatste wat ik me kan herinneren is dat ik je hand pakte en ... in het duister verdween...” “Het enige dat ik weet, is dat het me hier niets bevalt. Zouden we nog ooit kunnen terugkeren naar Yurguther?”

Anco staaarde Kenji aan en voelde dat ze beide aan hetzelfde dachten. De sensatie dat de hele wereld om hen heen.. vervaagde zoals een druppel bloed die in een glas water valt... Hij besepte dat hij Kenji geen antwoord hoefde te geven.

Yurguther was voor altijd verloren.

Toen de zon op zijn hoogste punt stond, hadden Anco en Kenji in het gezelschap van 4 soldaten die prins Imrahil met hen had mee gezonden, al bijna een halve dag gereisd. Het was een prachtige heldere dag. Het landschap waar ze de afgelopen week door heen hadden gereden, was nog steeds erg mooi. Weelderig glooiende heuvels, afgewisseld met groene en vruchtbare dalen, waardoor zich vele rivieren en stroompjes een weg baanden richting de baai van Belfalas. Het dunbevolkte land heette Lebennin, hadden hun reisgenoten verteld. In de voorgaande week hadden ze overnacht in de steden Linhir en Pelargir en in die laatste stad hadden ze voor het eerste de rivier Anduin mogen aanschouwen, de Grote Rivier die zo’n beetje heel Midden Aarde besloog en bijna duizend mijl verderop ontsprong in de Grijze Bergen. Vanaf Pelargir hadden ze de weg naar het noorden genomen en die ochtend hadden ze de rivier Erui overgestoken. Hun bestemming was nu heel dichtbij, was Anco gezegd. De bergpiek die ver weg achter de horizon oprees was volgens hun begeleiders de berg Mindolluin, aan wiens flanken Minas Tirith lag.

Hoe dichterbij ze kwamen, hoe nerveuzer Anco werd. Want welk verhaal moesten ze in Minas Tirith gaan ophangen tegen Denethor? Hij kon hem iets vertellen over hoe zijn zoon Boromir was omgekomen, ervan uitgaande dat Gandalf en de hobbit Pepijn de stad nog niet hadden bereikt. Maar wat schoot hij daarmee op? En bovendien: zou hij daarmee niet de hele loop van het verhaal verstoren?

Anco moest steeds weer denken aan een roman die hij onlangs had gelezen over hoe de twintigste eeuwse wetenschapper Hockenberry betrokken raakt bij de slag bij Troje. Ook hij had dankbaar gebruik gemaakt van zijn kennis van de Ilias, om zodanig in te grijpen in de gebeurtenissen, dat uiteindelijk het hele verhaal was ontspoord van de gebaande paden van Homeros. Als Anco het zich goed herinnerde, hadden Achilles en Hector vrede gesloten en waren ze samen ten strijde trokken tegen de goden.

Wat nou als door zijn toedoen de stroom van gebeurtenissen zodanig zou worden verlegd dat Sauron de oorlog wèl won? En hoe wist hij zo zeker dat het kwaad al niet was geschied? Tenslotte wàs hij al, hoe weinig ook, deel gaan uitmaken van het verhaal.

Maar alhoewel deze gedachten Anco bezorgd maakten, moest hij tegelijkertijd met een zekere schroom toegeven dat het idee om actief een rol te spelen in het verhaal, hem enorm opwond. Misschien ontmoette hij straks wel Gandalf... En wat als hij straks doorreisde naar Osgiliath, om daar Frodo en Sam te bevrijden uit de handen van Faramir en met hen de tocht naar de Doemberg te volbrengen?

Anco deelde al die gedachten met Kenji, die naast hem opreed op de weg van Erui naar Minas Tirith. Nadat zijn metgezel hem had laten uitpraten, zei hij:

"Ik moet er aan denken dat je Yurguther zag als een spel. Hoe noemde je het ook al weer?"

"Een sim", glimlachte Anco.

Kenji draaide zijn gezicht naar hem toe, "Maar dit is allang geen spel meer, Anco. Wat hier gebeurt, doet er niet toe. Wat er toe doet is wat die... Delano tegen je zei. Dat je belangrijk bent in de strijd tegen... wat het ook is dat mijn wereld heeft vernietigd."

Anco voelde hoe het schaamrood op zijn gezicht kwam te staan. Kenji mocht dan jonger zijn, maar opeens leek hij een stuk volwassener.

"Sorry", zuchtte Anco.

Minas Tirith was inderdaad de imposante stad zoals Anco die zich had voorgesteld. Gelegen op een uitloper van de Mindolluin, rees de stad hoog op in zijn omgeving. De zeven steeds hogere ringen waaruit de stad was opgebouwd (bijna zoals dat spelletje, de Toren van Pisa, wat Anco vroeger wel eens had gespeeld) waren duidelijk zichtbaar, net als de prachtig stralend witte toren van Ecthelion op het hoogste punt van de stad. Anco kon een zucht van bewondering niet onder drukken.

Op voorspraak van de soldaten van Imrahil hadden de doorgang gekregen bij de poort in de omwalling rondom de stad en meteen was hun komst bij Denethor aangekondigd. Er was hun gezegd dat ze zo snel mogelijk hun opwachting moesten maken bij de stadhouder. De twijfel stormde in Anco's hoofd, terwijl ze op hun paarden de stad binnen reden. Wat moest hij tegen Denethor zeggen? Hij was een beetje bang van de man, vooral omdat Tolkien hem in waanzin zijn eigen zoon levend op de brandstapel had laten leggen. Maar het leek Anco geen goed idee hem hiervoor te waarschuwen, net zoals het hem geen goed idee leek te voorspellen dat diens dood en de terugkeer van de koning nabij waren.

"Ik heb hier geen goed gevoel over", fluisterde Anco tegen Kenji.

Kenji knikte. De spanning was ook op zijn gezicht te lezen, "Denk aan waarvoor we hier zijn!", zei hij.

Dat was makkelijker gezegd dan gedaan. Anco wist nauwelijks waarom hij hier was. Als hij het goed begreep was hij in staat gebleken door zijn eigen geestkracht net op tijd met Kenji van Yurguther te vluchten, maar hoe hij dat gedaan had begreep hij niet ('probeer de kristallen te zien', zoiets had Delano gezegd). En wat ze hier te doen hadden, wist hij al helemaal niet.

"Nou, God zegene de greep, zullen we maar zeggen", besloot Anco zuchtend.

Ze werden ontvangen in dezelfde lange en plechtige zaal waarin, als Anco het zich goed herinnerde, Galdalf en Pepijn zouden worden ontvangen. In ieder geval herkende hij de grote rijk versierde troon die in het boek werd beschreven en de kleine stenen zetel ervoor, de plaats voor de stadhouder, de interim-koning, zogezegd. En voor die zetel stond Denethor al op hen te wachten. Het was een man die evenveel trots en gezag, misschien wel koninkrijkheid, uitstraalde als prins Imrahil. Maar al meteen toen Anco hem zag, herkende hij de diepe frustratie en sluimerende waanzin in diens diepliggende ogen.

“Mij is ter ore gekomen dat ge zijt gezonden door Mithrandir, de bringer van veel slecht nieuws. Voorwaar, het uur is donker en u bent net zo ongewenst als dit duister.”

“En ook goedemiddag”, wilde Anco al zeggen, maar hij vermande zich; “Heer stadhouder, laat ik allereerst ons aan u voorstellen. Wij zijn Anco van Kaam en Kenji van Tuydor. Wij komen van landen ver van hier en hebben helaas slecht nieuws meegebracht.”

Denethor ging zitten op zijn stenen zetel en maakte een vermoeid gebaar, “Gaat het over mijn geliefde zoon?”

Anco wist onmiddellijk dat hij Boromir bedoelde, die was bezweken aan de verlokkingen aan de ring en was gedood door orks. Het zweet brak hem uit bij de gedachte dat hij de stadhouder tot razernij kon brengen als hij vertelde over zijn dood. Daarom zei hij, “Nee, Heer Denethor, Boromir maakt het goed en is op de terugreis naar u.”

Even bewoog Denethor niet, maar toen sprong hij overeind en liep woest op Anco toe. “Ge liegt, verrader!”, siste hij met ontblootte tanden op niet meer van een meter dan Anco,

“Herkent ge dan niet dit, dat me is toegezonden?” Het duurde een moment voor Anco het voorwerp herkende dat Denethor in zijn handen hield. Het was een gebroken hoorn.

Inwendig begon Anco te kreunen: de wilde-ossehoorn van Boromir. Hij had een hele domme fout gemaakt! En hij had het kunnen weten, want het voorwerp werd ook in het boek genoemd.

“Ge bent niet meer dan een leugenachtige spion”, beet Denethor Anco woedend toe, “gebroed, vol van list en bedrog. En waarschijnlijk een handlanger van Sauron zelf!”. Hij wendde zich van hem af en riep: “Wachten, gooi dit gespuis ogenblikkelijk in de kerkers!”

In paniek draaide Anco zich om, maar voor hij het wist, hadden enkele soldaten hem vastgepakt. En in een ooghoek zag hij dat ook Kenji was gevangen genomen. Het besef dat het door zijn toedoen helemaal scheef was gelopen, stak hem, alsof hij door een zwaard was verwond.

De gevangenis bevond zich, zoals het zich betaamde, helemaal in de catacomben van de stad en het was er precies zoals je kon verwachten: donker, vochtig en onuitsprekelijk smerig. Geketend in ruw ijzeren boeien zat Anco machteloos naast Kenji op het gore stro op de grond van de kleine kerker.

“Het spijt me”, fluisterde Anco zacht, “ik heb het helemaal verbruid.”

Anco meende uit zijn ooghoeken in het halfduister te zien hoe Kenji licht glimlachte.

“Waarom lach je?”

“Ik bedacht me dat maar weer eens blijkt dat teveel kennis even funest kan zijn als te weinig!”

Anco knikte, opnieuw onder de indruk van hoe verstandig Kenji klonk. “En als jij het dan allemaal beter weet, tovenaarsleerleerlingetje”, probeerde hij luchtigjes te klinken, “vertel jij me maar eens hoe we hier uit moeten komen...Kun je niet wat van je tovenaarskrachten gebruiken?”

Kenji schudde mismoedig het hoofd, “Ik heb het al vergeefs geprobeerd, maar ik vrees dat ik die in mijn eigen wereld achtergelaten heb.”

Anco wist niet wat hij daarop wist te zeggen.

Die nacht werd Anco ruw uit zijn slaap gewekt. Met moeite opende hij zijn ogen en hij merkte dat het Kenji was die hem wakker had geschud.

“Verdomme, Kenji, ik was er net in geslaagd in slaap te vallen. Ik ben gebroken...”

“Dit is belangrijk”, zei Kenji met een schittering in zijn ogen, “Ik heb weer een droom gehad. Weer zo’n droom die met jou te maken lijkt te hebben!”

Anco schoot overeind. Was het in Yurguther ook niet een droom geweest die hen had geleid naar Alamiël?

“Wat zei die droom?”

“Dat we moeten ontsnappen en naar de toren van Ecthelion in de Citadel moeten komen!”

Anco zakte teleurgesteld ineen, “En hoe gaan we dat redden?” Veelbetekenend hield hij zijn boeien naar Kenji op.

Anco meende Kenji in het halfduister te zien grijnzen, “Ik herinnerde me opeens ook een bezwering van Alpastron. Let op.” Hij sloeg zijn ogen in concentratie neer en toen hij weer opkeek was zijn blik intens gericht op hun ketenen. Een lange tijd gebeurde er niets. En toen leek de materie van de ketenen te verbrokkelen. Een moment later waren ze verdwenen, alsof ze nooit bestaan hadden. Anco staarde Kenji verbijsterd aan in het besef dat dit nog veel buitenissiger was als wat hij zijn metgezel had gedaan bij de voybani.

“Krijg nou wat”, fluisterde Anco.

Maar Kenji had zich al omgedraaid en zijn blik al gevestigd op de spijlen in de deur van de kerker.

Toen ze eenmaal buiten waren, bleek de stad in diepe rust. De wachten die er waren, bewaakten de poorten, bedacht op gevaar van buiten. Niemand hield de mensen in de gaten binnen de stadsmuren. Ze moesten bijna een half uur klimmen tot ze de eindelijk de hoogste citadel hadden bereikt, waar het paleis van Denethor zich bevond. Maar bij de ingang van Ecthelion’s toren versperden twee wachten de doorgang.

“Wat nu?”, fluisterde Anco, enigszins gefrusteerd, “Heb jij soms nog meer verrassingen in je trucendoos?”

Kenji knikte, “Ik heb er wel één, maar daar komt weinig magie bij kijken.”

Zijn idee was in al haar eenvoud zeer doeltreffend. Kenji rende opgewonden naar de wachten toe, in paniek wijzend naar een plek ergens aan de stadsmuur. De verbouwereerde wachten liepen met hem mee, waarna Anco achter hen opdook en de eerste met een welgemikte slag van een stuk hout buiten westen sloeg. Voor de tweede wacht alarm kon slaan, was Kenji hem al besprongen. Een tweede welgemikte slag, stelde ook hem buiten gevaar.

“Kom op”, siste Anco naar Kenji, die merkte dat hij hevig zweette, “We hebben maar even voor ze worden opgemerkt.”

Ze renden de toren in en begonnen zo snel mogelijk de treden van de wenteltrap te beklimmen. Tot Anco’s opluchting kwamen ze geen andere wachten meer tegen tot ze uiteindelijk de top van de toren bereikten. Buiten adem van de inspanning moest Anco een moment stil houden en hij werd bijna overweldigd door de prachtige sterrenhemel. Hij liep naar de borstwering toe en keek omlaag. Het uitzicht was formidabel. Onder hen bevonden zich de majestueuze muren en gebouwen van de stad. Verder weg en nog veel dieper lagen de velden van Pelennor en zelfs het zilverachtige lint van de Anduin was goed te zien. Hij hoorde gedempt geschreeuw en toen hij zijn blik verplaatste, zag hij hoe er een aantal figuren naar de twee gevloerde wachten aan de voet van de toren toe renden. Ze waren overduidelijk in paniek en al snel klonk er het hoge geluid van een hoorn.

“Misse boel”, hijgde Anco, die zich omdraaide naar Kenji.

Zijn metgezel keek hem echter niet eens aan, maar wees alleen maar naar een donkere figuur die op hen toe kwam lopen. Anco werd opeens bang en had er spijt van dat hij niet een zwaard van één van de wachten had meegenomen.

“Wees niet bang, alsjeblijft”, klonk de zware stem van de donkere gestalte, “Je kent me immers al!”

“Delano...”, bracht Anco nog steeds kortademig uit. Hij bedacht zich dat soldaten waarschijnlijk op dit moment al op de trappen omhoog klommen. Binnen een paar minuten zouden ze boven zijn.

“Het heeft me even geduurd voor ik had achterhaald waar je gebleven was. We moeten nog steeds praten, na onze abrupt afgebroken vorige ontmoeting...” In het licht van de maan, zag Anco dat Delano een forsgebouwde donkere en kale man was, gekleed in een zwaar donkerrood gewaad. Ving Rhames in Tibetaanse monnikenpij, zoiets. Zou dit zijn ware gestalte zijn, vroeg Anco zich af.

“We kunnen niet hier spreken”, riep Kenji, “de soldaten kunnen elk moment boven zijn!”

Delano knikte. Hij strekte zijn armen uit, “Pak me vast, dan gaan we hier samen weg, zonder dat we weer allemaal op andere plaatsen terechtkomen.”

Anco vroeg zich af hoe Delano dat voor zich zag. Zou hij straks als Superman opstijgen? Hen meenemend als passagier? Vliegend door het zwerk van Midden Aarde, zoals alleen de Nazgûl dat konden? Hij besloot dat het weinig zin had daar lang over na te denken en pakte Delano stevig vast. Uit zijn ooghoek zag hij dat Kenji diens andere arm vastpakte.

“Daar gaan we!”, riep Delano.

Juist op dat moment had een tweetal soldaten het einde van de trap bereikt, maar het was te laat. De hele wereld vervaagde al voor Anco, nee, verduisterde, tot er alleen een inktzwart niets over was en Midden Aarde nooit leek te hebben bestaan. En Anco had twee gevoelens die hem beide angst aanjoegen: ten eerste had hij het gevoel alsof ze zich met enorme snelheid verplaatsen en ten tweede had hij... het gevoel alsof hij dit eerder had gedaan.

➔ Thuis

I.

“Kom, we moeten gaan.”

Gany kromp ineem en legde kreunend zijn hoofd in zijn handen. Het vooruitzicht om op te moeten staan uit de bank, was meer dan hij kon verdragen. Hij voelde zich leeg en lusteloos en wist dat deze keer zelfs een Demerol zou niet voldoende zijn om hem hier over heen te zetten. Hij wilde niet, hij kòn het niet.

“Gan, schat, stel je niet zo aan. Het is toch ook fijn om straks weer eens thuis te zijn?” Het was Cherry die het zei, de vrouw die, als je de bladen moest geloven, zijn huidige vriendin was. Maar ze riep eerder afkeer op dan liefde. Hoe was het mogelijk dat ze al zo lang tot zijn entourage behoorde? Hoe had dat kunnen gebeuren? Hij wist het niet, zoals hij zoveel dingen die de laatste tijd rond hem plaats vonden niet begreep. Eén ding wist hij echter wel: dat hij in al die jaren nog nooit zo diep was gezonken als nu, want hij had nog nooit gevoeld wat hij nu voelde.

Hij was bang om naar huis te gaan.

Gany voelde zijn maag voor de zoveelste keer draaien als hij bedacht wat hem te wachten stond. Natuurlijk zou de pers, als een hongerig roofdier, op hem staan te wachten als hij daar aan zou komen. Misschien zou hij ze op het vliegveld weten te ontwijken, misschien zelfs bij zijn huis, maar dat ze hem voor de ingang van de rechtbank te pakken zouden krijgen, leek onontkoombaar. Op de trappen voor het gerechtsgebouw kon niemand hem beschermen. Hoe kon het ook anders: de mondiale roddeljournalistiek smulde al maanden van het nieuws. De chocoladeletterkoppen in de belangrijkste bladen en kranten leken in zijn geest te ingebrand: “Gany Zeno onder vuur”, “Zeno’s perverse sexspelletjes”, “De val van de oppergod van pop” en “De zieke geest van ’s werelds ideale schoonzoon.” Hij kreunde.

“Ja kom, Gan, de limo staat al voor”, klonk de stem van Roy St. James. Gany keek hem vanuit zijn ineengedoken positie op het bed aan. De man torende boven hem uit en stond een paar meter bij hem vandaan. Niet verwonderlijk bevond hij zich dicht bij de minibar die deze hotelsuite natuurlijk bezat, waaruit hij zich net had bediend met een net iets te vol geschonken glas whisky. Zijn stevige gestalte was gehuld in een op het oog peperduur maatpak en zelfs nu had hij de witte cowboyhoed op die de manager van een van ’s werelds

belangrijkste artiesten karakteriseerde. Alsof hij zichzelf speelde in een slechte bio-pic. "We moeten ons haasten. De vlucht staat over een uur geboekt", drong Roy aan.

De 'vlucht'... Was het maar een vlucht, dacht Gany. Een vlucht uit dit alles. Hoe was hij ooit in deze situatie verzeild geraakt? Hij masseerde zijn slapen. Waar was het mis gegaan in die elf jaar? Elf jaar. Hij kon zich niet voorstellen dat alles nog maar zo kort geleden was begonnen. Het begin van zijn carrière, het leek wel een eeuwigheid geleden. Nog maar net twintig jaar oud was hij geweest, toen hij zich voor zes maanden opsloot in zijn tot studio omgebouwde flatje. Alleen met zijn geliefde muziek. Hij kon zich nog steeds de toenemende euforie van die tijd herinneren. Het gevoel dat hij magie bedreef... en wat een macht dat had gegeven: 'on top of the world'. De creatieve vloedgolf die had geleid tot zijn debuutalbum 'Music of the Spheres', dat hem onvermijdelijk in één klap een wereldster had gemaakt. En waar had het hem gebracht? In de duurste suite van een veel te duur hotel in Miami, met twee mensen die hij eigenlijk verafschuwde en die hem aan het hoofd zeurden om iets wat hij niet wilde. Mentaal ingestort en met een steeds sterkere drang naar de pijnstillers die hij de laatste maanden in verontrustend snel stijgende doses innam. Hij voelde zich opeens kotsmisselijk.

"Ik ga niet!"

Roy en Cherry verstarden. Cherry maakte vinnige 'doe-iets' gebaren naar Roy en deze schraapte zijn keel: "Gan, je moet. Je weet toch wat voor een straf er op staat als de gedaagde niet verschijnt tijdens de zitting?"

Gany's hoofd voelde alsof er gloeiende hete pinnen op werden gezet; "Het zal wel...", wist hij uit te brengen.

Roy zette een paar stappen naar hem toe en spreidde zijn armen, "Gan, ik weet dat je door een hel gaat. Maar je moet jezelf herpakken. 'Damage control', daar gaat het om. We moeten hier doorheen. Heb ik niet de duurste en beste advocaten voor je geregeld? Het komt allemaal wel goed!"

Gany kon zichzelf niet bedwingen te glimlachen. Het kwam allemaal wel goed? Hoe dan? Zou Danny Hoyt opeens door een goddelijke interventie de onbedwingbare aandrang krijgen de waarheid te vertellen? Dat hij helemaal niet, als minderjarige, seksueel door hem was misbruikt. Dat hij er alleen een financieel slaatje uit probeerde te slaan. En dan? Zou de pers dit vervolgens van hem aannemen en rectificaties gaan plaatsen van alle walgelijke onzin die er de laatste maanden over hem was geschreven? En zou het publiek ooit nog kunnen vergeven en vergeten? Weer een liedje van hem kunnen beluisteren of een video van hem kunnen bekijken zonder te denken: "hè jakkes, is dat niet die vieze pederast?" En zouden alle aagieren en sensatiezoekers hem dan eindelijk met rust laten, zodat hij zijn leven weer kon voortzetten en zich eindelijk weer op dat ene kon richten waar hij echt van hield? De muziek. Hij geloofde er niets van.

Misschien had het cynisme, dat hij verafschuwde, hem ook vergiftigd, want hij kon zich niet voorstellen dan dat het anders zou gaan dan dit: de rechtszaak zou zich eindeloos

voortslepen, vol pijnlijke verklaringen over zijn privéleven en zijn geaardheid. Het zou allemaal uiteindelijk wel leiden tot een schikking. Twintig, dertig miljoen, dat moest voldoende zijn om Hoyt tevreden te stellen. Maar daarmee zou de gekte natuurlijk niet stoppen: de pers zou altijd op de loer blijven liggen, om hem te betrappen op de kleinste misstap, om hem te volgen waar hij ook heen ging. Nergens zou hij meer zichzelf kunnen zijn, zich vrij voelen. Hij was voor altijd gevangen in zijn sterrendom. Honderd miljoen per jaar verdienen, maar zelfs hiermee kon hij niet het enige kopen wat hij echt, vrijheid. Wat een ironie...

"Ik kan het niet meer opbrengen", gromde Gany schor.

Roy hief theatraal zijn handen op en draaide zich om, zich richtend op een niet-bestaand publiek. Gany voelde de toenemende frustratie bij zijn manager, die befaamd was om zijn kolossale woede-uitbarstingen.

"Wat krijgen we nou, Gan? Al die jaren hard werk. Al die inspanningen om zover te komen. En nu we samen op de top zijn, wil je het allemaal uit je handen laten glippen?"

Gany had het gehoord, het woordje 'we'. Wie had drie albums gemaakt die allen tot de meest succesvolle uit de pophistorie konden worden gerekend? Wie had in drie loodzware tours overal op de hele wereld opgetreden? Het was niet de eerste keer dat het hem was opgevallen dat Roy zich een deel van het succes toe-eigende, maar het was wel de eerste keer dat het hem boos maakte.

"En als je al niet aan jezelf denkt, denk dan eens aan al je mensen. Je band, je crew, je hele entourage. Denk eens aan al die gezinnen die je brodeloos maakt als je niet doet wat je moet doen, als je nu de handdoek in de ring gooit..."

Gany hief zijn hoofd en ving Roy's blik. De plotselinge woede had hem voor even van zijn lethargie verdoofd en door de adrenaline klopte het hart in zijn keel.

"Eruit", zei hij scherper dan alles wat hij eerder had gezegd.

Gany zag even een glim van schrik in Roy's ogen. Toen had die zichzelf al herpakt; "Gany, luister toch eens naar jezelf, je bent jezelf niet meer. Luister toch naar me."

"Eruit!"

"Gan..." Roy spreidde zijn handen en speelde de vermoorde onschuld.

"Eruit", brulde Gany met een kracht die hem snel verbaasde. Zijn gestrekte arm wees naar de deur, "en neem haar mee", voegde hij hier aan toe, vaag in de richting van Cherry wijzend.

Cherry slaakte een hoog geluidje en zette een paar stappen in Gany's richting.

"Schatje..."

Gany maakte een afwerende beweging en brulde nog harder: "Uit mijn ogen!"

Cherry bevroor. Verbijsterd keek ze Gany aan en Gany zag de verandering in haar ogen. Ze was opeens bang geworden. Ze zette een stap naar achteren en keek hulpeloos in de richting van Roy. Diens onbewogen en bleke gelaat verried een grote ingehouden woede en frustratie. Hij probeerde Gany met zijn strenge blik te bezweren, maar toen hij na een stil

gevecht dat seconden duurde, doorlkreeg dat Gany niet bezweek, draaide hij zich bruusk op de hakken van de laarzen om.

"Kom Cherry, hij is gek geworden", zei hij, terwijl hij met grote passen de kamer verliet. Cherry haastte zich achter hem aan. Roy opende de deur liet haar voorgaan, keek op de drempel nog één keer achterom en gooide toen de deur met een ziedende klap achter zich dicht.

Vrijwel meteen liet Gany zich krachteloos achterover vallen op het bed. Hij drukte met de muizen van zijn handen tegen zijn ogen en probeerde de storm in zijn hoofd te kalmeren. Lang, heel lang bleef hij zo liggen.

Het begon al donker te worden toen hij uiteindelijk opstond. Er had zich een idee in zijn hoofd gevormd, dat zich niet meer liet weg jagen. Een laatste strohalm. Een laatste uitweg. Misschien...

Hij pakte de hoorn van de telefoon op en toetste het mobiele telefoonnummer dat hij nog steeds uit zijn hoofd kende. Het duurde twintig angstige seconden voor er eindelijk werd opgenomen.

"Robert Carmichael."

II.

Gany herinnerde zich zijn eerste ontmoeting met Robert Carmichael nog goed. In die tijd was hij nog niemand, maar was Carmichael al een bekend producer. In een vlaag van overmoed had Gany de producer gebeld, wiens telefoonnummer hij via via had bemachtigd. Hij zei tegen hem dat hij een album had opgenomen en dat hij nu iemand zocht die het kon afmixen. Tot zijn niet geringe verbazing zei Carmichael dat hij zijn naam nog kende uit het clubcircuit, van het underground-bandje waar hij twee jaar in had gezeten. En dat hij mocht langs komen, de volgende dag al, omdat Carmichael toch net in de stad was. Het was zo'n zeldzaam staaltje geluk, dat Gany altijd had gedacht dat het voorbestemd was.

Bij hun eerste ontmoeting, een dag later in Carmichael's hypermoderne studio, was Gany doodnerveus. Hij kon nauwelijks een fatsoenlijke zin uitbrengen. Na een moeizaam gesprek stelde Carmichael voor de opnames dan maar te beluisteren. Toen de band was ingestart voelde Gany zich hulpelozer dan ooit. Alles wat hij was zat in zijn muziek, als Carmichael dat zou afwijzen, zou hij letterlijk kapot gaan. Maar Gany's angst was ongegrond. Want toen de producer hem na een klein uur, toen de muziek was verstorven, aankeek, viel er in zijn ogen alleen maar verbijsterd ontzag te lezen. Een blik die voor eeuwig in zijn geheugen gegrift stond.

"Jongen", zei Carmichael, "je gaat geschiedenis schrijven."

En zo was het gebeurd. Toen twee-en-een-half jaar later de wereldster Gany Zeno zijn tweede album moest opnemen, kon er maar één persoon zijn die het zou produceren. De acht maanden die de opnames van het album in beslag namen, behoorden tot de gelukkigste van Gany's leven en Robert Carmichael was een vriend, vader en mentor ineen voor hem geworden.

Vier maanden later kreeg Carmichael, tijdens Gany's tweede wereldtour, een beroerte. Gany was geschokt en wilde meteen terug naar Amerika, maar de mensen van zijn platenmaatschappij en zijn nieuwe manager Roy St. James verboden hem dat min of meer. Met argumenten als 'We hebben zakelijke verplichtingen', 'We kunnen niet onder de contracten uit' en 'Je kunt je fans niet in de kou laten staan' hadden ze op hem ingepraat tot Gany overstag was gegaan. Hij liet het bij een kaartje en een sms-je, waar hij nooit reactie op kreeg. En het schuldgevoel bleef, zelfs in zijn altijd drukke leven, aan hem knagen. Na terugkomst in Amerika bezocht Gany Carmichael één keer, maar zijn oude vriend en mentor was stil en teruggetrokken geweest in zijn rolstoel. De sfeer was heel ongemakkelijk, vol met tegenstrijdige gevoelens en stille verwijten en die niet werden uitgesproken. Gany had vroeger afscheid genomen dan hij gedacht had.

Voor het derde en laatste album schoven de maatschappij en St. James vervolgens een nieuwe, op dat moment hippe producer naar voren. Gany moest aanhaken bij de nieuwste muzikale trends, vonden ze: er moest een meer eigentijds geluid worden gevonden. Ze beukten net zo lang op Gany in dat uiteindelijk ook hij min of meer vond dat de gehandicapte Carmichael niet de beste keuze was. Maar hij was te beschaamd om hem dat zelf mee te delen.

Na een moeizaam opnameproces van ruim een jaar verscheen eindelijk het nieuwe album. Het eerste waar Gany zelf niet enthousiast over was. Midden tijdens de voorbereidingen op de nieuwe tour werd er gebeld. Een assistent kwam met een telefoon aanlopen en zei hem dat het Robert Carmichael was. Gany verstarde en wist meteen dat hij zijn oude mentor onmogelijk te woord zou staan. Het zweet brak hem letterlijk uit. Hij liet zijn assistent een smoesje ophangen en ging door met zijn bezigheden. In de dagen hierna probeerde hij het voorval te vergeten en sindsdien had hij geprobeerd Carmichael uit zijn leven te bannen. Tot hij hem, in die hotelsuite in Miami, belde. Gany besepte met een schok dat het telefoontje al weer ruim twee jaar geleden was. Maar ondanks dat hij in die jaren nooit meer in zijn leven was verschenen, klonk de stem van zijn mentor meteen weer vertrouwd, toen die zijn naam zei. Gany merkte opeens dat hij geen adem meer had. "Met Gany Zeno", bracht hij ademloos uit.

"... en nu zit ik hier", besloot Gany zijn verhaal. Hij was bijna twee uur aan het woord geweest, besepte hij verbaasd, toen zijn oog viel op de wandklok aan de muur. Sinds ze hier waren gaan zitten, in twee fauteuils in Carmichael's woonkamer, had hij gepraat en gepraat.

Als een dam die was doorgebroken waren de woorden gekomen. En nu was het stil, als de eerste geladen stilte na zo'n grote ramp.

Gany keek besmuikt opzij, in afwachting op wat zijn oude producer op zijn hele verhaal zou hebben te zeggen. Het viel hem wederom op hoe vitaal de man er uit zag. Na jaren van stug volgehouden revalidatie was hij, zo had hij eerder gezegd, weer in een goede fysieke conditie en kon hij zelfs weer normaal lopen. Ook zijn lijf leek bruiner dan Gany zich kon herinneren van vroeger. Ongetwijfeld een gevolg van het feit dat Carmichael tegenwoordig gepensioneerd was en in Florida woonde. Een gelukkig toeval, want het had Gany in staat gesteld om binnen een uur na zijn telefoontje met de limo bij diens woning in Orlando te arriveren.

Maar Carmichael zei vooralsnog niets, hij leek na te denken. Hij had zijn handen tegen elkaar geplant, bijna alsof hij bad. Zijn gestrekte vingertoppen raakten zijn kin. Ten slotte schudde hij langzaam zijn hoofd en wreef hij met zijn handen in zijn ogen. Toen hij zijn blik naar hem toedraaide, herkende Gany de pijn in zijn ogen.

"Als je eens wist hoe boos ik op je geweest ben", zuchtte hij tenslotte, "de tijd na mijn beroerte en toen je me zo emotioneel terzijde schoof. Ik had je kunnen wurgen met mijn eigen handen... Maar nu ik je dan eindelijk weer zie..." Carmichael maakte de zin niet af en zuchtte. Ten slotte zei hij: "Ik denk dat het leven harder voor jou is geweest dan voor mij." Gany wist niet wat hij daar op moest zeggen en hakkelde, "Ik wilde wel contact met je zoeken, maar ik schaamde me..."

Carmichael knikte nauwelijks merkbaar, hij leek niet echt te luisteren.

"Een Gouden Kooi... Zelfs de mooiste felst gekleurde zangvogels verpieteren erin...", fluisterde hij met een blik die wegdreef.

Gany zei niets. Het duurde wederom minuten, maar uiteindelijk leek Carmichael zich te herpakken. Hij leek ergens een beslissing over te hebben genomen en keek Gany strak aan. "Jongen, deze gekte moet stoppen, het is tijd dat je naar huis gaat."

Gany hapte naar adem. Maar, huis, dacht hij, dat was Los Angeles. En daar wachtten hem nu juist de aasgieren van de pers en de rechtszaak. Hij wilde dat zeggen, maar Carmichael tikte hem op zijn knie.

"Vertrouw me, Gany, je moet naar huis."

Gany merkte hoe zijn hoofd instemmend knikte.

Kordaat stond Carmichael op en vouwde zijn handen ineen. "Het kost me zeker twee dagen om iets te proberen te organiseren. Als het me al lukt... In die tijd kun je hier blijven. En het eerste wat je gaat doen is slapen, je ziet er afgepeigerd uit."

Gany knikte opnieuw, hij merkte opeens hoe moe hij zich voelde.

Carmichael glimlachte vriendelijk, "Onze logeerkamer gebruikt mijn vrouw eerlijkheidshalve vooral als washok, dus verwacht geen Hilton, maar ik vermoed dat het wel voldoet."

III.

Het sonore gezoem van over het asfalt voortrollende banden zou in bepaalde omstandigheden rustgevend kunnen zijn. Net als het donkere interieur, waarin alleen enkele bedieningslampjes oplichtten. Maar Gany voelde zich verre van rustig. Hoe dichters ze Wilcox Field, het internationale vliegveld van Miami kwamen, hoe nerveuzer hij werd.

De laatste dagen had hij in relatieve rust doorgebracht bij Robert Carmichael. Als een godsgeschenk was de pers niet achter zijn verblijfplaats gekomen, zodat het niet wemelde voor de poort van de bescheiden villa van de ex-producer.

Maar in de internationale pers was Gany nog steeds voorpaginanieuws. Het feit dat hij niet op de zitting was verschenen, was de zoveelste rel waar de hyena's hun tanden in konden zetten. Carmichael had, buiten alles en iedereen om, om uitstel gevraagd, als gevolg van een 'zenuwzinking' van Gany. Uiteindelijk had de rechter hierin berust en de zitting verdaagd, maar dit alles had uiteraard wel de speculaties gevoed over de geestelijke gesteldheid van de wereldberoemde artiest. De afzegging had Roy St. James en de mensen van de platenmaatschappij in woede doen ontvlammen. Maar toen Roy belde naar Carmichael's huis, beval Gany hem, ingefluisterd door Carmichael, om vóór hem uit naar Los Angeles te reizen met de privéjet. Hij zou zelf na een aantal dagen op eigen gelegenheid volgen. Schoorvoetend was St. James uiteindelijk akkoord gegaan. Zelfs Cherry reisde met hem mee. "Ik ben bang, Robert", zei Gany zacht, "Ik wil helemaal niet naar huis. Ik weet niet eens of ik wel een thuis heb..." Gany besepte dat het waar was. Wat was er daar nog voor hem, anders dan de grote villa in Malibu wat hij zijn 'thuis' noemde? Van zijn familie in LA leefden alleen zijn vader en halfzus nog, maar ze waren elkaar al jaren ontgroeid. Vrienden had hij er genoeg, maar échte vrienden? Gany zou niet weten wie dat moest zijn. De laatste jaren was steeds meer het besef bij hem gegroeid dat zijn sterrendom had geleid tot een soort sociaal isolement. Natuurlijk, er waren altijd voldoende mensen in zijn entourage, maar het grootste deel probeerde te delen in zijn rijkdom en roem. En hij, cynisch geworden omdat hij dat wist, hield iedereen op steeds grotere afstand. In depressieve buien die hij de laatste tijd steeds vaker had, stelde hij zich steeds weer de vraag hoeveel van zijn vrienden ècht om hem gaven...

Carmichael, die naast hem zat op de achterbank, draaide zijn hoofd naar hem toe, "Je moet niet bang zijn. Geloof me, alles komt goed, je zult thuis komen." Gany kon zijn gelaatstrekken zien in het halfduister en besepte dat hij wel eens zijn enige echte vriend kon zijn. Maar hoe kon die hem nu nog helpen?

"Als ik je maar kon geloven." Gany liet zijn hoofd zakken.

"Heb ik je ooit gezegd dat mijn broertje een agent van de NSA is?", vroeg Carmichael opeens.

Gany keek zijn oude vriend verbaasd aan. Wat had dat er mee te maken?

“Binnenkort zul je met hem kennis maken”, glimlachte Carmichael, “een prima knul en een groot fan van je!”

Gany keek de oude producer verward aan en stond op het punt een vraag te stellen, toen hij werd onderbroken door een lichtflits. Heel even dacht Gany dat het onweer was, maar er veel meer flitsen kwamen, wist hij wel beter. Pers. Hij keek uit het raam en zag dat ze zonder dat hij het had gemerkt de ingang van de vertrekhal zowat bereikt hadden. Het zag er bijna letterlijk zwart van de pers.

Gany kreunde, “Moeten we hier doorheen? Is er geen zijingang?”

Carmichael glimlachte bemoedigend, “Even doorbijten Gan.”

Nog voordat de auto stil hield, was die al omgeven door pers. Ondanks het feit dat de ramen getint waren, flitsten er al fototoestellen. Zelfs in deze goed geïsoleerde auto was het opgewonden geroep van iedereen goed te horen. Gany voelde hoe zich weer één van zijn hoofdpijnen ontwikkelde. Voor het eerst in twee dagen snakte hij weer naar een demerol. Verdwaasd zag hij hoe ongeveer zes tot acht mannen in donkerblauwe uniformen zich naar de auto worstelden. Pas toen ze de ruimte direct om het portier heen hadden vrijgemaakt, besepte hij dat dit de lijfwachten waren die in de auto achter hen waren meegereden.

“Let the show begin!”, zei Carmichael monter en hij opende het portier en stapte uit. Gany schoof achter hem aan en voelde zich als een zwemmer vlak voordat die een duik maakt. Toen hij uit de auto stapte, zwol het rumoer aan tot bijna orkaankracht. Fototoestellen flitsten stroboscopisch. Niet voor het eerst besepte Gany dat popsterren niet uit ijdelheid zonnebrillen droegen; ze waren een bittere noodzaak. Achter hem sloot iemand het portier en meteen leek het wel hoe hij door een onderstroming machteloos werd opgestuwd richting de ingang van het vliegveld. Het peloton lijfwachten vormde een levend schild en hield de pers zo goed mogelijk van hem weg, maar dat weerhield sommigen er niet van hem een microfoon in het gezicht te drukken en vragen op hem af te voeren: “Hebt u inderdaad een zenuwzinking gehad?”, “Bent u bereid de zaak tegen Hoyt te schikken?”, “Wat hebt u te zeggen over de geruchten dat u homoseksueel zou zijn?”. Gany was bijna buiten adem toen ze eindelijk de vertrekhal binnen waren. De lijfwachten voerden hem en Carmichael zo snel mogelijk mee door de hal heen, als een rubberbootje op een woeste rivier, en toen ze eindelijk een aantal deuren aan het eind bereikt hadden, was het rumoer aangezwollen tot een algeheel pandemonium. “Priority entrance”, stond er boven de deuren waar aan weerszijden minstens tien beveiligingsbeambten van het vliegveld stonden.

“Welkom, meneer Zeno, komt u alstublieft deze kant op”, hoorde hij een official in pak zeggen. Toen gingen ze de deuren door en lieten ze de drukte achter zich. Nog steeds in een halfdraf bewogen ze zich door een lange witte gang. Aan het eind werd het tempo eindelijk verlaagd, alsof iedereen toen pas door had dat het gevaar was geweken. Het cordon van lijfwachten brak en Gany had het gevoel dat hij eindelijk weer kon ademhalen. Hij merkte dat hij hevig zweette. Robert Carmichael klopte hem bemoedigend op de schouder. Aan zijn andere kant liep de man in pak van het vliegveld met hen op. De official ratelde nog steeds

tegen hem. Gany ving maar een paar dingen op: 'extra beveiligde zone', 'uw vliegtuig staat al klaar', 'tevreden over onze service'. Gany kon alleen maar toe knikken en was blij dat de official, blijkbaar tevreden gesteld, bleef staan op het moment dat zij nog een stel deuren passeerden. Tot zijn verbazing stonden ze weer buiten. Voor hij kon zien waar ze waren werden ze al in een gereed staande auto gedirigeerd. Portieren werden geopend en weer gesloten en pas toen ze reden kon Gany zien waar ze waren. Ze reden tussen de grote jumbo-jets door en in de verte zag Gany een commandotoren.

"Poeh, wat een heisa zeg", zuchtte Carmichael. Gany zag aan zijn bleke gezicht dat ook hij enigszins overweldigd was.

"Let maar op wat er straks in LA nog gebeurt", zuchtte Gany.

Carmichael keek hem lang aan en zei, "Daar kom je nooit aan, jongen. Begrijp je dan niet waarom we persé door de hoofdingang naar binnen moesten? Je moest je gezicht tonen. Mensen moesten zien dat je het echt was. Want de grap is: je gaat helemaal niet naar LA." Gany keek Carmichael verbaasd aan.

"Luister Gany, iedereen zal straks zien dat je op je vliegtuig stapt, maar we smokkelen je er meteen weer uit!"

Gany liet het op zich inwerken. Het idee was absurd, maar aantrekkelijk. Het leek een uitstekende strategie om een tijd de pers van zich af kunnen schudden, want iedereen zou hem in LA zoeken, niet hier. Eindelijk zou wat rust krijgen. Ook voelde hij zich meteen opgelucht dat hij de reis niet hoefde te maken. Maar er tolden ook tal van vragen door zijn hoofd. Hoe moest het dan met de zitting waar hij verplicht bij aanwezig moest zijn? Hoe kregen ze hem ongezien het vliegtuig uit? "Bewaar die vragen voor later, Gan, nu moeten we handelen", zei Carmichael dringend. Gany merkte opeens dat de man er vermoeid uit zag. Wat had hij in de laatste twee dagen allemaal bekookstofd? Hij voelde zich ongemakkelijk door zijn onwetendheid. Maar tegelijkertijd voelde hij zich heel dankbaar. Zijn oude vriend Carmichael hielp hem om een moment van rust te vinden, al was het maar voor even.

"Dank je", zei Gany.

"Doe dat maar later, als je het dan nog steeds wilt", glimlachte Carmichael, "Je moet uitstappen. Tot ziens, Gan." De auto hield stil en Gany merkte dat ze voor het vliegtuig stonden. Hij boog zich voorover en omhelsde Carmichael. Het voelde als een merkwaardig definitief afscheid. Verward stapte hij uit. Meteen werd hij door een tweetal lijfwachten begeleid naar de toegang van de zakenjet. Het was een zelfde model als zijn eigen privéjet, waarmee Roy St. James en de anderen al mee naar LA waren gevlogen. Gany draaide zich nog een keer om, maar kon Carmichael niet ontwaren achter de ramen van de auto. Op de uithoek van het vliegveld waar ze stonden, was het praktisch duister. Hij draaide zich om en klom de treden omhoog het vliegtuig in. Beide lijfwachten bleven bij de ingang staan. Een man in uniform die de piloot moest zijn, hielp hem de laatste treden op. Ergens kwam de man Gany vaag bekend voor, maar hij had geen gelegenheid hier lang over na te denken.

“Welkom meneer, op vlucht 597 naar LAX International”, zei de piloot met een merkwaardig ironisch ondertoontje dat Gany niet ontging. Hij merkte hoe achter hem meteen de trap omhoog ging en de ingang zich sloot. Hij keek om zich heen en zag dat de hele cabine leeg was. Blijkbaar zou hij de enige passagier zijn. Zijn oog viel op een luik in het gangpad dat open stond.

“We moeten snel zijn, meneer”, zei de piloot, die Gany wenkte. Hij bleef bij het geopende luik staan en klom rap naar beneden.

“Het bagageruim”, verduidelijkte hij met zijn hoofd nog maar net boven de vloer, “volgt u me snel”. Gany probeerde niet eens te snappen wat er gebeurde, maar gehoorzaamde. Via een klein laddertje klom hij omlaag. In het halfduister kon Gany weinig zien, maar het leek er inderdaad op dat hij in het bagageruim was. Het was leeg, op een aantal grote koffers na. “Let op welk leuk toneelstukje er nu gaat plaatsvinden”, fluisterde de piloot, die gehurkt op de vloer zat. Gany bukte zich naast hem en wilde net iets vragen toen de piloot een vinger op diens lippen drukte. Bijna op hetzelfde moment werd er van buiten een luik geopend. De toegang tot het bagageruim. Het asfalt van de landingsbaan en een bagagewagen werden zichtbaar. Er stonden drie mannen in overalls omheen die blijkbaar te druk waren om hen op te merken. Uit de flarden van zinnen die Gany opving, begreep hij dat ze elkaar de schuld gaven van een fout: blijkbaar was er verkeerde bagage in het ruim geladen. En nu waren ze hier om de bagage weer van boord te nemen.

“Nu komt alles aan op timing”, zei de piloot, die zich geconcentreerd enigszins oprichtte. Het luik was nu geheel geopend en de drie werklui waren nog steeds aan het kissebissen, terwijl ze hen allang hadden moeten zien. Langzaam drong het tot Gany door dat ze in het complot moesten zitten. Twee werklui begonnen aan de koffers te sjoeren, terwijl een derde de rolluiken van één van de bagagewagens opende. Eén van de werklui gaf heel terloops een knipoog naar hen.

“Nu!”, siste de piloot, en hij trok Gany mee. De piloot sprong en Gany kon niets anders doen dan dit ook te doen. Het moest minstens vier meter hoog zijn, vermoedde hij. Hard belandde hij op het asfalt en hij schaafde zijn knieën en handen, maar hij had geen tijd om bij te komen, want de piloot trok hem al weer aan zijn arm mee, recht op de gereed staande bagagewagen af. Ze sprongen er in en meteen liet de derde werkmans het rolluik weer zakken. Een moment later lagen ze in een bijna volledig duister te hijgen. De situatie was surreëel.

“Het vliegtuig stond precies zo opgesteld dat de hoek van het bagageruim uit het zicht van de bewakingscamera’s is”, siste de piloot alsof hij iets uit te leggen had, “en we hebben de bagagewagens zodanig opgesteld dat niemand ons kan hebben zien springen...”

Gany kon nog een behoorlijk tijd niets doen dan hijgen, voor hij fluisterend uitbracht, “Maar wie vliegt dan nu het vliegtuig?”

De man grinnikte licht, “Dat hoeft helemaal niet. Die dingen zijn tegenwoordig zo slim, die kunnen zichzelf opstijgen en landen...”

Het duizelde Gany. "Maar... iemand moet toch contact houden met de commandotoren?", vroeg hij.

"Daar zijn een paar vrienden van me momenteel al druk mee bezig. Rustig maar, alles komt goed!"

Gany snapte er niets van en wilde nog vragen stellen toen het wagentje begon te rijden. Ze werden bruusk heen en weer geschud.

"Merk je eens hoe slecht bagage wordt behandeld", siste de piloot, die de hele situatie blijkbaar wel lollig vond. Het daagde Gany opeens dat de man helemaal geen piloot was. Opeens wist hij weer waar hij de man van dacht te kennen.

"Je bent de broer van Robert", hijgde hij ademloos.

De man grinnikte, "Inderdaad. Harold, aangenaam. Ik help hem. Of misschien help ik u wel. Heeft hij gezegd dat ik een fan ben?"

Gany merkte hoe de bagagewagen langzaam tot stilstand kwam. Harold richtte zich zover mogelijk op, "Kom, we moeten snel handelen." Gany werkte zich ook half overeind en een moment later gingen de rolluiken omhoog. Ze sprongen meteen uit het wagentje. Gany struikelde half, maar liet zich wederom door Harold mee trekken een gereed staand donker getint busje in. Achter hem werd de schuifdeur alweer dicht gegooid en nog voor Gany goed en wel door Harold op de vloer was getrokken zette het busje zich in al beweging.

Naast Harold en Gany zaten er nog twee mannen in de volledig gecapitonneerde laadruimte, die vol stond met zendapparatuur en bijbehorende wirwar van kabels. Beide mannen hadden koptelefoons met microfoontjes op en druk in de weer met hun apparaten. Gany wilde wat zeggen, maar opnieuw gebaarde Harold echter dat hij stil moesten zijn.

"Control tower, prepare for take-off", zei één van de mannen in zijn microfoon.

Een paar minuten later, waarin alleen de twee met de koptelefoons en de microfoons iets zeiden, hielden ze stil. Harold schoof het portier open en gebaarde dat Gany moest uitstappen. Toen Gany gehoorzaamde, zag hij dat ze op een verlaten heuvel stonden. Hij strekte zijn benen en keek rond. Een paar kilometer verder zag hij het vliegveld liggen, duidelijk herkenbaar met de belichting van de landingsbanen en de verlichte commandotoren. Aan de andere kant lag, donker en roerloos, de oceaan. Gany wreef met zijn handen over zijn gezicht. De situatie werd steeds surreëler. Wie waren deze mannen? Hoe hadden ze hem het zwaar bewaakte vliegveld af gekregen? Hoe was het mogelijk dat de twee in het busje blijkbaar 'pilotje' met de vluchtleiding konden spelen? Wat was dit voor een James Bond-klucht?

Harold kwam op hem toe lopen. Hij sloeg een hand om zijn schouder en duwde hem voor zich uit naar de rand van de heuvels. Gany wilde als iets vragen, toen Harold siste en een hand omhoog hief.

"Kijkt u goed, het kan elk moment gebeuren!"

“Wa-wat...”, haperde Gany die het niet begreep. Maar hij volgde toch nieuwsgierig de hand van Harold, die naar iets wees wat zich boven de oceaan moest bevinden. Hij zag niets.

“Het vliegtuig draait zich boven zee om voor een koers richting het westen. De standaard-procedure. Fijn voor ons in dit geval”, Harold draaide zijn gezicht naar Gany toe en glimlachte jongenachtig, “anders geeft het zo’n troep.”

Gany wilde weer iets zeggen maar op hetzelfde moment zag hij het. Een lichtpuntje aan de donkere hemel, als een zojuist geboren ster.

“Perfecte timing”, zei Harold zacht.

Gany staarde seconden lang verbouwereerd naar het lichtpuntje voor hij het begreep. Het lichtpuntje was geen ster. Het was een explosie ergens ver weg hoog in de lucht. Het vliegtuig waar hij zo-even nog geweest was, bestond niet meer.

“Het zal me verbazen als ze nog veel van de resten terug kunnen vinden”, zei Harold zacht, “de vriend die me geholpen heeft is expert in explosieven. Een zwarte doos vinden ze in ieder geval nooit, daar kun je vergif op innemen. En niemand zal ooit zeker kunnen weten wat er is gebeurd en of de resten van de inzittenden kunnen vinden. Niet slecht he?”

Het duizelde Gany. Hij besepte dat voor het oog van de wereld de beroemde popster Gany Zeno was opgekomen bij een vliegtuigongeluk. En terwijl het lichtje aan de horizon doofde, groeide er iets in hem: hoop. Hoop dat er een nieuw leven voor hem in het verschiet lag.

Gany voelde Harold’s hand alweer op zijn schouder, “Komt u, instappen alsutblijft, we zijn er nog lang niet. We moeten u nog het land uit krijgen. Robert wil u graag weer ontmoeten als u eenmaal in Argentinië zit.”

“Argentinië?”, vroeg Gany geschokt.

“Ja”, antwoordde Harold, “dat is uw geboorteland, of nou ja, in ieder geval van degene wiens identiteit u aanneemt. Toch wel jammer hoor, dat Gany Zeno ophoudt te bestaan, maar het is beter zo.” Harold glimlachte, “Nee, Argentinië is uw nieuwe thuis. En het wordt tijd, zei mijn broer al, dat u naar huis gaat.”

➔ De laatste wens

Monologen van een onsterfelijke 4

"The meaning of life is that it stops".

Franz Kafka

Het amuseert me dat je verbaasd bent me te zien. Niet dat het zo onlogisch is, hoor: je had goede redenen om te veronderstellen dat je me nooit meer zou ontmoeten. Ik was immers spoorloos verdwenen nadat je vier jaar geleden voor het laatst hebt bezocht om me uit te horen. Ongetwijfeld heb je geweten dat ik je wilde ontlopen omdat het verhaal van mijn leven dat ik je vertelde, te pijnlijk was.

Maar je bent ook om een andere reden verbaasd, weet ik. Natuurlijk had je niet verwacht mij zo te zien, als een zielig hoopje mens, verzwakt door ziekte en ouderdom. Laat ik maar met de deur in huis vallen ook: ik ben stervende! Je bent geschokt, vanzelfsprekend. Je had verwacht dat ik er nog steeds zo zou uitzien zoals ik er inmiddels al honderden jaren uitzie; mijn eigen vertrouwde jonge en vitale ik.

Maar, vraag je met hoge stem, wat is er dan met je gebeurd? Dat, mijn jeugdige vriend, wil ik je nu juist vertellen. Was het de vorige drie keren dat we spraken (nou ja, ik deed voornamelijk het woord) jij die het initiatief nam, nu heb ik je bij me geroepen. Want ik wil mijn verhaal afmaken en misschien nog wel iets proberen mee te geven. Ga dus zitten op die stoel naast mijn bed en breng het geduld op naar me te luisteren.

Voltrekken belangrijke veranderingen zich niet vaak in een periode van crisis? Bij mij blijkbaar wel, want het begon allemaal, toen ik een aantal jaren geleden een geestelijke crisis doormaakte.

Na die ongekende opwelling van openhartigheid die ik jouw nabijheid had gehad, was ik gevlucht en besloot ik me geheel terug te trekken uit de, wat jullie westerlingen zo mooi de "beschaafde" wereld, noemen. Ruim twee jaar heb ik in volledige afzondering gewoond in de bergen van Papoea Nieuw-Guinea. Mijn 'Terug naar de natuur'-periode, zeg maar. Ik wilde niets meer met de moderne beschaving te maken hebben, was het zat om te zien hoe het wiel van de tijd steeds maar weer zijn rondjes draait en hoe de mensheid steeds weer opnieuw zou vervallen in dezelfde fouten. Steeds weer dezelfde ellende. Ik had maar al te gelijk. In een helder moment vandaag heb ik de kans gehad een krant te bekijken. God, wat een rommeltje. Afghanistan, Irak, Soedan, de Congo... Ach, ik zal je mijn mening over dit

alles onthouden, ik heb geleerd dat het toch niet helpt: elke nieuwe generatie kan blijkbaar alleen maar haar lessen leren door eerst zelf op de bek te gaan.

Hoe het ook zij, zo'n half jaar geleden besloot ik toch maar weer eens terug te keren uit mijn zelfgekozen isolement. Dat viel nog flink tegen, kan ik je zeggen. Was het een eeuw geleden kinderlijk eenvoudig om ergens een nieuw leven te beginnen, tegenwoordig is dat voorwaar geen sinecure. Het kostte me een vermogen en heel veel tijd om een waterdichte identiteit te creëren. Die informatiesystemen van tegenwoordig, echt ongelooflijk! Ik verbaas me er echt over dat blijkbaar geen enkel mens er moeite mee heeft dat zo wat alles van hem wordt bij gehouden. Heeft dan niemand door dat dit een enorm gevaar is voor je persoonlijke vrijheid? Leest dan echt niemand meer George Orwell?

Excuseer me, ik draaf weer door. Laat ik bij mijn verhaal blijven. Wat ik je eigenlijk wil vertellen is namelijk wat er gebeurde toen ik me weer onder de mensen vestigde, om precies te zijn in Toronto, Canada. Nou ja, eigenlijk heb ik het al gezegd, toch? Ik raakte dus in een geestelijke crisis. Nog nooit in al die eeuwen die ik al leef, heb ik me zo ellendig en leeg gevoeld. Het voelde allemaal zo zinloos, zo nietszeggend.

Het was in die tijd dat ik mijn zelfmoordmachine bouwde. Een prachtig bouwsel, al zeg ik het zelf. Ik neem aan dat je de ironie in mijn stem hoort. Een metalen doodskist, dat had ik bedacht, heel passend, nietwaar? De kist was luchtdicht en werd verbonden met een arsenaal aan zuurstofflessen, ja, ik heb letterlijk een duikwinkel leeg gekocht. Het werkte als volgt: éénmaal gelegen in de kist kon ik het systeem in gang zetten door een druk op een knop, die ik aan de binnenkant van de kist had gemonteerd. Hiermee werd een mechanisme in werking gesteld waarmee in een mum van tijd al de zuurstof uit de kist werd gezogen. Je kunt wel nagaan met welk doel...

Ik hoop dat je nog iets weet van de wijze waarop mijn onsterfelijkheid werkt. Het systeem dat de Naamloze had bedacht, was dat ik zou worden herboren in mijn eigen lichaam, tenzij dat om een bepaalde reden niet mogelijk was, bijvoorbeeld omdat mijn lichaam bekneld lag op de bodem van de oceaan - hetgeen inderdaad een keer gebeurd is, zoals ik al verteld heb. In dat geval zou ik bezit nemen van een ander menselijk lichaam dat zich toevallig in mijn nabijheid bevond. Nou, om dat te voorkomen had ik in mijn doodskist een hartslagmeter ingebouwd. Op hetzelfde moment dat ik zou sterven en mijn hartslag zou stoppen, zond die een signaal die ervoor zorgde dat meteen weer zuurstof in mijn kist werd geblazen. Op die manier bleef ik mijn lichaam houden. En als ik dan zou herrijzen, hetgeen normaliter zo'n twee tot drie uur duurde, zou diezelfde hartslagmeter een signaal geven opnieuw de zuurstof weer uit de kist te zuigen.

Je staart me nu echt verbijsterd aan. In afschuw vraag je of mijn zelfmoordmachine werkte. Ik moet bekennen dat het dat inderdaad deed. Meer dan goed zelfs. Maar waarom?, roep je, met welk doel? Natuurlijk begrijp ik je vraag. Maar wat ik niet zozeer probeerde was om te sterven, maar om de Naamloze, die hufter die me dit alles heeft aangedaan, een hak te

zetten. Om zijn machinaties om me in leven te houden te saboteren. Het waren frustratie en alles verterende woede die me dreven. En ik wilde dat de Naamloze me weer bij zich zou roepen, zoals hij acht eeuwen geleden gedaan had, daar in die Sudeetse bossen. Meer dan eens heb ik me voorgesteld hoe ik hem met eigen handen zou wurgen, als hij het lef had zich aan me te laten zien.

Maar goed, de zelfmoordmachine dus. Ik kan het je niet aanraden. De verstikkingsdood is één van de verschrikkelijkste manieren om te gaan. En toen ik enkele tientallen keren op die wijze was dood gegaan, begon ik ook de dwaasheid van mijn exercitie in te zien. Gelukkig had ik als escape dat ik nog altijd op die knop, waarover ik al vertelde, kon drukken. De panic button, die het hele mechanisme direct weer zou stoppen. Jammer alleen, dat toen pas bleek dat de knop niet bleek te werken.

Je zult onmogelijk kunnen begrijpen in wat voor een wanhopige situatie ik toen terecht kwam. Ik stierf steeds weer een verschrikkelijk dood en er was niets dat ik kon doen. Natuurlijk heb ik geprobeerd me te bevrijden uit die kist. Maar waar Beatrice Kiddo daar in wist te slagen, faalde ik. Daarvoor had ik mijn kist eenvoudigweg te stevig gebouwd. En in mijn grondigheid had ik ook nog eens voor een schier oneindige voorraad zuurstof gezorgd. Ik had jaren kunnen blijven sterven, wat zeg ik, tientallen jaren. Je staart me met onverholen afschuw aan, met een zweem van medelijden in je ogen. Dank voor je medeleven. Of medesterven moet ik eigenlijk zeggen, vergeef me dit flauwe grapje. Die zelfgekozen hel, dit dwaze perpetuum mobile waar ik mezelf in gestort had, had dus schier oneindig kunnen doorgaan, maar, als je goed opgelet hebt, had je kunnen raden dat me dat goddank toch bespaard bleef. Want uiteindelijk, nadat ik misschien vele honderden keren was gestorven, riep hij zich tot me.

De Naamloze.

Het was precies hetzelfde als de vorige keer. De absolute leegte. Het pikzwarte Niets. Het was alsof ik er gisteren voor het laatst was geweest. Maar in feite werden de twee bezoeken gescheiden door 754 jaar: een kleine 300.000 dagen, bijna 6 miljoen uur, 24 miljard tellen. Aanvankelijk was ik te perplex om nog maar iets te doen. Ik was in ieder geval zo dankbaar dat het eeuwige sterven in ieder geval voor even voor bij was. Dankbaar en intens moe, zo voelde ik me.

Maar waar de eerste keer de Naamloze tot me gesproken had, gebeurde er nu niets. Iets van de intense woede die me tot mijn daad had gebracht, kwam weer boven, en ik riep zo hard ik kon: "Waar ben je? Laat je zien, klootzak!" Tenminste, ik meende dat ik het riep, maar in het absolute Niets kan natuurlijk ook geen geluid bestaan.

Weer gebeurde er lange tijd niets, tot ik me verbeeldde dat ik lichtpuntjes in het donker begon te zien. Eerst dacht ik dat mijn geest me voor de gek hield, maar ze werden steeds helderder. Het waren sterren, waar ik tussen zweefde. Het heelal. Ik voelde me als een

astronaut, die een ruimtewandeling maakte! Maar dat dit niet het heelal was, was ook zonneklaar. Overal bevonden zich dunne witte draden. Lijnen waarvan in noch het begin noch het eind kon zien. En het gekke was dat ik bij géén van die draden zo dichtbij was om te zien hoe groot ze waren. Ze konden zo groot zijn als draden in een spinnenweb of zo groot als de staalkabels van de Golden Gate brug, het is onmogelijk te zeggen.

Ik begon me net af te vragen waar dit alles op sloeg, toen ik het opeens zag. Ik hing niet zomaar een beetje rond, vergeef me dit grapje, maar ik bewoog me echt daadwerkelijk ergens naar toe. Eerst was het niet meer dan een vlekje, maar toen het dichterbij kwam, herkende ik er een vorm in. De perfecte geometrische vorm van een kubus: het meest eenvoudige volume dat bestaat uit alleen maar exact gelijkvormige vlakken. Het ding was donkerblauw en draaide traag rond, alsof het een planeet was. Maar enger was dat de kubus licht leek uit te stralen. Nee, sterker nog, het pulseerde, zodat het leek te leven.

Je zit me aan te staren alsof ik gek ben geworden. Nee, dit was geen LSD-trip, of welke drug de mensen zichzelf tegenwoordig ook toedienen. Dit was de plek waar ik al eeuwen wilde zijn, de verblijfplaats van de Naamloze. Want op de zwevende kubus bevond zich een figuur, een menselijke gestalte, die alleen maar hij kon zijn.

Ik bewoog me steeds sneller, alsof ik steeds sterker door de aantrekkingskracht van de kubus werd aangetrokken. Of misschien werd ik me gewoon steeds beter bewust van mijn snelheid. Ik werd bang dat ik op het oppervlak van de kubus zou inslaan als een komeet, maar wonder boven wonder vertraagde net op tijd mijn snelheid, zodat ik vederlicht neerkwam, als een marssonde die een perfecte landing maakt.

Hier stond ik dan eindelijk, oog in oog met mijn grootste vijand, de Naamloze. Hij stond daar geheel naakt voor me. Ik herkende hem meteen en was te perplex om iets te zeggen. Alle dromen die ik vroeger had gehad, dat ik hem in blinde razernij zou aanvliegen en het leven uit hem zou persen, waren opeens heel ver weg. Op het moment suprême voelde ik me alleen nog maar verward, leeg en vermoeid, dodelijk vermoeid.

“Doe een wens”, gebod de Naamloze.

Ik kon hem alleen maar heel lang aanstaren. Wat moest er zijn gebeurd? Had mijn marathon-zelfmoord uiteindelijk toch misschien zijn aandacht geroepen? Of gebod de Naamloze me gewoon van tijd tot tijd bij zich, laten we zeggen zo om de 754 jaar, om me te belasten met het privilege een wens te doen. Ik wist het niet meer, en ik wilde het niet meer weten. Ik wilde alleen nog maar dat er een einde aan kwam.

“Verlos me...”, wist ik dan ook uiteindelijk schor uit te brengen.

In tegenstelling tot de vorige wens, gaf de Naamloze niet direct antwoord. We bleven roerloos tegenover elkaar staan, elkaar aanstarend. Was er daar een soort van wederzijds begrip? Ontstond er daar een soort gedeeld weten?

“Zo zij het”, klonk het uiteindelijk.

Ik voelde hoe ik me opeens losmaakte van het oppervlak van de kubus. Het was alsof ik opeens opsteeg, of misschien viel de kubus wel onder me weg, wie zal het zeggen. Ik keek

omlaag en zag hoe de Naamloze zich steeds sneller van me verwijderde. Hij keek nog steeds recht vooruit, als een standbeeld. Alsof mijn vertrek hem niet meer aanging.

Tenslotte verloor ik de kubus uit mijn zicht. De sterren vervaagden en ik was terug in het Niets.

Toen ik weer bijkwam lag ik op de tafel in de berging van mijn woning in Toronto, waarop mijn zelfmoordmachine gestaan had. Maar van de kist was geen spoor meer, noch van de apparatuur en de flessen die er omheen gestaan hadden. Ik was verlost van mijn eigen wrede creatie, begreep ik. Ik leefde weer!

Het zal je ongetwijfeld niet verbazen dat ik daar, zittend op die tafel, een onbegrensde blijdschap ervoer om het feit dat ik verlost was van de zelfmoordmachines. Maar mijn ongelooflijke vreugde ging verder en dieper als dat. Alsof de Naamloze me van meer had verlost en een onzichtbaar juk van mijn schouders had genomen. Ik ervoer eindelijk wat ik al jaren niet meer had gekend: levenslust. Ja, dat hoor je goed, eindelijk had ik weer de zin gevonden om te leven. Om het leven te ontdekken, de wereld in te trekken en er ten volste van te genieten.

Voor je gaat al gaat denken dat alles nog op de één of andere manier goed kwam met mij, die euforische stemming waarin verkeerde duurde dus exact één dag. Toen sneed ik me namelijk tijdens het scheren en bleef tot mijn verbazing het wondje maar bloeden. Misschien begrijp je al waar ik heen wil. Ik sluit het zelfs niet uit dat je zelf al had uitgeknoebeld dat de Naamloze me van wat meer had verlost dan van alleen die vervelende metalen doodskist van me. Want dat was er natuurlijk aan de hand: ik was weer sterfelijk geworden.

Ik kan niet zeggen wat dat besef allemaal bij mij losmaakte. Blijheid, denk ik. Had ik dit immers niet al heel lang gewenst? Als ik het wilde kon ik die dag er nog voor eeuwig een einde maken als ik wilde, een mogelijkheid die me deed duizelen.

Maar aan de andere kant voelde ik spijt... Want opeens besepte ik dat ik, hoe dan ook, opeens verreweg het grootste deel van mijn leven achter me had liggen. Alsof je opeens merkt dat je bij een autorit bijna zonder benzine zit... Opeens waren de jaren die nog voor me lagen heel kostbaar en was zelfmoord ondenkbaar voor me geworden. Ik besloot dat ik van de mij resterende jaren het beste moest proberen te maken.

Naïef was het, niet, dat ik dacht dat ik eindelijk een normaal mensenleven kon gaan leiden? Ik maakte zelfs al volop plannen: ik wilde een gezin stichten, voor de eerste keer me echt ergens settelen. Ik wilde werken voor goede doelen, kunstenaar worden, wat dan ook. Maar dat mocht allemaal niet zo zijn. Anders had ik vandaag hier niet uitgeeraard in dit bed gelegen, nietwaar?

Het begon eigenlijk heel klein. Slechts een week of twee na de start van mijn nieuwe leven, mijn leven als sterveling, kreeg ik griep. In mijn eerste leven zal ik best een keer ziek zijn geweest, maar dat was zo lang geleden, dat mijn ziekte oprecht een geheel nieuwe ervaring was.

Hoe kwetsbaar jullie... wij... stervelingen zijn, besepte ik, ergens vlak voor of nadat ik, liggend in bed en badend in het zweet, mijn maaginhoud over de lakens uitstortte. Lach maar niet, jij, voor mij was het een hele schok. Pas toen op dat moment, machteloos ijlend onder de dekens, begreep ik wat een voorrecht het was geweest, dat ik vroeger altijd fit en sterk was.

Je gaat iets missen als je het niet meer hebt, zeg je. Een waarheid als een koe, je kunt het zo op een tegeltje zetten en aan de muur hangen. Het zal je daarom vast bevreemden dat juist een persoon als ik, die in al die eeuwen toch ruim voldoende tijd zou moeten hebben gehad om te rijpen en wijzer te worden, dit had moeten voorzien. Toch was het niet zo. Ik had niet voorzien dat ik mijn sterfelijkheid ooit nog zou missen.

Wellicht vind je me wel heel labiel. Het is ook nooit goed, zoiets. Hoe zeggen jullie dat ook alweer hier? Jantje huilt, Jantje lacht. Maar laat ik het proberen uit te leggen. Het heeft iets te maken met urgentie. Dat is wat ik in mijn leven als onsterfelijke miste. Mijn leven had geen richting of doel, geen eindbestemming. Mijn levenspad, als je me toestaat die analogie te maken, leidde nergens naar toe, want ik kwam altijd uiteindelijk al weer op een punt uit waar ik al eerder was geweest.

Hoe anders dat werd toen ik me bewust werd van mijn eigen sterfelijkheid. Opeens wist ik wat mijn eindbestemming was. Mijn eigen dood. Was het niet Franz Kafka die zei: De zin van het leven is dat het stopt? Dat lijkt me ook zonder meer een tegeltje waard. Leven en dood zijn zo onlosmakelijk met elkaar verbonden dat, toen me de dood werd ontzegd, ik alle richting verloor in het leven. Als een losgeslagen boei. Nee, slechte metafoor. Een andere: als een schip op open zee dat het baken van een vuurtoren verliest. Want als die vuurtoren dooft, het wenkende licht, resteert er alleen de verwarring... en uiteindelijk de onbarmhartige klippen die het schip zullen vermorzelen. Waarna de armetierige resten het donker van de koude zee in zullen worden gezogen.

Wat loopt die ouwe nu toch weer te bazelen? Ik zie het je denken. Ik geef toe, ik liet mezelf wel wat teveel gaan. Maar ik hoop dat je mijn punt snapt. Ik hoop dat je begrijpt dat ik opeens het leven weer met beide handen vastgreep, toen ik mijn sterfelijkheid terug had gekregen.

Misschien neemt de natuur, de schepping wel wraak op me, heb ik de laatste dagen wel eens gedacht. Eeuwen lang ben ik immers eigenlijk niet meer geweest dan een freak of nature. Niet aan te tasten door het verval van de tijd. Onkwetsbaar. Een aberratie. Misschien wilde de schepping gewoon zo snel mogelijk de natuurlijke orde herstellen. Hoe kun je anders verklaren wat er me gebeurde?

Als ik je nu eens zei dat ik er een half jaar gelegen nog uitzag als een dertiger? Onmogelijk, natuurlijk is dat wat je zegt. Maar toch is het zo. Rond die tijd was ik zojuist weer hersteld van mijn griep. Ik probeerde weer op te krabbelen, zei tegen mezelf dat het weer goed met me ging, zonder te willen inzien dat dat ene griepje de voorbode was van veel ergere dingen. Ik kreeg opeens kwalen. Chronische rugpijn, aanvallen van migraine, extreme vermoeidheid.

Zelfs toen ik in het ziekenhuis belandde met een acute en ernstige leverinfectie, probeerde ik de moed erin te houden. Ik probeerde me te spiegelen aan de bewonderenswaardige overtuiging die sommige andere ziekenhuispatiënten lieten zien. Zoals de vrouw die naast me lag. Het leven was, op zijn zachtst gezegd, niet vriendelijk voor haar geweest, ik zal daar verder maar niet dieper op ingaan, maar toch had het haar niet veranderd in een verbitterd persoon. Integendeel, haar stemming was altijd opperbest en haar optimisme alsof het uit graniet gehouwen was. Zij heeft me door die donkerste dagen daar in dat ziekenhuis geloodst.

Ik had het waarschijnlijk al helemaal niet gered als ik had geweten wat me toen nog te wachten stond. Want het ging niets beter, ook niet nadat ik inmiddels uit het ziekenhuis ontslagen was. Mijn vermoeidheid werd steeds erger. Ik begon er slecht uit te zien, ik at nauwelijks. Natuurlijk besepte ik dat het niet goed met me ging, maar dat ik in rap tempo verouderde nog niet. Tot ik, twee maanden geleden nog maar, boodschappen deed en een moeder vermanend tegen haar kind zei dat ze oudere mensen moest laten voorgaan. Toen besepte ik dat ik er niet eens zozeer slecht uitzag door mijn ziekte. Ik zag er ook gewoon óud uit. Zo ongelooflijk oud, dat ik het niet kon begrijpen dat ik het toen pas zag.

Misschien wilde de tijd wat op me goed maken, ik weet het niet, maar het gebeurde. Mijn veroudering versnelde en was zelfs zo extreem dat ik uiteindelijk mijn huis, deze plek waar jij je vandaag ook bevindt, niet meer uit kwam. Ik deed onderzoek om uit te vinden wat me mankeerde. De verschijnselen leken op progeria, maar omdat deze verouderingsziekte alleen kinderen en pubers treft, kun je stellen dat ik een volstrekt uniek medisch geval moet zijn. Maar was ik dat al niet? Maar al die research had natuurlijk weinig zin en ik kon niets anders dan me verzoenen met wat er met me gebeurt. En inmiddels ben ik verwelkt tot wat ik nu ben: een uitgeteerde, zieke hoogbejaarde. En weet je wat het vreemde is? Nou? Ik zal het maar zeggen? Het vreemde is dat ik ondanks alle ellende die me heeft getroffen, ik al die tijd nog steeds aan het leven hing.

Omdat je bang bent voor de dood. Pats, je zegt het zomaar, maar het is in één keer raak. Ben ik echt zo doorzichtig? Dat is inderdaad wat ik dacht. Maar voor je me verkeer begrijpt, dat is dus wat ik tot twee dagen geleden dacht. Ik zie dat je je wenkbrauwen fronst. Ik zal het uitleggen. Ik zal uitleggen waarom ik niet langer bang ben voor de dood. Want daarin ligt de reden besloten waarom ik heb besloten jou bij me te roepen. En dat is dan ook het allerlaatste wat ik zal doen.

Ik heb dromen. Niet zo spannend zul je denken, maar dat komt omdat je niet weet dat ik geen dromen heb gehad sinds mijn onsterfelijkheid. Tussen mijn eerste en laatste ontmoeting met de Naamloze, bestonden dromen niet. Waarom? Wederom moet ik je het antwoord schuldig blijven. Misschien was het omdat ik, door mijn onsterfelijkheid, ook was afgesneden van... hoe zal ik het zeggen? De gehele zichtbare en onzichtbare schepping. Maar goed, die dromen: de meeste gingen, natuurlijk, over de Naamloze. Hoe hij daar stond, in dat vreemde alternatieve heelal. Ik herinner me nog levendig van die dromen dat hij soms één van die raadselachtige witte draden pakt, waarover ik vertelde. Soms sneed hij er één door, waarna de draad meteen in één schrompelde alsof die nooit had bestaan. Ik kan me nog heugen dat hij met één draad alleen maar wat speelde. Alsof hij me iets wilde duidelijk maken, me misschien wel wilde uitdagen. Maar ik had ook hele andere dromen. Zoals over alle mensen die ik ooit in mijn leven heb ontmoet. Over een aantal heb ik je verteld, neem bijvoorbeeld Robert de Lacy Evans en Michel Hovius. Maar er waren nog zoveel anderen, waar je helaas nooit van zult horen. Helaas, omdat het stuk voor stuk prachtige individuen waren. En weet je wat het gekke was? Ik droomde niet alleen van hun als over mensen die ooit bestaan. Nee, ik droomde ook anders over hun. Hoe zal ik het zeggen? Alsof ik met hen in gesprek kon gaan. Het voelde soms echt aan als... tja, bijna een soort reünie. Je staart me onbegrijpend aan. Wat bedoel je nou? Dat zij niet echt dood zijn? Dat ze in de hemel of je wachten? Als ik nog de kracht had om mijn handen op te heffen, dan zou ik het doen, want ik weet het niet. Ironisch niet: bijna acht eeuwen aan levenservaring en waar het gaat om de echt belangrijke levensvragen weet ik op de keper genomen even veel als een kleuter. Ik kan je alleen maar vertellen wat het met me deed, die dromen. Ze vormden een wenkend perspectief voor me. Misschien moest ik de dood niet vrezen. Misschien was er nog wel meer. Vanochtend moest weer denken aan de laatste woorden van Robby: het is goed zo, er zijn andere werelden dan deze. Wat als hij gelijk had?

Er valt een stilte die deze keer niet komt omdat ik piepend adem moet halen. Je kijkt me vragend aan. Ja, en nu? Nou, dat zal ik je zeggen: nu ben ik uitverteld. Want ik heb je laten komen om je te kunnen vertellen dat ik uiteindelijk, aan het einde van mijn leven, de dood niet meer vrees. Misschien was dat uiteindelijk wel het leerproces waar ik door moest gaan in de tijd dat ik onsterfelijk was. En als dit alles uiteindelijk niet meer was dan een les, dan wil ik die les aan iemand nalaten. Aan jou dus...

Ik zie je nadenken. Laat ik je dan achterlaten met een laatste raadsel. Het viel me op dat je het me niet eens gevraagd hebt. Maar ik zei toch dat ik de Naamloze meteen herkende, toen ik hem zag? Weet je wie het was? Ik zelf. Mijn eigen persoon stond daar voor me, ikzelf. Echt waar! Vind je het nu gek dat ik hem niet aanvloog zoals ik altijd had gewild? Is het nu nog steeds zo raar dat ik zeg dat ik vermoed dat dit alles misschien niet meer was dan een bewustwordingsproces, of iets dergelijks? Ach, misschien bazel ik alleen maar wat, misschien

zijn het wel allemaal waanbeelden. Ik weet alleen dat ik er nu vrede heb dat ik ga sterven. Ik kijk er zelfs misschien wel naar uit, want ik ben benieuwd wat er komen gaat. En dan wil ik nu heel graag dat je gaat. Nee, ik wil geen vragen meer beantwoorden. Ik heb nu echt definitief alles verteld wat ik je wilde vertellen. Nee, omhels me ook niet, sta gewoon op van die stoel en verlaat deze kamer en dit huis. En trek de deur goed achter je dicht, alsjeblieft. Dat is mijn laatste wens.

C

*"The call of death is a call of love.
Death can be sweet if we answer it in the affirmative,
if we accept it as one of the great eternal forms of life
and transformation".
Herman Hesse*

➔ De muziek van de sferen

Ik wil je een verhaal vertellen. Nee, ik zeg het verkeerd. Ik wil je proberen iets duidelijk te maken en daarvoor moet ik je dit verhaal vertellen. Ben je er klaar voor? Wees dan stil en let op.

Stel je een Amerikaanse industriestad voor. Zo'n stad die er beter voor heeft gestaan, want de auto-industrie die het groot heeft gemaakt, is op haar retour. Het is aan alles te zien, als je goed oplet. De slechte onderhoudstoestand van de winkels in een van de hoofdstraten. De mensen die doelloos door de straten slenteren. De auto's die in sommige gevallen beroofd van hun wielen op klossen staan. De bekende tekenen, kortom.

We zoomen in op zomaar een van de straten. We zien een rij typische Amerikaanse huizen: geheel opgebouwd van hout en met een veranda aan de voorzijde. We zien een garagebedrijf, 'Clotier Cars', waarvoor een dozijn occasions staan uitgesteld, die er vermoedelijk al een hele tijd staan, ondanks de toch scherpe prijzen op de voorruit zijn geschreven. Naast de garage ligt een hamburger-restaurant, zoals valt op te maken van de tekst op de verschoten luifel boven de ronduit vieze markiezen, die klaarblijkelijk al heel lang niet meer omhoog gedaan zijn. Laten we daar naar binnen gaan.

Het is er druk binnen, erg druk zelfs. Het is de vroege zaterdagavond, het drukste moment van de week en vrijwel elke stoel in de ruimte is gevuld. Alhoewel de airco hoorbaar zwoegt, is de atmosfeer warm, vochtig en doordrongen van de vette walmen van hetgeen hier als eten werd geserveerd. Kelners bewegen zich gehaast met volle dienbladen door de zaak, temidden van klandizie, die vooral lijkt te bestaan uit lawaaiige gezinnen. Hyperactieve kinderen met blikken in de ogen die grenzen aan waanzin. Vermoeide ogende ouders, die het al lang hadden opgegeven hun verhitte kroost tot rust te brengen en gelaten elk omgestoten glas weer overeind zitten. Of misschien overdrijf ik wel, oordeel zelf.

We gaan in ieder geval snel verder, tot helemaal achter in de zaak, want hier zitten de twee mannen die centraal staan in mijn verhaal.

Ze zitten tegenover elkaar aan het hoektafeltje met elkaar te praten en vallen nauwelijks op in de drukte. Op de rand van het tafeltje van de beide mannen staan twee borden nog grotendeels gevuld met verlepte en in het tl-licht glimmende salade, die blijkbaar nauwelijks aangeraakt is. De mannen zitten, steunend met hun ellebogen op het tafelblad, naar elkaar toe gebogen en zijn geanimeerd met elkaar in gesprek. Laten we ons wat dichterbij hun bewegen om iets op te vangen van wat ze zeggen.

"...fnuikend bij deze slechte economie", horen we de ene man zeggen. Het is een forsgebouwde kerel, gekleed in spijkerbroek en ruitjeshemd. Zijn woeste hardos en baard van een paar dagen geven hem het uiterlijk van de werkman die hij -zo weet ik- ook is.

"Als we Bernanke moeten geloven is het ergste aan de rug", zegt de andere man, pratend op een volume dat niet paste bij de entourage. Hij heeft een aanmerkelijk kleiner postuur en was gehuld in een witte versleten bloes. Deze man heeft een smal en enigszins bleek gezicht dat, hoe anders het ook was, toch gelijkenissen vertoont met dat van zijn gesprekspartner. Het is een gezicht dat je zelfs zou moeten herkennen, want het staat ook op de achterflap van een boek dat nu al maanden bovenin de bestsellerlijsten staat. Ach, begin maar niet te raden. Straks zul je zeker weten over wie ik het heb. Laten we eerst doorgaan met het verhaal, want zijn gesprekspartner zegt nu enigszins bozig: "Bullshit! Je weet toch zelf ook wel dat ze je dat alleen maar willen laten geloven, Herc?"

De man die, zoals we nu allebei weten Herc heet -doet dat al een lichtje branden?-, knikt en zegt: "Natuurlijk begrijp ik dat ze dat doen, want de hele economie is nu eenmaal gestoeld op vertrouwen. Weet je, de economie is een soort gedeelde droom van Utopia. Stiekem weten we allemaal dat het niet bestaat, maar als we er allemaal maar vurig in blijven geloven, kunnen we het toch stand laten houden..."

"Je bedoelt, als we allemaal maar blijven consumeren, dan is er niets aan de hand?"

"Inderdaad en dat is het enge, Uly: als je bedenkt dat onze economie werkt als een self-fulfilling prophecy. Want zelfs als het werkt, weet je toch dat je niets meer dan een wensdroom najaagt, luchtkastelen..."

Beide mannen zwijgen een moment en drinken uit hun koppen koffie, het enige wat in dit restaurant op de kaart staat, zo kan ik je verzekeren, dat ik zou durven te gebruiken. Even schrikken ze op als een meisje aan een nabije tafel als een inbraakalarm begint te loeien, maar ze trekken zich er weinig van aan.

"Ach, laten we het maar over vrolijker onderwerpen hebben", verzucht onze werkman, die -laat ik het je maar verklappen- Uly Clotier heet en de eigenaar is van het garagebedrijf dat ik je eerder al liet zien, "Hoe gaat het bijvoorbeeld met jou, Herc? Als we het toch over luchtkastelen hebben, jaag jij nog je dromen na?"

Herc buigt zich bij deze vraag wat dieper over zijn kop koffie, alsof hij die vraag liever niet had gehoord, "Ik probeer het", zegt hij ten slotte.

"Het is ten slotte al weer vier jaar geleden dat je debuutroman uitkwam", gaat Uly door.

"Alsof mijn agent me daar al niet elke dag aan herinnert", zegt Herc die met een gepijnigde glimlach opkijkt.

"Heb je nog niets geschreven dan?", vraagt Uly op licht verontruste toon.

Herc heft een vlakke hand ongeveer twintig centimeter van het tafelblad, "Zoveel ongeveer", glimlacht hij flauw, "op goedkoop dun papier. Dubbelzijdig. Enkele regelafstand. Arial elfpunts..."

“Man, dat is al ruim meer dan een roman”, roept Uly oprecht verbaasd.

“Qua omvang misschien wel, maar het punt is dat ik wel meer dan duizend pagina’s tekst heb, maar geen verhaal.”

“Hoe kan dat nou?”, stelt Uly de vraag die wij natuurlijk allemaal gesteld zouden hebben.

“Tja, hoe zullen we het noemen? Writer’s block? Of in mijn geval eerder writer’s diarrheea” - hij glimlacht flauw bij deze flauwe grap- “Ik heb het gevoel dat er iets ontbreekt in ieder geval. Een ingang in..., tja...” -Onze schrijver valt hier even stil- “Weet je? Ik voel me nu als een tuinier die een park wil aanleggen, maar in plaats ervan alles ziet dichtgroeien en overwoekerd worden. Een jungle, of beter: moeras, waar je op een gegeven moment niet meer uit komt.”

Uly kijkt Herc lang aan en zei ten slotte: “Jezus, ik had geen idee dat het zo slecht ging. Zing je het nog wel uit?”

Herc wendt zijn blik af, “Mijn uitgever heeft een maand geleden mijn toelage stop gezet.”

Laat ik hier de aantekening maken dat die uitgever een jaar later zich de haren uit het hoofd trok van frustratie dat ze hem hadden laten lopen. Maar dat is iets wat de ellende voor Herc op dit moment natuurlijk weinig kan verlichten.

“Je hebt geen inkomen meer?”, roept Uly verbijsterd.

Herc laat zijn hoofd mismoedig hangen. Er vallen schaduwen in zijn gezicht en opeens valt het op hoe mager hij is. Er valt een geladen stilte, voor zover dat mogelijk is in het drukke restaurant.

“En nu? Kun je niet gewoon je hele manuscript terzijde leggen en opnieuw beginnen?”

“Dat zou kunnen, maar niet als de inspiratie nog steeds ontbreekt. Zie je, ik zie schrijven als... het intappen in een soort eeuwige stroom. Een soort bandbreedte waar de verhalen rondzingen. Je hoeft alleen maar te weten hoe je erop kunt afstemmen, op die onuitputtelijke bron. Maar juist dat lukt me niet meer.”

“Een eeuwige stroom?”

“Ja”, zegt Herc nu met meer vuur, “De beste boeken zijn die waarvan je herkent dat de verhalen hieruit afkomstig zijn. Van schrijvers die hebben geleerd de... muziek van de sferen te herkennen.”

“De muziek van de sferen”, herhaalde Uly nadenkend, alsof hij de woorden in zijn eigen mond wilde proeven.

“Juist”, gaat Herc door, “Heb ik je niet eerder verteld dat wij schrijvers eigenlijk niets meer zijn dan boodschappers? Dat is onze taak: verhalen oppikken en doorvertellen...”

Uly broemt nadenkend en dronk van zijn koffie, “Ik begrijp best wat je bedoelt”, zei hij tenslotte, “maar zijn verhalen niet overal?”

“Wat bedoel je?”

Uly maakt een weids gebaar die het gehele restaurant moest omvatten, “Hebben al die mensen hier niet hun eigen verhalen?”

Herc kijkt het restaurant in. De drukte is inmiddels -goddank- enigszins afgenomen, maar het zit nog steeds vol klanten.

"Vertel me wat je ziet", daagt Uly Herc uit.

"Tja", zei Herc, "Het zijn mensen zoals jij en ik, denk ik."

"Doe eens iets meer je best, broertje, wie zitten er bijvoorbeeld aan de tafel meteen naast ons?"

Herc kijkt peinzend en zonder veel interesse in de richting van de tafel waaraan een gezin een maaltijd zit te eten dat bestaat uit hamburgers en friet. De moeder probeert haar drie kibbelende zoontjes tot rust te manen en uit elkaar te houden. Een man die klaarblijkelijk de opa moest zijn, schuift diens veel te grote portie friet doelloos over zijn bord. De vader ten slotte staart bij het eten voor zich uit en lijkt met zijn gedachten ergens anders te zijn. Herc beschrijft het tafereel aan zij broer.

"Waar denkt die vader aan?", vraagt Uly.

"Aan zijn werk misschien?", zegt Herc nog steeds zonder veel interesse.

"Zou kunnen! Welk werk?"

"Weet ik veel, boekhouder waarschijnlijk..."

"Kom, kom, doe eens iets beter je best. Wat als die man een maîtresse heeft en weet dat hij binnenkort moet kiezen tussen haar en zijn gezin... Of misschien is hij wel een hoge militair en worstelt hij met het feit dat hij vandaag heeft besloten tot een luchtaanval op een dorpje in Afghanistan..."

Herc kijkt Uly aan, "Ik begrijp wat je probeert te doen. Je probeert mijn fantasie te prikkelen, mij te laten zien dat zelfs bij die mensen een verhaal verborgen is..."

"Dat is toch ook zo?"

Herc zucht, "Ik waardeer je moeite, beste broer, maar zo simpel werkt het eenvoudigweg niet."

"En waarom niet?", vraagt Uly opstandig, "Misschien moet je gewoon iets meer je best doen!"

De beschuldiging blijft zwaar tussen hen in hangen.

"Luister", zegt Uly ten slotte, "ik weet dat je het kunt, broertje. Je herinnert toch wat onze vader altijd zei? Dat hij ons de verkeerde namen had gegeven? Dat ik Hercules had moeten heten, de sterke halfgod? En dat jouw naam Ulysses had moeten zijn, de vindingrijke held, die overal iets op verzint?"

Herc moet hierop glimlachen en weer zwijgen ze een tijdje, maar nu is de stilte gelukkig wat minder beladen.

"Muziek van de sferen, heet dat album van Gany Zeno eigenlijk ook niet zo?", vraagt Uly opeens. Hij heeft het natuurlijk over de zanger die, zoals iedereen weet, bij een vliegtuigongeluk om het leven was gekomen. Het was nog maar nauwelijks een week eerder gebeurd en natuurlijk beheerste deze tragedie op dit moment nog steeds het nieuws. Niet zo verwonderlijk, laten we wel wezen, zelfs nu nog zijn we hem nog lang niet vergeten.

“Ik geloof dat je gelijk hebt”, zegt Herc met opengesperde ogen, duidelijk verbaasd, “Bijzonder dat me dat nooit eerder is opgevallen.”

“Wel een tragisch verhaal, niet dan?”, verzucht Uly, die het klaarblijkelijk nog heeft over Gany Zeno, “Eerst beroemd, toen verguisd en vervolgd en nu zelfs dood. Wat een stakker! Reken maar dat Gany op het einde had willen ruilen met jouw boekhouder daar, met zijn eenvoudige leventje, of zelfs met mij, een garagehouder op de rand van een faillissement...” Op dat moment, beste toehoorder, gebeurt er datgene dat ik je al die tijd heb willen laten zien. Misschien dat het komt door wat Uly daar zegt, maar het kan net zo goed dat het daar niets mee te maken heeft en het gewoon toeval is. Of misschien is het wel voorbestemd, wie zal het zeggen? Hoe dan ook, dit is het beslissende moment voor de wereldberoemde schrijver Hercules Clotier. Let je goed op? Zie je hoe afwezig zijn blik is en hoe dit afdrijft? Waarschijnlijk dringen de laatste woorden die zijn broer tegen hem zegt nauwelijks tot hem door. Ik wed dat Herc aan andere dingen denkt. Aan hoe Gany zich had moeten voelen en wat er met hem gebeurd kon zijn, bijvoorbeeld. Aan de mogelijkheid dat hij nog niet dood is... En opeens bevindt Herc zich letterlijk in andere sferen. Daar gebeurt het. Zie je het? Die fonkeling in zijn ogen? Op dat gelukzalige moment ontsprong de kiem van het idee voor de speculatieve roman over Gany Zeno die van hem een bekende schrijver zou maken. De hand van Uly op zijn schouder rukt hem los uit het moment. Herc keek zijn broer verbaasd aan, alsof hij even was vergeten waar hij was. Dan glimlachte hij. Maar het is een heel andere glimlach, zie jij het ook? Ik herken opwinding, blijdschap, maar ook nog iets anders... bevrijding!

“Je droomde weg”, zegt Uly, “Waar dacht je aan?”

“Nergens aan”, zegt Herc zacht, “ik hoorde alleen iets wat ik al tijden niet heb gehoord. Muziek...”

➔ De Vierde Werkelijkheid

Droomwerelden 4

Alhoewel een overgang tussen twee werkelijkheden van de Rhûn geen onbekend verschijnsel meer voor me was, werd ik er toch nog door verrast. Het was dan ook een merkwaardige gewaarwording: op het ene moment stond ik nog op het koele marmer van een barokke zaal, het andere moment zweefde ik in het niets. Of "zweven" was eigenlijk niet het goede woord, want ik voelde me ingeklemd, beperkt in mijn bewegingen, alsof ik mezelf had ondergedompeld in een enorme ton met gelei. En eigenlijk was het ook niet helemaal waar dat ik in het "niets" zweefde, ik zag wel degelijk omtrekken, vormen en kleuren in mijn omgeving. Maar die waren onbestemd, zonder patroon of betekenis, als een te abstract schilderij van een weinig getalenteerde schilder. Ik lette er daarom ook nauwelijks op. Maar dat kwam vooral omdat er andere prioriteiten waren. Ik moest me concentreren op de plaats waar ik terecht wilde komen in de volgende werkelijkheid, vlak achter Alaia, zodat ik haar kon verrassen. En uitschakelen.

En het moment dat ik de nieuwe werkelijkheid betrad kwam nu snel dichterbij want ik voelde al hoe de wereld als het ware om me heen gematerialiseerd werd. Nog voor ik het koele gras ook maar voelde tussen mijn tenen, richtte ik mijn pistool op, in koele anticipatie op een noodzakelijke daad. Toen zag ik hoe de derde werkelijkheid om me heen gevouwen werd en stond ik opeens weer stevig op vaste grond, met een oranjekleurige hemel boven me en een weids landschap om me heen. En voor me, nog geen twee meter van me vandaan, stond Alaia, met haar rug naar me toegekeerd.

Opgewonden en triomfantelijk drukte ik af. Er gebeurde niets. Toen zag ik tot mijn verbijstering dat het pistool de overtocht uit de vorige werkelijkheid niet goed doorkomen en zwaar vervormd was, alsof het gesmolten was in een afschuwelijke hitte. Ik vloekte inwendig en richtte mijn volle aandacht op het voorwerp. Ik probeerde het pistool voor me te zien zoals het was geweest in de vorige werkelijkheid en zoals ik ook wilde dat het er in deze werkelijkheid uit zou zien. En het lukte! Tot mijn voldoening zag ik hoe het pistool terugveranderde in haar oorspronkelijke vorm en weer het krachtige moordwapen was wat het moest zijn.

Inmiddels was de wereld om me heen geheel gevormd, en kon ik haar ook ruiken en horen, alsof dat de laatste twee datastromen waren die nog toegevoegd moesten worden. Maar ik

hoorde nauwelijks het geklater van de watervallen op de achtergrond of het gezang van de weelderig gekleurde vogels en rook amper de volle geur van vers fruit aan de enorme bomen. Ik zag alleen Alaia.

Maar Alaia had zich al naar me toegedraaid met wijd open gesperde ogen van oprechte verbazing en grote schrik en ik realiseerde dat de vorming van het pistool teveel tijd had en dat het verrassingseffect verspeeld was. Ik drukte opnieuw af en nu daverde de knal inderdaad door het dal heen. Het pistool viel door de terugschok bijna uit mijn handen. Maar ik miste Alaia op een haar na, en ik zag hoe ze op haar zij viel en de helling afrolde. "Verdomme", gromde ik en rende achter haar aan.

Alaia had zichzelf opgerold als een foetus en probeerde ogenschijnlijk zoveel mogelijk snelheid te halen uit haar buiteling. Inderdaad won ze terrein op me, omdat ik al snel buiten adem was en zwaar hijgend en met onvaste stappen achter haar aan rende. Ik loste zelfs nog een schot, maar miste hopeloos en raakte bijna fataal uit evenwicht. Tot mijn ergernis moest ik toezien hoe Alaia soepeltjes opsprong toen ze bijna uitgerold was en doorrende. Verbeten vergrootte ik mijn inspanningen. Van een afstand moet het er misschien belachelijk hebben uitgezien, een poedelnaakte man die met een groot pistool in de hand achter een vrouw aanrende, maar voor mij was de zaak bloedserieus.

Alaia maakte op de bodem van het dal een abrupte koerswijziging en rende een drooggevalle bedding van een rivier. Blijkbaar was ze op weg naar het bos even verderop, ongetwijfeld op zoek naar veiligheid en beschutting. Ik kon niet anders doen dan haar volgen, maar de donkere stenen die in de drooggevalle bedding van de rivier lagen haalden mijn voeten open, en opnieuw verloor ik terrein.

Machteloos moest ik, zwoegend over het pijnlijke pad, toezien hoe Alaia onder de bomen van het bos verdween. En opnieuw zette ik aan, hoeveel pijn elke extra stap me ook deed. Eindelijk bereikte ook ik de bosrand. Enkele seconden moest ik wennen aan het relatieve duister, maar toen zag ik Alaia, die juist verdween achter een helling aan de linkerzijde van de rivierbedding. Dankbaar dat ik het harde stenen pad kon verruilen voor de zachte bosbodem zette ik de achtervolging in. Ik hijgde inmiddels als een paard en zweette over mijn gehele lichaam, maar had een onverzettelijkheid over me die ik nog nooit in mijn leven had gehad. Dit was de missie van mijn leven, besepte ik, Wraak Nemen Op Alaia, en ik was vastbesloten daarin te slagen.

Boven op de lichte helling hield ik stil en even rees de paniek op in mijn keel toen ik mijn prooi niet meer zag. Toen vond ik haar en zag haar geheel rechts van me het bos uitrennen. Ze had blijkbaar gehoopt dat ik zou denken dat ze dieper het bos in zou vluchten en me hiermee letterlijk het bos in te kunnen sturen, maar daarvoor moest ze toch wel iets beters verzinnen. Zo makkelijk komt die trut niet van me af, dacht ik grimmig. Met hernieuwde kracht rende ik achter haar aan.

En nu zag ik dat ik winst op haar maakte. Alaia rende niet meer voluit, en hinkte iets, alsof ze haar enkel verstuikt had of iets dergelijks. Ik moet toegeven dat ik op dit moment een manische grijns op mijn gezicht moet hebben gehad. Ik verstevigde de greep op mijn pistool, en zette nog eens aan.

De achtervolging leek zowaar nog sneller in mijn voordeel uit te pakken dan ik had gehoopt toen Alaia plotseling aan de top van een flauwe heuvel plotseling geheel stilhield. Schichtig keek ze om zich heen maar ze kon blijkbaar geen besluit nemen welke kant ze moest uitgaan. Ik naderde haar nu snel. En toen ik haar op twintig meter genaderd was, zag ik waarom ze zo plotseling had stilgehouden, ze bevond zich aan de rand van een diepe kloof. Ook ik stopte nu abrupt, op nog geen tien meter afstand van haar.

Alaia keek nog eens jachtig om zich heen en draaide zich toen heel langzaam om naar me, als een prooi dat in ingesloten door een jager. Behoedzaam spreidde ze haar armen in een teken van overgave en zei:

"Nu moet je geen domme dingen doen, Marc", zei ze toonloos. Ze probeert je te intimideren, dacht ik gealarmeerd.

"Natuurlijk niet", beet ik haar vijandig toe, "Ik jaag nu een .44 kaliber kogel door je misselijke kop en dan is het allemaal afgelopen."

"Door mij te doden zul je je Lot niet ontvluchten, Marc", zei Alaia op dringende toon.

"Mijn Lot?", zei ik schamperend om dat overdreven "lot" met hoofdletter L, maar ik kon niet nalaten te vragen: "En wat is mijn lot dan wel?" Enerzijds wist ik dat ik haar nu moest doden voor het te laat was, maar anderzijds was ik te nieuwsgierig was om de trekker definitief over te halen.

"Wat denk je zelf, Marc?", glimlachte Alaia dun, "Waarom ben je hier?"

"Ik ben hier om me te wreken. Om daarna mijn weg weer te vervolgen!"

Alaia zuchtte bijna meewarig, "Nee, je bent hier omdat ik dat wilde. Denk je dat je hier nog ooit uitkomt, Marc? Nee! Dit is je Lot, de Rhûn!"

"Quatsch", gromde ik en richtte mijn pistool.

Maar Alaia was nog niet uitgepraat. Snel vervolgde ze haar verhaal: "Wie denk je dat de Rhûn gemaakt hebben? Wij! En waarom? Om te gebruiken tegen probleemgevallen als jou! Je weet toch dat er nooit iemand uit de Rhûn is teruggekeerd?"

Daar had ik nog niet over nagedacht en ik raakte er even door uit mijn evenwicht. Alaia had dat in de gaten en ging door: "De Rhûn is onze fuik, Marc, waarmee we onze grootste vissen vangen."

Maar ik had besloten me niet te laten overreden. Daarom hief ik grommend het pistool dat ik weer wat had laten zakken.

"Dood me niet, Marc", ging Alaia snel en op indringende toon door, "Doe dat je zelf niet aan. Je hebt me nodig. Ik ben de enige die je hier uit kan helpen. En... misschien wil ik dat ook wel..."

"Je liegt", gromde ik.

"Denk je dat ik met al mijn slachtoffers intiem word, Marc? Ik speel met ze, natuurlijk, maar nooit op zo'n manier. Ik val op je, Marc."

"Rot op", snauwde ik, nu echt verward.

"Geloof me Marc", zei Alaia op hoge stem, "Ik ben je laatste redding. Laat me je helpen. Dan..."

Toen haalde ik de trekker over. Haar woorden werden uiteen gereten door de oorverdovende knal. En opeens had ze geen mond meer om mee te praten. De kogel was via haar mond dwars door haar hoofd gegaan. Alsof alle leugens die door die mond naar buiten waren gekomen samen waren gebald en wraak hadden genomen. Ik zag hoe stukken schedel, weefsel en massa's bloed uit haar hoofd wegspatten. Het was een gruwelijk gezicht. Maar toen wankelde ze al naar achteren en viel het ravijn in.

Ik stapte naar voren en zag haar in de diepten verdwijnen. In grijnsde verbeterd. Ik wist dat ik precies op tijd was geweest. Als ik nog een seconde langer had gewacht had ze me misschien wel weten te overtuigen.

"Loeder! Bitch!", brulde ik haar hartgrondig achterna, om zo de overgebleven agressie in mijn lijf kwijt te raken. En als antwoord weerklonk uit de kloof een koor van echo. Alsof Alaia me in haar doodsvaart toch nog gelijk gaf.

En toen zakte ik geheel uitgeput neer in het zachte gras.

Er waren anderen in de derde Werkelijkheid, ontdekte ik na een tijd. Massa's anderen. Maar het had even geduurd voor ik dat had uitgevonden. Nadat ik was bijgekomen van de ontknoping van mijn confrontatie met Alaia (er konden uren of dagen tussen hebben gezeten) was ik de velden ingelopen. Zonder doel, zonder richting. Moeizaam op mijn gewonde voeten en zwak doordat ik al in geen tijden fatsoenlijk gegeten had. Ik had het niet lang volgehouden als ik me daar niet had kunnen laven aan het kristalheldere water uit de beekjes en gegeten van de heerlijke vruchten aan de bomen. Uiteindelijk was ik snel weer opgeknapt. Toen had ik tijdenlang opnieuw rondgezworven, zonder te weten waarheen, maar me goed voelend om weer op weg te zijn. Met bladeren om mijn voeten om mijn wonden te ontzien en voor de rest nog steeds naakt als een baby.

Mijn reis had eeuwig kunnen duren als ik op een gegeven moment niet aan het begin van een prachtige avond, waarbij de drie helderrode ondergaande zonnen hun gebruikelijke fabuleuze kleurenspeel hadden gespeeld, onder in een weelderige vallei het stadje had zien liggen.

Zonder angst (want wat had ik nu eigenlijk te verliezen) was ik naar het plaatsje toegelopen en ik was hartelijk ontvangen door de bewoners, veel mensen, maar ook een veelheid aan andere wezens. En hier was ik verzorgd aan mijn wonden tot ik weer geheel de oude was.

Vele zonnenwendes nadat ik Alaia had omgebracht liep ik voor het eerst weer een lang stuk. Samen met Fedyra, een prachtige vrouw, wilde ik de Reuzenwatervallen zien waar de vrouw me al vele malen over had verteld. Fedyra was de vrouw die me aan de wonden aan mijn voeten verzorgd had. Wonden die waren gaan ontsteken zodat ik tijdenlang doodziek het bed had moeten houden. Maar zij was er altijd geweest om me te verzorgen.

"Zijn we er al?", vroeg ik plagerig terwijl ik achter Fedyra aanliep op het smalle bergpad. Fedyra lachte hartelijk, "Zeur niet zo, we zijn er zo!"

Ze had nog gelijk ook. Even later kwamen ze aan op de plaats van bestemming: een bergtop van waaraf de Reuzen-watervallen het beste te zien waren. En de watervallen waren inderdaad imposant. Niet alleen door hun enorme omvang maar ook door de prachtige kleurenschakering van het witte water in het gelige daglicht. Minutenlang kon ik alleen maar gefascineerd toekijken.

"Prachtig hè", grijnsde Fedyra.

"Fedyra, dit is inderdaad één van de allermooiste werelden die ik ooit gezien heb." Quasi geschokt draaide zij haar hoofd naar me om, "Wat zei je?"

"Fedyra, dit is inderdaad de mooiste wereld die ik ooit gezien heb.", verbeterde ik snel en lachte. Maar ik besepte dat zij niet helemaal toneelspeelde, ergens was Fedyra jaloers op mijn verleden en wilde ze dolgraag ook mijn werelden aanschouwen. Al was het maar om te controleren dat er daar geen mooiere watervallen waren. Maar zij, en alle bewoners van de stad, kenden niets anders dan deze wereld. Sterker nog, ze kwamen nooit ver buiten de stadsgrenzen en wisten vrijwel zeker dat er daarbuiten niets was, alleen steeds grimmiger wordende wildernis. Hun universum was in mijn ogen ontstellend klein.

Ik had dit alles proberen te plaatsen in mijn ervaringen. Hoe paste deze wereld in mijn ideeën dat de vier werkelijkheden van de Rhûn niet meer waren dan een mentale constructie? Een droom? Ik had geconcludeerd dat het allemaal weinig uitmaakte: het onderscheid tussen echt en onecht was al kunstmatig voor me geworden sinds mijn droomwereld werkelijkheid was geworden. Waarom zou ik daar dan nu moeilijk over doen? Maar toch bleef het aan me knagen. Wat nou als deze wereld onbewust mede door mezelf was geschapen, als ideaalbeeld, mijn Utopia. Want leek Fedyra ergens gewoon niet heel veel op Mandy, of zelfs ... Alaia?

"... je daar nu weer te dromen?", klonk de heldere stem van Fedyra.

Ik was even zo verward dat ik alleen maar iets brommen. Het volgende moment sprong zij al in een opwelling boven op me en rolden we samen de zachte grazige helling af tot we in een kleine glooiing bleven liggen. Mijn hand bleef toevallig achter het koordje van haar jurk steken en zonder me te bedenken maakte ik het los.

Ik had het prima naar mijn zin in het stadje. De inwoners waren ongelooflijk gul voor me en gunden me alles. In ruil daarvoor gaf ik hun alle verhalen die ik maar kon vertellen, want net op de Gyrhons waren ze hier dol op. Ik vertelde ze natuurlijk in mijn eigen belevenissen in het Lokis Continuüm en daar nog voor. Maar later ook verhalen die ik kende uit mijn jeugd. Opnieuw was Alice populair.

Mede hierdoor had ik een bezet bestaan. Iedereen nodigde me uit alsjeblieft nog een keer bij het eten langs te komen. En als ik niet op visite was, was ik veel thuis, in het kleine huisje dat ik (natuurlijk met de welwillende hulp van al mijn nieuwe burens) inmiddels had gebouwd langs het riviertje dat door het stadje stroomde. Ik vond steeds meer mijn plaats en uiteindelijk kon ik mezelf zelfs gelukkig noemen.

Maar toch bleef iets knagen. Natuurlijk mistte ik mijn oude vrienden, Ythor en Isak, en het Lokis Continuüm, maar er was meer. Ik miste ook het reizen, de continue opeenvolging van nieuwe indrukken, het avontuur, de spanning, de uitdaging. En ik voelde me opgesloten in het warme en gezellige maar o zo benepen stadje.

Maar wat uiteindelijk de doorslag gaf voor mijn besluit om weg te gaan was het onmiskenbare gevoel dat ik in een onechte ideaal-wereld leefde, een façade, een hersenspinsel. Mijn afkeer van het idee dat ik in een droomwereld leefde was aldus het doorslaggevende argument voor mijn uiteindelijk onvermijdelijke besluit.

En nog diezelfde avond vertelde ik Fedyra, die bij me thuis op bezoek was, wat ik had besloten.

"Ik ga hier weg", zei ik simpelweg.

Ze snapte het eerst niet en ik probeerde het zo goed als mogelijk uit te leggen. Ze snapte het nog steeds niet. Ik had het toch goed? Waarom zou ik de gok wagen om andere wereld te vinden? Het kon toch alleen maar slechter worden? Opnieuw praatte ik op haar in. En opnieuw probeerde Fedyra me van het tegendeel te overtuigen. Natuurlijk zonder succes. Ze had het bijna opgegeven toen ze een ingeving kreeg:

"En Alaia dan?"

Ik keek haar vragend aan.

"Z-zei ze niet", vervolgde ze, snel pratend door de opwinding over haar nieuwe idee, "dat je uiteindelijk in die Rhûn zoals je het noemde je Lot, je bestemming, zou vinden?"

Ik begon bijna spijt te krijgen dat ik haar (en de hele stad) het hele verhaal had verteld.

"Nou?", vroeg ik dan ook kregelig.

"Neem eens aan dat het waar was..."

"Van dat leugenachtige loeder?", zei ik verontwaardigd op hoge toon.

Ze knikte, "Probeer het eens. Je zei dat je wist dat de Rhûn uit vier werkelijkheden bestaat. Als dat zo is, is de volgende werkelijkheid, je vierde, je eindpunt. Je Lot dus, anders gezegd."

Ik antwoordde niet.

"Verontrust je dat niet?", vroeg Fedyra.

"Waarom?"

"Omdat Alaia tegen je had gezegd dat je een ... anomalie was, een indringer. Dat zou betekenen dat het je Lot is om hiervoor te boeten."

Ik maakte een woest wegwerpgebaar. "Wat een onzin."

"Waarschijnlijk, maar als het nou niet zo is...?"

"Quatsch", gromde ik. En hiermee beschouwde ik de discussie voor afgesloten.

De volgende ochtend vertrok ik al. Ik wilde zonder publiek de overgang wagen, op de plaats waar ik was aangekomen. En dus nam ik in het stadje afscheid van de bewoners. Het was een nog emotioneler gebeuren dan ik al gevreesd had. Het duurde uren voor ik goed en wel op weg was, een stadje vol vertwijfelde inwoners achter latend.

Het duurde drie zonnewendes voor ik de plaats bereikte waar ik plotseling bij Alaia was opgedoken. Op de plaats waar Alaia de kloof in was gevallen vond ik zelfs het pistool terug dat ikdaar had achtergelaten.

Ik maakte daar aan de rand van de kloof een vuur en at mijn laatste voedsel voor ik uiteindelijk de overstap wilde gaan maken. Hiervoor ging ik net als eerder stokstijf rechtop staan en probeerde me te concentreren om opnieuw het wezen van de Rhûn te doorgronden.

Het lukte niet. Na uren uiterste concentratie liet ik me vertwijfeld op de grond zakken. Misschien wilde ik wel te graag; de Vierde Werkelijkheid zien. Ik probeerde me een voorstelling van te maken hoe het eruit zag en droomde heel even weg, denkend aan Mandy, Isak, Ythor, Alaia. En toen vond ik de doorgang. Een moment later was ik over.

De wereld waarin ik was terechtgekomen was geheel donker, pikkedonker. De lucht was bedompt, zwanger van rottingsluchten en meteen besepte ik dat de ruimte waarin ik lag bijzonder klein was. Ik was opgesloten! Ik kon aan beide zijden de wanden voelen, die wel van fluweel leken. Toen merkte ik dat ik ook niet kon bewegen, noch ademhalen. Dat was het moment waarop de paniek op te komen.

"Mijn God", dacht ik toen het besef tot me doordrong, "Ik ga hier dood!"

Maar dat was niet waar, wist ik al snel toen de gehele waarheid tot me doordrong: Ik was al dood! Ik was een rottend lijk, stevig opgesloten in een nauwe kist, twee meter onder de grond op de begraafplaats in het dorpje waar ik was geboren.

En toen, in die laatste momenten van mijn bestaan, besepte ik dat Alaia gelijk had gehad. Ik moest mijn Lot ontmoeten. En wat nu pas tot me doordrong was dat dat natuurlijk betekende dat ik terug moest keren uit de droomwerelden waar ik niet eens had mogen komen.

Ik was terug was gekomen in de aardse werkelijkheid. Om te sterven.

➔ Christoffelsen

I.

"Ik zeg het je: overal ter wereld probeert de overheid steeds meer greep te krijgen op haar burgers!" Kurt keek zijn vriend Bas indringend aan, die in de fauteuil tegenover hem zat. Ze zaten koffie te drinken bij hem thuis, na een wederom frustrerend bezoek aan het arbeidsbureau. Het gesprek was bijna als vanzelf op dit onderwerp gekomen, zoals dat wel vaker ging, de laatste tijd.

Bas glimlachte bijna meewarig; "Nou ga je toch niet weer dat verhaal ophangen dat Google onder controle is van de Amerikaanse staat, en dat die het gebruikt als een instrument om iedereen in de gaten te houden..."

"Ik ben niet de eerste die dat zegt", verweerde Kurt zich, die meer lag dan zat in zijn grijsleren bankstel, "en je hebt geen idee hoeveel persoonlijke gegevens ze bij Google van je verzamelen. Je surfgedrag, de zoektermen die je invoert. Inlognamen en paswoorden. Alles!"

"Google was toch het speeltje van twee whizzkids? Ene Page en Brin, meende ik?"

"Dat proberen ze je wijs te maken ja. Maar vind jij het geloofwaardig, hoe snel Google is gegroeid? Is het niet logisch dat er meer achter moet zitten?"

Bas dronk van zijn koffie en dacht na, "Goed, stel dat het waar is. Wat dan nog? Hier in Nederland gebeurt dat vast niet!"

"Ha!", bracht Kurt uit, die niet merkte dat hij van opwinding harder ging praten,

"Integendeel! Zie je niet dat al die plannen hier, zoals de chipkaart van de NS, het rekeningrijden en het elektronische patientendossier, om precies dezelfde reden zijn ontwikkeld?"

"Ach, die dingen zijn toch allemaal heel handig? Ik zie er geen kwade bedoelingen in."

Kurt voelde zich boos worden; zijn vriend wilde het ook niet snappen; "Word jij dan niet een beetje verontrust als de overheid straks met al die methoden precies waar je op welk moment bent en geweest bent? Hoe vaak je met de trein reist? En waarvoor je allemaal naar de dokter bent geweest en welke medicijnen je gebruikt?"

"Jaja. Big Brother is watching you", zei Bas, die een term herhaalde die hij van Kurt had opgevangen.

"Inderdaad!", bracht Kurt uit, "En weet je wat ze nu weer willen? Intelligente energiemeters! Dan kunnen ze ook nog precies zien op welke momenten je hoeveel elektriciteit gebruikt. Oftewel: wanneer je thuis bent en wat je dan doet. Ben ik dan de enige die het gevaar hiervan inziet?"

"Maar jij ziet ook meteen overal demonen. We leven toch in een vrije democratie? Dit is Nederland, toch geen enge dictatuur!"

Kurt ging rechter op zitten in zijn bank en hief een vinger op, "Zelfs als je gelijk hebt, wie garandeert dan dat de staat, als ze eenmaal al die informatie hebben, de verleiding kan weerstaan er gebruik van te maken? Of de AIVD? En nog belangrijker: wat gebeurt er als echt kwaadwillenden zichzelf toegang verschaffen tot al die gegevens die er voor het grijpen liggen?"

Bas liet zich achterover in zijn fauteuil vallen en wreef in zijn ogen, "Je bent wel heel paranoïde, Kurt! Straks ga je ook nog zeggen dat de maanlanding ook in scene was gezet! Of dat ... dat ..." -hij zocht een goed voorbeeld- "de holocaust niet bestond!"

Kurt keek Bas fronsend aan, "Nu maak je het belachelijk..."

"Nou?", volhardde Bas, "Hoe zit het dan?"

Kurt stak in een vinnig gebaar twee vingers in een soort V-teken op. Hij tikte tegen de wijsvinger, "Een. De Holocaust bestond wel, maar in de vernietigingskampen zijn waarschijnlijk niet meer dan 3 miljoen Joden afgemaakt. Wat het natuurlijk geenszins minder erg maakt, natuurlijk... Twee:" -hij raakte zijn ringvinger aan- "Ook ik heb de foto gezien van de filmstudio in Hollywood met de maanlander en de astronauten, maar ik geloof nog steeds ..."

Hij werd onderbroken door het gerinkel van de deurbel. Kurt zette, geïrriteerd door de onderbreking, iets harder dan de bedoeling was zijn mok op de salontafel en stond op uit de bank; "Ogenblik." Kurt liep naar de hal. Het flakkerende beeld van de intercom-camera was zo onscherp, dat Kurt nauwelijks meer kon onderscheiden dan een vage contour. Hij nam de hoorn op en zei: "Ja?"

"P-pardon", klonk een hakkende stem, "Op dit adres zou Martin Meinema moeten wonen, maar hier staat..."

"Christoffelsen", maakte Kurt af wat de bezoeker klaarblijkelijk wilde gaan oplezen van het naamplaatje op zijn brievenbus, "Je komt voor de stereo, neem ik aan?"

"Ja", klonk het.

"Kom binnen. Derde verdieping." Kurt drukte op de knop. Het verbaasde hem nog steeds dat zoveel mensen in verwarring raakten als ze er achter kwamen dat hij op internet, ook als hij op Markplaats iets te koop zette, altijd een schuilnaam gebruikte. Hij vond het onvoorstelbaar hoe ontzettend slordig veel mensen omsprongen met hun persoonlijke gegevens.

Toen hij de woonkamer weer binnen liep, vroeg Bas: "Wie was het?"

"De koper voor mijn geluidsinstallatie", zei Kurt.

Bas keek hem verbaasd aan, "Toch niet je Marantz?"
Kurt spreidde in onmacht zijn handen, "Ik moet wel..."

II.

Dat Kurt Christoffelsen in geldproblemen zou komen, had hij nooit verwacht. Hij hield niet van risico's nemen en had zijn bijna dertig levensjaren altijd geleefd met het motto: "Leef verstandig!" Het had hem, na de middelbare school en het MBO in exact het daarvoor bestemde aantal jaren te hebben doorlopen, een keurige baan opgeleverd bij Philips Semiconductors. Maar Philips was NXP geworden en dat was vervolgens een speelbal van de sprinkhaankapitalisten geworden, die het hadden volgepakt met schulden. Hierdoor was NXP uiteindelijk gedoemd ten onder te gaan in barre economische klimaat dat was ontstaan toen de bankencrisis was verdiept tot een kredietcrisis. De kredietcrisis, die op haar beurt had geleid tot de grootste economische depressie sinds de jaren '30 van de vorige eeuw.

En sindsdien was Kurt werkloos, net als zijn voormalige collega Bas. Er was even geen behoefte meer aan betrekkelijk laag geschoolde technische mensen als hijzelf. Na ruim een half jaar was hij in de WW beland, cynisch genoeg op hetzelfde moment dat de hypotheek op zijn appartement opeens enorm duurder was geworden. Familie of vrienden of om terug te kunnen vallen ontbraken en zo was hij terecht gekomen in de situatie die voor de altijd verstandige Kurt ondenkbaar was geweest: hij zat diep in de financiële problemen. Het was een situatie die Kurt niet kon verkroppen. Zijn frustratie en woede richtten zich, natuurlijk, in eerste instantie op iedereen in de financiële wereld; de gewetenloze graaiers die zichzelf ten koste van anderen op een perverse manier hadden verrijkt. Maar Kurt koesterde een diep wantrouwen tegen alle autoriteiten. De overheid en de politiek. Hoe kon het dat de politici de banken miljarden hadden gegeven om er weer boven op te komen, terwijl ze de gewone man gewoon hadden laten zakken? Volgens Kurt was het allemaal een groot complot. En de verhalen die hij las over Google, de OV-Chipkaart en het EPD verdiepten alleen maar zijn wantrouwen.

Het was om die reden dat hij, toen hij steeds wanhopiger op zoek naar een baan, al zijn sollicitatiebrieven anoniem verstuurde. Je kon maar nooit weten, vond hij, waar zijn persoonsgegevens anders allemaal zouden terecht komen. Tientallen en nog eens tientallen brieven verstuurde hij, om alleen maar even zoveel afwijzingen te krijgen.

Tot hij een uitnodiging voor een gesprek kreeg.

"Het kan niet meer mis gaan, ik krijg die baan!", zei Kurt meteen, toen hij bij het huis van Bas over de drempel naar binnen stapte. Die liet hem passeren, sloot de voordeur en liep achter hem aan de woonkamer in.

"Bij de V&D bedoel je?", vroeg Bas.

"Inderdaad. Ze zoeken een verkoper op de elektronica-afdeling. Op mijn lijf geschreven!" Kurt wist dat Bas dat niet zou ontkennen. Kurt had bij Philips en NXP enorm veel kennis opgedaan en zelf een paar jaar als vertegenwoordiger gewerkt.

"Mooi man!", zei Bas, die oprecht blij leek, "Dan hebben we straks gewoon beide weer werk!" Hij had het geluk gehad bij het uitgebeende doorgestarte NXP aan de bak te kunnen. Hij wel. Bas klopte Kurt op de schouder, "Pilsje?"

"Absoluut", glunderde Kurt, "Man, het gesprek ging fantastisch! Ze kunnen niet om me heen!"

Met een bierflesje in de hand liepen ze naar het balkon, en gingen zitten in het heerlijke voorjaarszonnetje.

"Vonden ze het geen probleem dat je anoniem gesolliciteerd hebt", vroeg Bas nadat Kurt uitgebreid verslag had gedaan.

"Waarom zou het een probleem zijn?", vroeg Kurt op zijn hoede.

"Daar hebben we het eerder over gehad. Misschien denken ze dat je wat te verbergen hebt. Of dat je een allochtoon bent..."

"Dat is echt onzin, Bas. En ik heb me toch voorgesteld in het gesprek." Dat was waar. Kurt kon het zich nog goed herinneren. En opeens herinnerde hij zich weer dat de personeelsmanager, een man die Halle heette, heel even verbaasd leek te zijn, toen ze elkaar de hand schudden. Heel even maar, voor er alweer een vriendelijke glimlach over het gezicht van Halle gleed. Het was een raar en onrustbarend moment, dat Kurt alweer zou zijn vergeten, als Bas er niet over was begonnen. "... hoog gekwalificeerd bent."

Kurt schrok op uit zijn overpeinzingen, "Wat zei je?"

Bas rolde met zijn ogen, "Ik zei dat je eigenlijk voor deze baan zelfs te hoog gekwalificeerd bent!"

Kurt glimlachte en zijn zelfvertrouwen keerde weer terug, "Inderdaad en om precies die reden krijg ik die baan!"

III.

Niet dus...

"... ik u helaas moet meedelen dat we de vacature reeds met een andere kandidaat hebben ingevuld..." Het zinnetje bleef maar door Kurt's hoofd spoken, wezenloos voor zich uit

starend, zittend in de bus naar het centrum. Hij kon het maar niet uit zijn hoofd zetten en hij was zo afwezig dat hij zelfs bijna vergat bij de goede halte uit te stappen.

Hoe was het mogelijk dat hij de baan niet kreeg? Kurt begreep er niets van. Nu, hier zo lopend door de stad, zelfs nog minder dan thuis. Hij was nog maar net opgestaan toen hij het belletje van Halle had gehad. Hij was te perplex geweest om te kunnen reageren, maar de afwijzing was in ieder geval als een mokerslag aangekomen. Maar Kurt wilde het er niet bij laten zitten. Met elke stap die hem dichterbij de V&D vestiging bracht, werd de overtuiging sterker dat hij zijn verhaal moest halen.

Van het eerdere gesprek kende hij de weg al en aangekomen bij het pand had hij het geluk dat hij net met een medewerker de dienstingang kon binnen glijpen. Zonder iets te zeggen - en zonder te worden tegengehouden - liep hij langs de receptie naar de liften. Hier aangekomen, voelde hij zich echter veel te onrustig om te wachten. Hij besloot de trap te nemen en stormde, voortgedreven door het in hem opborrelende adrenaline, met twee treden per stap omhoog naar de tweede etage, waar hij wist dat de kantoren zich bevonden. Pas toen hij boven was, besepte hij dat hij geen idee had waar Halle's kantoortje was. Hijgend van de inspanning bleef hij staan, even niet wetend wat te doen. Toen tikte iemand hem op de schouder. Kurt draaide zich om en keek recht in het verbaasde gezicht van Halle. "Meneer Christoffelsen, wat doet u hier?"

Kurt was ademloos wist even geen woord uit te brengen. Een voorbijlopende vrouw in mantelpakje, blijkbaar een secretaresse, zei: "Christoffelsen?" Ze lachte, "Wat grappig!" Halle keek haar verstoord aan en maakte een wuivende beweging met een hand. De vrouw fronste verontwaardigd en liep weer door.

"Ik wil weten waarom ik die baan niet krijg!", zei Kurt die zich steeds bozer begon te voelen. Had Halle over hem lopen roddelen, dat die vrouw zo moest lachen? Was hij belachelijk gemaakt achter zijn rug om?

Halle voelde zich overduidelijk niet helemaal op zijn gemak, "Bent u daarvoor hier naar toe gekomen? Ik heb u toch gebeld?"

"U zei dat ik verreweg de beste kandidaat was", zei Kurt.

Halle kuchte, "Ja, dat heb ik gezegd, maar... we hebben een nog betere kandidaat gevonden. Dat kan gebeuren. Ik kan u alleen beloven dat we uw cv in portefeuille zullen houden."

Kurt voelde zich weer boos worden: alsof hij daar wat aan had: "Maar... ik moest die baan gewoon hebben!"

Halle zette een meelijdende blik op, "Helaas, meneer. Het spijt me zeer." In een deuropening verschenen twee mannen in pak, die gebaren naar hun horloge maakten naar Halle. Ze hadden blijkbaar een afspraak. Halle leek opgelucht dat ze verschenen en zei op besliste toon: "U moet me excuseren, maar ik moet nu in bespreking." Hij legde een hand op Kurt's schouder en dirigeerde hem naar het trappenhuis, "Ik vind het echt heel vervelend voor u! Maar u bent echt de eerste die ik bel als er iets geschikts vrij komt! U weet zelf de uitgang te

vinden, toch?" Voor Kurt wist wat er gebeurde, had Halle hem de hand geschud en alweer weg gebeend. Met de zekere tred van de goedbetaalde manager.

Opeens wist Kurt niet meer goed waarom hij hier was. Wat had hij eigenlijk willen bereiken? Hoe had hij verwacht dat Halle zou reageren? Verward begon hij langzaam de trap af te dalen. Bij de eerste verdieping hield hij, zonder goede reden stil. Hij had, nu de adrenaline was weggeëbd, een doffe hoofdpijn en voelde zich slap en krachteloos. Zijn laatste kans om uit al de ellende te ontsnappen, was uit zijn handen gegleden. Hij drukte zijn vuisten tegen zijn slapen en trapte tegen de muur, alsof die er iets aan kon doen. Zijn oog viel op een bord dat tegen de muur hing. Iets erop trok zijn aandacht. Nieuwsgierig geworden keek hij wat beter. Het was een instructiebord voor het personeel met veiligheidsvoorschriften. En opeens zag hij het staan: zijn naam! Even was hij te verbaasd om het te kunnen bevatten, maar hij herpakte zich snel en begon de instructies beter te lezen. Als er brand zou uitbreken, was het de bedoeling dit in code om te roepen, om vooral geen paniek te zaaien onder het winkelende publiek. En die code was: "Wil meneer Christoffelsen zich melden?"

Christoffelsen!

Het duizelde Kurt en momenten lang bleef hij naar het bord staren. Maar toen begreep hij het. Opeens snapte hij waarom Halle zo raar had gereageerd toen hij zich had voorgesteld... En waarom die secretaresse had gelachen om zijn naam.

De woede borrelde opeens in hem op. Dus hij was wel degelijk de beste kandidaat, maar Halle was gewoon te bang om hem de ware reden van de afwijzing te vertellen: namelijk dat zijn naam toevallig wat slecht uit kwam. Hij werd steeds kwader. Het onrecht dat hem werd aangedaan! Hij had deze baan zo hard nodig! En nu, omdat hij toevallig een weinig voorkomende naam had, die toevallig was gebruikt in de brandvoorschriften was hij... gedoemd. Om zo'n stom toeval. Het leek wel of de hele wereld tegen hem samenspande! Hem gewoon geen fatsoenlijke kans meer wilde geven. En zo was hij gedoemd om werkloos te blijven.... gedoemd om gedwongen zijn appartement te moeten verkopen, tegen een flinke restschuld, gedoemd om ... hij merkte dat hij niet eens meer verder kon denken. Stram van de spanning die op opeens zijn spieren stond, liep Kurt het laatste stuk naar beneden. Hij liep langs de receptie, maar merkte niet eens dat de telefoniste hem nog vriendelijk groette. In zijn hoofd stormde het, zo veel gedachten kwamen er in hem op. En opeens kwam in die wervelvind een idee naar boven, dat fier in de storm overeind bleef staan. Een idee dat hem niet meer losliet. Hij zou wraak nemen! En toen de schuifdeuren alweer achter hem dicht gleden en hij buiten stond, was het idee al uitgegroeid tot een vastomlijnd plan.

Revenge is a dish best served cold, wie had dat ook alweer gezegd? Het was in ieder geval niet op hem van toepassing. Zijn wraak zou heet zijn, heel heet! En er zou rook zijn, heel veel rook! Het was Kurt duidelijk: dit was niet het laatste dat V&D van hem, Kurt

Christoffelsen, zou horen. O nee, de komende tijd zou in alle vestigingen in het hele land, zijn naam heel vaak genoemd worden!

➔ Beagle 2

Lief thuisfront,

Alles goed daar, aan de andere kant van het universum? Is Xd;'}sd|]:D al weer hersteld van zijn En is die ruzie al opgelost tussen Ih":dA en Dk}q@`D ? En hoe gaat het toch met de oorlogen in het RhDH-kwadrant? Verschrikkelijk toch, die slachtingen die daar zijn aangericht....Ik mis jullie allemaal. Hier in deze uithoek van het universum kan het heel eenzaam zijn, weet je.

Zoals jullie hebben gevraagd hierbij een kort verslag. Ik ben nog steeds op rondreis. Of nou, laatst was ik eigenlijk alleen maar wat aan het rondhangen, vlakbij een klein zonnestelseltje (coördinaten: 478384:4398439:37609659:9419094, als je het wilt opzoeken). Ik besloot te lunchen in één van de gasreuzen die rond deze ster draaien, toen ik zag dat er vanaf een klein en merkwaardig blauw planeetje iets als een komeet werd afgeschoten. Ik begreep meteen dat het moest zijn gedaan door wezens die daar blijkbaar leven, een andere mogelijkheid was er eenvoudigweg niet. Niet bepaald intelligente wezens in ieder geval, want het miezerige ding, nog kleiner dan een Oiey;Q, moet je nagaan, had een onwaarschijnlijk lage snelheid. Ik volgde deze mini-sonde afwezig, terwijl ik in alle rust mijn lunch van waterstof en helium zat te verorberen. Maar op een gegeven moment werd mijn interesse gewekt toen ik doorkreeg dat deze sonde blijkbaar een naastgelegen planeetje als bestemming had. Terwijl ik ernaartoe zweefde keek ik meewarig en, toegegeven bijna vertederd, toe hoe onbeholpen de sonde landde op de oppervlakte van deze planeet. Eigenlijk was er nauwelijks sprake van een landing, het ding werd gewoon ruwweg hierop neergekwakt. Als ik er niet tijdig was geweest om het ding op te vangen, was het apparaatje zonder meer stukgeslagen.

Ik was inmiddels behoorlijk nieuwsgierig geworden en besloot de sonde nader te onderzoeken. Niet tot mijn verbazing bleek deze vol te zitten met primitieve apparaatjes die wij al niet meer gebruiken sinds het begin van het Tweede Era. Moet jullie je eens indenken! Ik vond het vertederend, bijna schattig. Ik moest zelf nog wat oude databases aanwenden om de apparatuur te snappen, maar ik begreep tenslotte dat de sonde blijkbaar was bedoeld om informatie te vergaren over deze planeet.

Ontroerend toch? Die wezentjes van die blauwe planeet zijn langzaam en heel voorzichtig hun vleugels aan het uitslaan. Waar onze kinderen spelletjes spelen door van planeet naar planeet te hinkelen en van ster naar ster, sturen zij nog een petieterig armzalig propje naar een nabijgelegen planeet waar ze zo te zien nog nooit geweest zijn....

Ik probeerde me voor te stellen hoe hun samenleving eruit moet zien. Zonder twijfel heel sober en bescheiden, maar vast ook vredig en gezellig. Want zijn wreedheden, afgunst en oorlogen niet voorbehouden aan vergevorderde en geperveteerde soorten als de onze?

Waarschijnlijk hebben ze in gezamenlijke eendracht en absolute toewijding tijdenlang gebouwd aan hun prachtige sonde. Ik stelde me een idyllisch wereldje voor, met kleine eilandjes in veel water, vol nijvere kleine wezentjes, die, in de zalige onwetendheid van alle vreselijke dingen die in andere kwadranten aan de gang zijn, zich wijten aan hun simpele basale en terugkerende bezigheden.

En dat is de crux, lief thuisfront, van dit ongetwijfeld saaie relaas. Want dit voorval deed me eens te meer beseffen dat wij, met al onze rijkdommen, kennis en vermogens het uiteindelijk niets beter zijn dan zij door, op hun blauwe planeetje. Ergens hebben ze zelfs een moreel overwicht. Want dat stompzinnige vechten, laten ze inderdaad maar aan ons over. We zouden een voorbeeld aan hen moeten nemen! In ieder geval putte ik er hoop uit. Hoop dat alles toch nog goed kan komen in ons verscheurde universum, en dat hebben we hard nodig!

Net toen ik wilde vertrekken zag ik hoe er nòg een kleine sonde vanaf het blauwe planeetje richting mij werd geschoten, klaarblijkelijk met hetzelfde doel. Ik moet toegeven dat ik lachte. Ze bleven het proberen, die dappere onwetenden! Ik besloot hun bezigheden niet langer te verstoren. Laat ze maar eens ruiken aan het universum, dacht ik. Laat ze hun vleugels maar eens uitslaan. Maar als ze verstandig zijn niet te ver...

➔ Lieve Brawne

Proloog

Een flatgebouw aan de rand van de stad, ergens rond het middaguur. Het moderne leven is in volle gang. Op nog geen honderd meter raast het verkeer over de snelweg, even verderop suist een trein voorbij. Een stukje verder een tram die juist een hoeveelheid reizigers uitbraakt. Allemaal mensen, druk met hun dagelijkse dingen. Alleen het flatgebouw zelf schijnt zich aan dit alles te onttrekken en vertoont geen beweging, alsof het immuun is voor alle reuring om zich heen.

We zoomen in op twee ramen op de veertiende etage, die samen precies de breedte van één appartement omspannen. De gesloten gordijnen verraden geen activiteit en er brandt geen licht. Maar als we inzoomen op het appartement en er zelfs binnendringen, dwars door de betonnen muren, op een wijze die alleen kan in een verhaal of een film, dan treffen we toch heus menselijk leven aan. In de woonkamer zit een erg gezette man op een leren bureaustoel die te smal voor hem lijkt. Hij past maar net tussen de twee wijd uitstaande leuning. De man staart in een stilte die alleen wordt verstoord door zijn eigen ongewoon luide ademhaling, alsof alleen ademen hem al moeite kost, naar het scherm van zijn computer. Hij lijkt halverwege de dertig, maar dat is een ruwe gok; hij kan net zo goed nog maar begin twintig zijn. Zijn volle kin, opgezet als dat van een brulkikker, is bedekt met een onverzorgd stoppelbaardje. Het haar op zijn hoofd staat in plukken overeind en ook het morsige ooit witte t-shirt en de trainingsbroek dragen bij aan het beeld dat jij je als lezer nu ook van hem gevormd hebt.

Het is erg, erg rommelig in de woning, hoe typisch ook. Ronduit vies zelfs. Papieren, kleding, onduidelijke spullen, afval. In de hoek staat een pot met een volledig verdorde palm. Wel gewend aan woestijnen, maar blijkbaar toch niet gehard genoeg om te overleven in deze barre omstandigheden. Degene die dat wel kan, zit nu net zijn kont te krabben, zonder zijn blik een moment van het scherm te halen. Hij heet Jeffrey. En over hem gaat dit verhaal.

I.

Zich niet bewust van de spiedende blik van de lezer, schoof Jeffrey zijn stoel nog wat aan. Hij veegde achteloos een paar lege pizzadozen van het tafelblad op de grond om ruimte te hebben voor zijn muis en frommelde nog even wat aan zijn headset. Hij voelde zijn hart van

opwinding kloppen en was gespannen.

“Oké, laten we gaan”, beval hij in het Engels met Amerikaans accent dat hij zichzelf eigen had gemaakt. Hij besteeg zijn *mount* en merkte dat de rest hem volgde: een groep van tien uitstekende krijgers, die hem, Albedo, hadden geaccepteerd als leider van hun groep, hun *guild*.

Albedo was een *Night Elf*, een lange slanke man in een paars gewaad, met een puntig gezicht en woest piekend wit haar. In zijn rechterhand droeg hij een lange witte staf, die ergens wel wat leek op die van *Gandalf the White*. Niet zo vreemd, want ook Albedo was een *Warlock*, een tovenaar. En ook Albedo had inmiddels een flinke status opgebouwd. Zoals Gandalf praktisch regeerde over *Middle Earth*, deed hij dat over de *Eastern Kingdoms*. Zijn *spells* en *skills* waren gevreesd en hij had een reputatie die even hoog was als zijn *XP-score*. Jeffrey bewoog de *night saber* waarop Albedo reed naast het strijdros van Lamia. Haar wilde hij al een tijdje spreken. Ze was een *Human* en een *Paladin* en -en dat was belangrijker- een goed gebouwde vrouw met een prachtige bos zwart haar gekleed in een uitdagende leren outfit.

“Goedemiddag Lamia, of mag ik Brawne zeggen?” Hij sprak het vermoeden uit dat haar naam geïnspireerd was op een personage uit het sciencefictionboek *Hyperion*.

Hij hoorde Lamia spontaan lachen, “Je bent de eerste die me zo noemt, weet je dat?”

“Je zou toch zeggen dat meer mensen *Hyperion* gelezen moeten hebben!”

“Niet hier”, zei Lamia, “en al zeker de *dworves*, *draenai* en *gnomes* niet!” Ze had het natuurlijk over de andere rassen die de *realms* van *WoW* bevolkten.

Jeffrey moest ook lachen; “Om over de *Horde* nog maar te zwijgen!”

Ze moesten beide weer lachen en raakten in gesprek. Jeffrey vertelde dat zijn naam, Albedo, ook in *Hyperion* voorkwam, wat Lamia heel bijzonder vond. Zij op haar beurt vertelde over de *battlepoints* die ze had verzameld en Jeffrey was oprecht onder de indruk. Ze had uitzonderlijke skills verzameld als *herbalist*, maar bleef desondanks flink achter in XP-score. Ze vertelde dat dat de reden was dat ze zich had aangesloten bij zijn guild. Jeffrey voelde zich gestreeld.

“Nou, welkom in het team, Lamia”, zei hij.

“Zeg maar Brawne, hoor”, antwoordde ze schalks.

Jeffrey had voorwaar het idee dat ze aan het flirten waren.

II.

Die avond stapte Jeffrey de lokale Albert Heijn binnen. Hij hijgde zwaar en voelde hoe zijn lijf zijn kleding doorweekte met zweet. Zijn haren waren ook nat, maar hij hield zich voor dat dat vooral kwam van de ellendige miezerregen die hij op weg hier naar toe had moeten doorstaan.

Hij was gehaast. Zoals wel vaker was hij volledig de tijd vergeten en toen hij eindelijk de

quest had binnengehaald (hij en Lamia waren een fantastisch team samen), was het al halfacht. Omdat hij niets meer in huis had, zat er niets anders zich even bezig te houden op de o zo vervelende noodzakelijke dagelijkse klusjes.

Alweer bedenkend wat het volgende was dat hij zou gaan doen, probeerde zich zo snel mogelijk van het karwei af te maken. Maar het ging niet soepel en hij merkte dat hij zich, ook door het beroerde weer buiten, de idiote drukte en de vakkenvullers die overal in de weg stonden, buitengewoon geïrriteerd voelde. Om het allemaal nog erger te maken besepte hij juist aangekomen bij de kassa dat hij nog helemaal geen brood had. Hij vloekte nauwelijks nog binnensmonds en merkte de opgetrokken wenkbrauwen van enkele omstanders niet eens op, toen hij zich bruusk omkeerde en zijn forse lijf door de drukte wrong.

Juist toen hij zich afvroeg waarom ze in hemelsnaam die gangpaden zo smal maakten, botste hij tegen een vrouw op, die gebukt voor een schap had gestaan en zich juist weer oprichtte. Ze wankelde voorover en raakte met haar hoofd een plank voor ze haar evenwicht hervond.

“Hé, kijk eens uit, dikke mongool”, schold ze. Ze haalde uit met de zak krentenbollen in haar hand en raakte hem tegen zijn rug. Verbijsterd door de felheid van reactie keerde Jeffrey zich naar haar om. Ze was een magere, zelfs schriële vrouw gekleed in een spijkerbroek en vormeloos roze jekje. Haar bleke en schrale gezicht verried dat ze rookte en sowieso in het algemeen ongezond leefde en het strak in een paardenstaart bijeengebonden haar begon al licht te grijzen. Typisch zo’n *white trash* gajeswif, oordeelde hij in een oogwenk.

“Ja jij daar, papzak”, ging ze door, “hou die spekberg van je eens in bedwang!”

Jeffrey zag zwarte vlekken voor zijn ogen. Dit mens had geen enkele reden om hem zo toe te spreken, wat dacht ze wel niet? “Fl-flikker op, kutwif!”, bracht hij uit.

“Oh, ga-ga je nog stotteren ook?”, sneefde ze, “Domme sukkel! En ga je eens wassen man, je stinkt als een dood varken!” Blijkbaar had ze besloten dat hiermee het gesprek beëindigd was, want ze draaide zich om en stapte met woeste stramme stappen weg, alsof de boosheid haar motoriek aantastte.

Jeffrey voelde de woede in zijn lijf opzwellen. Hoe durfde ze? En wat het nog erger maakte was dat hier en daar omstanders hem besmuikt stonden uit te lachen. Hij kreeg rode vlekken voor zijn ogen en wilde dat hij in plaats van een boodschappenmandje zo'n machinegeweer uit *Quake* in zijn handen had. Dan hadden ze wel opgepast! Hij kon het heerlijke ratelende geluid al horen en hij zag al voor zich hoe de schappen werden besproeid met bloed en de ingewanden van de mensen die genadeloos door zijn kogelregens uiteen werden gereten. Iedereen die hem ook maar durfde aan te kijken, zou eraan gaan! Elke klootzakken in deze kut-winkel zou sterven!

Vreemd genoeg bracht dat beeld hem een beetje tot rust, in ieder geval voldoende om zich om te draaien en weer richting de broodafdeling te waggelen.

Weer thuis gekomen duurde het tot nadat hij een barbecue-chicken pizza en een halve fles cola had verorberd, tot hij weer een beetje tot zichzelf kwam. Snel kroop hij weer achter zijn computer en om zichzelf weer wat op te peppen, besloot hij het *World of Warcraft* forum te bezoeken. Het voelde als thuiskomen, een plek waar hij eindelijk weer zichzelf zijn. Snel maakte hij een aantal goed geplaatste posts. Hij wist dat ze wat betekenden, dat ze gezaghebbend waren. Hier werd hij, Albedo en *premium member*, weer gewaardeerd om wie hij echt was!

Die mensen in die supermarkt moesten eens weten...

III.

De volgende dag was het al half twee toen Jeffrey wakker werd. Ontstemd door het late tijdstip, stond hij zonder treuzelen op. Hij besepte dat zijn dag zich steeds meer verplaatste richting de nacht. Niet zo gek eigenlijk. Hij hield van de stille uren tussen middernacht en de vroege ochtend, als er geen enkel geluid meer was (een bewegende lift, de stofzuiger van de bovenburen) dat hem nog stoorde. Dat waren de momenten die hij koesterde, als hij volledig kon zijn wie hij het liefste was.

Hij ging even langs de keuken voor een blikje cola en sjokte toen zijn woonkamer binnen. De gordijnen zaten nog steeds voor de ramen, maar dat vond hij prima. Waarom jezelf blootstellen aan de immer grauwe Hollandse luchten, als die van *Azeroth* zoveel mooier en rijkgescharkeerder waren? Hij hield ervan om zo overdag in het halfduister te zitten, met als enige lichtbron zijn 21 inch beeldscherm.

In blije anticipatie dat hij weer een hele dag zou kunnen gaan spelen, nam hij haastig plaats op zijn stoel en pakte de muis beet. Pas toen de computer vanuit *standby* tot leven kwam, voelde hij zich rustiger worden. Hij bedacht zich al wat hij vandaag allemaal wilde doen (een bezoekje aan *Stratholme*? De *Sunken Temple-quest* doen? Of gewoon eerst even wat vijanden *grinden*?) toen hij zag dat hij op het forum een privé-bericht gekregen had. Van Lamia, zag hij tot zijn opwindung. Dat was de eerste keer dat hij haar hier zag! Hij klikte de post snel aan, benieuwd wat er in stond. Hij begon te lezen:

"Dear Albedo! Heerlijk gespeeld gisteravond! Ik wilde je nog bedanken dat ik in je guild mocht. We hebben zo veel XP's binnen geharkt! Ik zit al weer tien levels hoger dan vorige week, ongelooflijk hè? En gisteravond; fantastisch! Ik had het toen ook echt even nodig, even weg uit de gewone wereld, weet je, die kan zo náár zijn! Heb jij dat nou ook? Ik wil het er zo graag met je over hebben, want we begrijpen elkaar zo goed! Weet je wat? Laten we elkaar een keer *meeten*!"

De adem stokte in Jeffrey's keel. Hij had zelf ook het gevoel dat ze echt een band opgebouwd hadden, maar dat het wederzijds was, dat was wel heel bijzonder! Misschien had hij wel echt zijn zielsverwant gevonden. Zijn hongerige vingers ratelden over het toetsenbord toen hij zijn hoopvolle antwoord formuleerde. "Lieve Brawne", begon hij.

Epiloog

En dit lijkt me een goed moment om Jeffrey maar weer met rust te laten. We moeten ook hem zijn privé gunnen, toch? Onze camera zoomt daarom weer uit, dwars door de muren en daken van het flatgebouw, zoomt daarna nog meer uit, tot we van een hoog punt uitkijken op de stad. De flats staan nog steeds als een rij roerloze wachtposten opgesteld langs de snelweg, waarover het verkeer nog steeds onophoudelijk voorbij raast. En geen van de inzittenden van die voorbij razende auto's, noch de reizigers in de trein die nu juist weer voorbysuist, heeft een idee van de mail die Jeffrey zojuist geeft gecomponeerd en nu verstuurt. Niemand heeft er ook maar een idee van dat slechts aantal appartementen verderop in dezelfde flat een magere vrouw in spijkerbroek en met het haar in een paardenstaart op haar bank zit met een laptop op haar schoot. En wie kan ten slotte maar bevroeden dat na de slechts enkele seconden die het duurt dat de bits en bytes van Jeffrey's mail door kabels en via datacenters worden gepompt, de vrouw opveert van haar bank en een mail opent die begint met 'Lieve Brawne'?

